

ZVONEČI

KEDRI

RUSIJE

**»NEMA NI U JEDNOJ GALAKTICI STRUNE,
KADRE DA LEPŠI ZVUK ISPUSTI,
NEGO ŠTO JE ZVUK PESME LJUDSKE
DUŠE»**

ANASTASIJA

*****

Zahvalnost!

*Zahvaljujem svim svojim prijateljima iz Ekološkog centra »Anastasija«
na nesebičnoj podršci, pomoći i ogromnoj pokretačkoj energiji koju su mi
pružili! Bez njih sigurno ne bih uspela da ostvarim svoj san i ovaj veliki
projekat!!! **BESKRAJNO HVALA SVIMA!***

Zoja Begolli

*****

Vladimir Megre

STVARANJE

4.knjiga

PREVOD

Zoja Begolli

Beograd, 2007.

Naslov originala

V. Мегре

Сотворение – Санкт Петербург

»Дия Паблшинг« 2000.

Postoji li u dospevšoj do nas literaturi
životnija slika Boga,
od ove koja je data u ovoj knjizi,
prosudite sami, uvaženi čitaoci.

Sva prava su zaštićena.

*Nikakav deo ove knjige ne može biti objavljen
u ma kakvoj formi bez pismene dozvole nosioca autorskih prava.*

*Objavljivanje dela bez dozvole Autora V. Megrea smatra
se protivzakonitom i sankcioniše se po zakonu.*

PREDGOVOR

Kada ste počeli da čitate knjige iz serije »Zvoneći kedri Rusije« autora V. Megrea, verovatno ste bili zatečeni neobičnim sklopovima reči u rečenicama, ponekim arhaičnim izrazima, koji se maltene više uopšte i ne koriste u savremenom jeziku.

Anastasija tvrdi na početku svih knjiga:

»U tekst su utemeljena povezivanja slova i kombinacije reči, koje:

BLAGOTVORNO UTIČU NA ČOVEKA.«

A u knjizi »Prostranstvo Ljubavi« se kaže:

»Rečima je sve činila, običnim, našim rečima. Samo je neophodno da se začuju na pravom mestu, u pravo vreme, i da sa jasnom doslednošću budu izgovorene. Učiniti to umom, teško je. Moguće, da baš ta čistota pomisli, o kojoj govori Anastasija i raspoređuje reči automatski, po određenoj logičnoj utemeljenosti, zato i jesu delotvorne«.

Zato Vas molim:

Nemojte gubiti vreme i baviti se gramatičkom analizom, već se prepustite svojim osećanjima, a Anastasija, i autor V.N. Megre će Vas provesti kroz jedan čudesan svet, dobar, topao, pun nežnosti i Ljubavi!

Jedna čitateljka mi je rekla, dok smo razgovarale o knjigama:

»Reči i misli teku kao bistri potok, i donose neverovatan spokoj i radost u Duši«.

I, kako kaže Anastasija u trećoj knjizi:

»Dušom otvorenom na život pokušaj da pogledaš. Očisti misao od taštine jalove i tada ćeš videti svet, Tvorca Vaseljene i sebe«.

Prepustite se i uživajte u lepoti!

Zoja Begolli

SVE TO I SADA POSTOJI!

Ispričaću ti o stvaranju, Vladimire, i onda će sam svako na svoja pitanja odgovore moći da da. Molim te, Vladimire, saslušaj me i napiši o stvaranju Tvorčevom velikom. Saslušaj i Dušom spoznati pokušaj stremljenja Božanske vizije.

Anastasija izgovori ove rečenice i snebivljivo začuta. Gleda me i čuti. Verovatno se zbunila zato što je osetila ili ugledala na mom licu nevericu prema onome što bi mogla reći o Stvaranju, o Bogu.

A zašto se zapravo, kod mene ili kod drugih ljudi, ne bi trebala pojaviti sumnja? Malo li toga može da izmisli žustra samotnica! Nikakvih dokaza istorijskih ona nema. Ako poneko i može uverljivo da govori o prošlosti, to su istoričari i arheolozi. A o Bogu se u Bibliji govori kao i u knjigama drugih veroispovesti. U raznim knjigama. Samo se, iz nekog razloga, različito o Bogu kazuje. Nije li to zato, što dokaza ubedljivih nema niko?

- Postoje dokazi, Vladimire - odjednom odlučno i uzbuđeno izreče Anastasija, kao odgovor na moje neizgovoreno pitanje.

- Gde su?

- Svi dokazi, sve Istine Vaseljenske, u svakoj su Duši ljudskoj sačuvane zanavek. Netačnost, laž ne mogu dugo opstati. Duša ih odbija. Zato spise raznorazne podmeću čoveku. Neophodna su lažima neprestano nova i nova obličja. Zbog toga menja čovečanstvo neprestano svoje društveno ustrojstvo. Nastoji da u njemu izgublenu istinu nađe, sve dalje od nje odlazeći.

- Ali, ko je i kako dokazao, da se istina kod svakoga nalazi unutra? U duši, ili još negde u čoveku? Ukoliko postoji ona, zašto se tako krije?

- Na protiv, svaki dan, pred pogledom svakim nastoji da se pokaže. Život večni je uokolo i večnost života Istinom se sazdaje.

Anastasija je hitro dlanove na zemlju priljubila, pogladila njima travu i pružila ih ka meni.

- Vidi, Vladimire, možda će oni ukloniti sumnje tvoje?

Pogledao sam. Videh - na ispruženim dlanovima leži semenje trava, mali kedrov oraščić i nekakva bubica puzi. Upitah:

- O čemu to svedoči? Na primer, orah?

- Vidi, Vladimire, maleno je zrnce sasvim, ali ako ga u zemlju posadiš, veličanstveni će izrasti kedar. Ne hrast, ne klen, ne ruža, već isključivo kedar. Kedar će nanovo isto takvo zrnce proizvesti i biće iznova u njemu, kao i u prvencu, sva informacija praizvora. Pa, ukoliko milionima godina unazad ili unapred dotakne takvo zrnce zemlju, opet će isključivo kedar iznići iz zemlje izdankom. U njemu je, u svakom zrnčetu Božanskih tvorevina savršenih, utemeljena sva informacija Tvorčeva u potpunosti. Prolaze milioni godina, ali informaciju Tvorca ne mogu izbrisati. I čoveku – najvećoj tvorevini, sve je dato Tvorcem u trenucima stvaranja. Sve Istine i buduća sva dela u svako dete je uložio Otac, velikim providenjem nadahnut.

- Kako ćemo tu istinu, na kraju krajeva, dosegnuti? Odakle, iz sebe? Iz pluća, srca ili mozga?

- Iz osećanja. Svojim osećanjima pokušaj Istinu da ustanoviš. Imaj poverenja u njih. Oslobodi se načela sitničave proračunatosti.

- U redu, ako znaš nešto, reci. Možda će čulima poneko i uspeti da te shvati. Šta je to Bog? Da li bi ga nekom naučnom formulom naučnici mogli predstaviti?

- Naučnom formulom? Ona bi se oko cele zemaljske kugle ne jednom protegla. Kada bi se završila, nova bi se izrodila. Nije zbog toga manje Bog, što u misli može da se pojavi. On je i čvrst i vakuum, kao i ono, što se ne vidi. Nema smisla razumom Njega pokušavati pojmiti. Sve formule Zemlje, svu informaciju Vaseljene, u maleno zrnce duše svoje sažmi, u osećanja pretoči, te osećanjima dozvoli da se raskrile.

- Ma, šta bi trebalo da osećam, govori jedostavnije, opipljivije, jasnije.

- O Bože, pomози! Pomози mi da samo iz današnjih skupina reči stvorim dostojnu sliku.

- Eto, sad ti je i reči malo. Bolje bi bilo da prvo rečnik proučiš. U njemu sve reči koje se u životu koriste, postoje.

- Današnje, sve. Ali, reči nema u savremenim knjigama onih, koje su tvoji proiznosili praroditelji o Bogu.

- Staroslovenske, imaš u vidu reči?

- Mnogo pre toga. Do staroslovenskog povezivanja, postojao je način kojim su potomcima ljudi misli iznosili.

- O čemu govoriš, Anastasija? Svi znaju: pismenost normalna je potekla od dva monaha pravoslavna. Zvali su se... Kako su se zvali, zaboravio sam.

- Ćirilo i Metodije, možda hoćeš reći?

- Pa, da. Oni su pismenost stvorili.

- Tačnije bi trebalo reći - izneverili su pismenost naših očeva i majki.

- Kako izneverili?

- Po naređenju. Da bi se zanavek slovenska kultura zaboravila. Da ostaci znanja praizvora iz pamćenja ljudskog nestanu, i nova se kultura izrodi, da se žrecima neki narode potčine.

- Kakve veze ovde ima pismenost i nova kultura?

- Kada bi na stranom jeziku sada decu da pišu i govore učili, a na sadašnjem da se izražavaju zabranili. Reci, odakle bi o današnjem danu saznali tvoji unuci? Olako ih lišivši znanja o prošlom, nauke nove im ulivaju i kao najvažnije prikazuju. Što god hoće o roditeljima mogu da pričaju. Umro je jezik, a sa njim je otišla i kultura. Takav je bio proračun. Ali nisu znali oni, koji su takav cilj sebi postavili, da je istine klica zauvek u duši ljudskoj skrivena ostajala. Kad bi se samo čiste kapi rose napila – iznova bi iznikla i sazrela. Vidi, Vladimire. Prihvati, molim te, reči moje, oseti, šta stoji iza njih.

Anastasija je pričala, čas polako izgovarajući reči, čas brzo, odsečno rečenice cele kjući, onda bi, odjednom u trenu začutavši, zamislivši se, otegnute i neobične za današnji jezik rečenice, činilo se, iz prostranstva dosezala. A ponekad su se iznenada u govor njen neke meni nepoznate reči uplitala. Ali, svaki put, nejasne po smislu reči izgovarajući, ona kao da bi se prenela, i pravilnim ili razumljivijim rečima bi ih zamenjivala. Nešto je uporno pokušavala da dokaže, o Bogu govoreći:

- Poznato je svima da je čovek slika i prilika Boga. Ali, u čemu? U tebi gde su Božje karakterne crte? Da li si ikada razmišljao o tome?

- Ne. Nikada nisam bio u prilici da o tome razmišljam. Bolje mi sama o njima ispričaj.

- Kada od svakodnevne užurbanosti umoran čovek leže da spava, kada iscrpljeno telo prestaje da oseća svoje, nevidljivi kompleks energija,

njegovo drugo »ja«, delimično telo napuštaju. U tom trenu za njih zemaljske granice ne postoje. Ne postoji vreme za njih, niti rastojanje. Tvoja svest, u trenu, bilo koju granicu Vaseljene savladava. Skup osećaja događaje prošle ili buduće oseća, analizira, u odnosu na današnji dan ispituje i snatri. Sve govori o tome da je svemir beskrajn, i da ga on, čovek, ne samo telesno oseća. Njegova podarena Bogom misao stvara. Samo je čovekova misao u stanju da sazdaje svetove drugačije ili da stvoreno menja.

Događa se da čovek u snu vrišti, bojeći se nečega. To se skup osećaja njegovih, oslobođen zemaljske užurbanosti, učinjenog u prošlosti ili budućnosti, plaši.

Biva da čovek u snu stvara. Njegova dela, polako ili brzo, u zemaljsku streme da se ovaplate stvarnost. I oličavaju se, ili u nakaznoj formi, ili harmonijom blistajući, delimično ili u potpunosti, zavisno od toga, koliko nadahnuće učestvuje u sazdavanju njihovom. Ukoliko su tačni i podrobni, utoliko će svi vidovi u magnovenju stvaranja biti uzeti u obzir. Ukoliko nadahnuće pojača tvoje božanstveno »ja«.

U celoj Vaseljini, samo je Bogu jedinom i sinu Božjem – čoveku - stvaranje svojstveno.

Svemu kao početak služi Božja promisao. U materiju živu je Njegovo providenje pretočeno. Postupcima ljudskim, prvobitno misao prethodi čovečja i providenje.

Kod svih ljudi Zemlje mogućnosti stvaranja su podjednake, ali ljudi – različito iskorišćavaju mogućnosti svoje. Sloboda je potpuna i kao takva, stavljena je na raspolaganje svakom čoveku. Slobode ima!...

Sada mi, Vladimire, reci, kakve danas snevaju deca Božja sne? Na primer ti, tvoji drugovi, poznanici? Na šta iskorišćavate svoje stvaralačke snove? Na šta ih koristiš ti?

- Ja? Pa... kako na šta? Kao i svi, nastojim da što više novca zaradim, da bih se u životu nekako učvrstio. Auto sam kupio, i to ne jedan. Mnogo drugog neophodnog za život, dobar nameštaj, na primer.

- To je sve? Samo si na to iskoristio svoju, Bogu svojstvenu, stvaralačku uobrazilju?

- Pa, svi je koriste za to.

- Za šta?

- Zarad novca! Kako bez njega? Da se garderoba, na primer, normalna nosi, dai se pojedje bolje, po nešto kupi, popije. Tu je sve jasno. A ti uporno – »za šta?«

- Pojesti ... popiti. Razumi, Vladimire, sve to je u izobilju od vajkada svima dato.

- Dato? Pa kud je onda otišlo, gde se izgubilo?

- A sam šta misliš - kuda?

- Ma, naprosto mislim, pocepala se ta odeća prvobitna, iznosila, a hranu prvobitnu su svu pojeli ljudi poodavno. Sad su druga vremena, druga je moda, a i ukusi prema hrani su se izmenili.

- Vladimire, Bog je neprolaznu odeću dao sinu svom, a rezerve hrane su tolike, da se nikada ne mogu potrošiti.

- I gde je sve to sada?

- Sve je to sačuvano, postoji.

- Onda reci, gde. Kako naći skrovišta u kojima se tolike zalihe do današnjeg dana čuvaju?

- Sad ćeš videti. Jedino čulima posmatraj. Samo čulima možeš spoznati suštinu stvaranja Božanskog providenja.

POČETAK

STVARANJA

Zamisli početak. Još nije bilo zemlje. Još materija nije odražavala svet vasseljenski. Ali, kao i sada, ispunjena je bila Vasseljena energijama različitim u ogromnoj količini. Energije suštine žive, u mraku su i mislile, u tami i stvarale. Nije im bila potrebna svetlost spoljašnja. Unutar sebe, sebi su svetlele. I u svakoj je bilo sve - i misao, i čula, i energija stremljenja. Ali su ipak, razlike među njima postojale. Kod svake je jedna, nad svim ostalim energijama preovladavala. Kao i sada, postoji u Vasseljeni rušilačka suština i suština, koja je graditelj života. I mnoštvo nijansi raznolikih, nalik na ljudska osećanja, postojale su kod svih. Međusobno, nikako vasseljenske suštine nisu mogle da dođu u dodir. Unutar svake suštine, energije su u većini trome, dok iznenada munjevito kretanje ne nastane. Unutar sebe, sobom stvarano, sobom odmah i uništavano. Pulsacija njihova svemir nije menjala, nikome nije vidljiva bila, te je svaka smatrala da je sama u prostranstvu. Sama!

Nejasnost njihovog predodređenja, nije im dozvoljavala da stvore nepropadajuću tvorevinu, koja može zadovoljenje da donese. Zato su u bezvremenu, u beskrajnosti, pulsacije postojale, ali nije bilo sveopšteg kretanja.

I odjednom, kao impulsom, kosnuo ih je sve dodir! Istovremeno sve, u Vasseljeni beskrajnoj. Usred kompleksa energija tih živih, jedan je odjednom obasjao druge. Da li je bio star taj kompleks, ili veoma mlad, nemoguće je izreći običnim rečima. Da li se iz vakuuma pojavio, ili iz iskri svega o čemu se pomisliti može, nije ni važno. Taj kompleks je veoma nalikovao čoveku! Čoveku, koji živi danas! Nalik je bio njegovom drugom »ja«. Ne materijalnom, već večnom, zavetnom. Energije stremljenja i njegove vizije žive, u početku su ovlaš doticale sve postojeće u Vasseljeni. On sam je bio tako vatren, da je sve pokrenuo primetno. Opštenje zvucima prvi put je odjeknulo Vasseljenom. Ukoliko bismo zvuke prve na savremen jezik preveli, smisao pitanja i

odgovora bismo osetili. Sa svih strana Vaseljene beskrajne, jedno pitanje izrečeno svima, hitalo je ka jedinom, Njemu:

- Šta tako strasno želiš? - pitali su svi.

A on će u odgovor, siguran u svoje providenje:

- Zajedničku tvorevinu i radosti za sve dok ga posmatramo.

- Šta radost može doneti svima?

- Rođenje!

- Čega rođenje? Samodovoljnost imamo svi odavno.

- Rođenje, u kome će čestice biti sadržane od svih!

- U jedno? Kako je moguće sjediniti sve rušilačko i stvaralačko sve?

- Protivurečne energije prvobitno uravnoteživši u sebi!

- Kome slične po snazi?

- Meni.

- Ali, postoji energija sumnje. Sumnja će te pohoditi i uništiti, na male čestice će te razoriti u potpunosti ogromna količina različitih energija. Protivurečnosti da u jednom jedinstvenom zadrži niko neće uzmoći.

- Energija samouverenosti takođe postoji. Sigurnost i sumnja, kada su podjednaki, pomoći će savršenoj tačnosti i lepoti budućeg stvaranja.

- Kako samog sebe predstaviti možeš?

- Ja sam Bog. U sebe, deliće svih vaših energija prihvatiti mogu. Odoleću! Stvoriću! Celoj Vaseljeni radost će doneti ta tvorevina!

Iz cele Vaseljene, sve su suštine istovremeno, u Njega jednoga, svoje energije oslobodile skupa. I svaka je nad ostalima da preovlada nastojala, da se u novo, samo ona, kao vrhovna, ovaploti.

Tako je započela golema borba energija svih vasseljenskih. Nema vremenske veličine, obima, mere nema, koje bi okarakterisale razmere te borbe. Spokojstvo je nastalo tek onda, kada ih je sve spoznaja pohodila: ništa neće moći da bude više i jače od jedne energije vasseljenske - energije Božanskog providenja.

Bog je posedovao energiju promisli. Sve je u sebe uzmogao da prihvati, sve da uravnoteži i umiri, te je počeo da tvori. Još u sebi da sazda je. Još u sebi delo buduće stvarajući, vodeći računa o svakoj pojedinosti, brzinom koja nema određenje, osmišljavao je uzajamnu povezanost sa svim. Radio je sve sam. Sam u tami Vaseljene beskrajne. Sam je u sebi energijama svim

vaseljenskim ubrzavao kretanje. Nepoznat ishod sve je plašio i udaljavao od Tvorca. Tvorac se u vakuumu našao. A vakuum taj se širio.

Bilo je hladno mrtvilo. Strah i otuđenost uokolo, a On sam, predivna je svitanja već zamišljao, i pevanje slušao ptica i miris cvetanja. On je svojim silovitim providenjem sam stvarao savršena dela.

- Stani - Njemu su ponavljali - u vakuumu si, sad ćeš se rasprsnuti! Kako držiš tolike energije u sebi? Ništa ti ne pomaže da se sažmeš, sad će deo tvoj eksplodirati. Ako imaš bar tren, stani! Polagano oslobodi energije stvoriteljske svoje.

A on odgovori:

- Moja providenja! Neću ih izneveriti! Zbog njih ću nastaviti da se sažimam i ubrzavam energije svoje. Moja snoviđenja! U njima u travi, među cvetovima, vidim - žurno trči mrav. I orlica u uzletu, smelo obučava letenju sinove.

Neshvatljivom energijom svojom, Bog je ubrzavao u sebi pokret energija Vaseljene cele. U Duši Njegovoj u zrnce ih je sažimalo nadahnuće.

Odjednom, On oseti dodir. Sa svih strana, svuda, opekla Ga je neviđena energija i odmah nestala, svojom toplotom sa rastojanja grejući, nekakvom novom snagom Ga ispunjavajući. I sve, što je bilo vakuum, zablista iznenada. Zvuke je nove čula Vaseljena, kada je upitao sa ushićenjem nežnim Bog:

- Ko si ti? Energija koja si?

Kao odgovor je začuo muziku reči:

- Energija ljubavi i nadahnuća sam ja.

- U meni čestica postoji tvoja. Energije prezrenja, mržnje i zlobe da zaustavi sama, sposobnom se pokazala ona.

- Ti si Bog, tvoja energija - duše tvoje providenje u harmoniju je sve uspelo da dovede. Ukoliko je pomogla moja čestica tome, saslušaj me, o Bože, i meni ćeš uzmoći da pomogneš.

- Šta hoćeš? Zašto si me dotakla svom snagom svoga ognja?

- Shvatila sam da sam ja - ljubav. Ne mogu delićem... Tvojoj Duši želim da se predam cela. Znam, da se ne bi narušila harmonija dobra i zla, celu me nećeš pustiti u Sebe. Ali, oko tebe ću ispuniti vakuum sobom. Ogrejaću sve unutar Tebe, oko Tebe. Vaseljenska hladnoća i magla, neće te dotaći.

- Šta se događa? Šta? Još snažnije si zablistala!

- Nisam sama. To je Tvoja energija! Tvoja Duša! Ona se samo kroz mene odražava. I u biće Tvoje, svetlost se odbljeskom vraća.

Neustrašiv, u punom zamahu, uskliknuo je Bog, Ljubavlju nadahnut:

- Sve se ubrzava. Besni sve u meni. O, kako je prekrasno nadahnuće!

Neka se zbudu ljubavlju obasjane vizije moga dela!

PRVA

POJAVA TVOJA

Zemlja! Jezgrom Vaseljene cele i kao centar svega iznikla je vidljiva planeta - Zemlja! Unaokolo su odjednom postale vidljive zvezde, sunce i mesec. Neprimetna stvaralačka svetlost sa Zemlje dolazeća, u njima je odraz našla svoj.

Prvi put se u Vaseljeni plan novog postojanja pojavio! Materijalni plan koji je blistao.

Niko i ništa, do trenutka pojave Zemlje, vidljivu materiju nije posedovao. Zemlja se sa svim što je u Vaseljeni doticala, ali je i sama za sebe postojala.

Samodovoljna tvorevina je bila. Ono što je raslo, živelo, plivalo i letelo, nije umiralo, u ništavilo nije iščezavalo. Čak je iz truleži mušica nastala, a mušicom se drugi život hranio, u jedinstveni se savršeni život stapajući.

U nedoumici i ushićenju, sve suštine vasseljenke posmatrale su Zemlju. Zemlja je sa svima bila povezana, ali nije bilo dato nikome da je dotakne.

U Bogu je nadahnuće raslo. Na svetlosti, vakuum ispunivši ljubavlju, Božanska suština je obrise svoje menjala i oblike, koje su sada u ljudskom telu Božansku suštinu preuzimale.

Van brzine, van vremena, delala je Božanska promisao. U nadahnuću, ozarena beskonačnošću svih energija, misli su se preticale i sazdavale! Još uvek jedno, zasad u sebi, nevidljivo stvorenje.

Odjednom, buknula je spoznaja, i zadrhtala je, kao oprljena, novim žarom energija ljubavi. U ushićenju radosnom uskliknuo je Bog:

- Pogledaj Vaseljeno, pogledaj! Evo sina mog! Čoveka! On na Zemlji stoji. Materijalan je on! U njemu čestice energija svih vasseljenskih postoje. Na svim planovima postojanja živi. Slika i prilika je on Moja, i u njemu čestice vaših svih energija postoje, zato zavolite! Zavolite ga!

Svemu postojećem, radost će sin Moj doneti. On je stvaranje! On je rođenje! On je sve iz svih! On će novo stvoriti biće, i preobrtiće se u beskonačnost njegova neprestana ponovna rađanja.

Kada jedinstven, umnožen nemerljivo mnogo puta, svetlost nevidljivu bude širio u zajedničku je spajajući, Vaseljenom će upravljati. Podariće radost života svemu. Sve sam mu dao, i u budućnosti pomišljeno takođe mu predajem.

Tako si prvi put sam stajao na prekrasnoj Zemlji.

- O kome govoriš? O meni?

- O tebi i o onom, ko sa retkom zapisanim ovim dođe u dodir.

- Anastasija, šta govoriš? Tu potpuna nespojivost proizlazi. Kako se svi čitaoci mogu tamo nalaziti, gde je rečeno da je samo jedan stajao. I u Bibliji se o tome govori. Jedan je na početku čovek bio, Adam su ga zvali. I ti si rekla, Bog je jednoga stvorio.

- Tačno, Vladimire. Ali vidi, od jednog smo nastali svi mi. Njegova čestica, informacija koja je utemeljena u njoj, u sve druge rođene na Zemlji je usađena. Ukoliko voljom misli breme briga svojih sujetnih odbaciš, osetićeš ono što se u malenoj čestici do ovoga trenutka čuva. Ona je bila tamo, pamti sve. Ona je u tebi sada i u svakom na Zemlji živućem čoveku. Daj joj da se raskrili, oseti, šta si zamislio ti, i ti, koji sada čitaš ovaj redak, šta si video na početku svoga puta.

- Nije nego! Znači ispada, da su svi koji žive sada tamo, na onoj Zemlji, da su od samog početka postojali?

- Da. Ali, na Zemlji ovoj, ne na onoj. Prosto, Zemlja je imala drugačiji vid.

- A kako nazvati sve nas istovremeno?

- Navikao si »Adam« da čuješ? Služiću se njime, a zamisli, da si to ti. Neka svako sebe pod tim imenom zamisli. Predstavljanju ću rečima pomoći ovlaš.

- Da, pomози. Jer, sebe u tim vremenima zasad nekako teško mogu da zamislim.

- Da bi ti lakše bilo, zamisli sebe ušavšeg u vrt, na granici leta i proleća, a u tom vrtu ima jesenjih plodova. U njemu su stvorenja koja prvi put vidiš. Sve zajedno je pogledom teško obuhvatiti, pošto je sve novo, a u svakom je savršenstvo. Seti se, kada si prvi put ti, Adam, cvet ugledao, svoju pažnju si na cvetu zadržao. Na malenom sasvim cvetku.

Boja različka, oblik latica je bio mekih, ravnomernih linija. Ovlaš su svetlucale latice cvetka, sobom kao da su svetlost neba odražavale. A ti, Adam, pored cveta si seo, tvorevini se diveći. Koliko god da si cvet posmatrao, izgled cveta se menjao. Milujući, vetrić je njihao na tankoj stabljici cvet, a pod zracima sunca su se njihale latice, preinačavajući ugao odbleska svetlosti, polutonove svoje najnežnije menjajući. Čas su treptale latice na lahoru, čas su kao za dobrodošlicu mahale pogledu čovekovom, čas kao da su dirigovale muzici, koja je u duši odjekivala. Iz cveta je prefinjeni miris nastojao da obujmi, tebe, čoveka.

Snažnu je riku iznenada začuo Adam i ustao, okrenuvši se ka zvuku. Podalje, ogroman lav je sa lavicom stajao. O sebi je okolinu rikom lav obaveštavao.

Adam je posmatrao prelepu i moćnu figuru, gustom grivom krunisanu. I lav Adama ugleda, te se istog trenu snažnim skokovima na čoveka ustremi zver, a ni lavica nije zaostajala. Poigravanju njihovih mišića silnih Adam se divio. Na tri metra od Adama, zveri se zaustaviše. Čovekov pogled ih je milovao, od čoveka je blaženstvo dolazilo, te se lav zbog ispoljene nežnosti na zemlju od milja spustio, a lavica je pored njega legla i umirila se, da ne naruši dolazeću do njih čovekovu blagodatnu toplinu svetlosti.

Adam je po lavljoj grivi prstima prebirao, razgledao i dodirivao kandže šape moćne, bele očnjake je rukom svojom doticao uz osmeh, te je lav počeo da prede od milja.

- Anastasija kakva je to svetlost iz čoveka proisticala u početku, kad ga čak ni lav nije rastrgao? I zašto sada svetlost ne izvire? Niko ne zrači sada.

- Vladimire, zar nisi primetio da postoji i sada razlika velika. Pogled čovekov razlikuje se od svega zemaljskog: male travke, ljute zveri i kamena, mišlju usporenom. Tajanstven, zagonetan, neobjašnjivom snagom ispunjen je on. Nežan pogled čovekov može biti. A i razarajućom hladnoćom obaviti može sve živo pogled čovečji. Reci, zar ti se, na primer, nije događalo da pogledom nečijim budeš ogrejan? Ili bi ti, možda, neprijatno postajalo od očiju nekih na duši?

- Da, bivalo je. Bivalo je da osećam kako me neko posmatra. Ponekad prijatno posmatra, a ponekad - ne baš.

- Eto vidiš, znači, poznato ti je da pogled nežan prijatnu toplinu u tebi stvara. Razaranje i hladnoću, drugačiji donosi pogled. Mnogo je jači u danima prvim bio pogled čovečiji. Tvorac je učinio tako, da je sve živo težilo da bude ogrejano tim pogledom.

- Kud je sad sva snaga pogleda čovekovog iščezla?

- Nije sva. Nje je još dovoljno ostalo, ali taština, površnost mišljenja, druga brzina misli, lažno predstavljanje suštine i tromost svesti, magle pogled, da se otvori ne dozvoljavaju onome, što svi iščekuju od čoveka. Toplina duše kod svakoga se u nutrini čuva. Ah, kad bi se kod svih ona u potpunosti raskrilila! Sva java bi se u prekrasan praiskonski vrt mogla preobraziti.

- Kod svih ljudi? Kao što je bilo u početku kod Adama? Zar se može nešto slično desiti?

- Sve se može preobratiti, čemu, sa svima se stapajući u jedinstvenu, ljudska misao stremi.

- Dok je Adam sam bio, snaga misli njegove je bila takva, kao ljudskog roda danas celog.

- Auh! Zato ga se i lav bojao?

- Lav se čoveka nije bojao. Lav je pred svetlošću blagodatnom osećao divljenje. Sve postojeće nastoji da blagodat upozna, koju stvoriti može isključivo čovek, jedini. Zarad toga, kao druga, brata, boga, spremno je čoveka da prihvati sve postojeće, i to ne samo na Zemlji. Uvek roditelji nastoje da sve najbolje sposobnosti usade u decu svoju. Samo roditelji žele iskreno da dečje moći prerastu njihove. Tvorac je čoveku - sinu svome, u potpunosti dao sve ono, čemu je u porivu nadahnuća sam stremio. Te, ako su svi spoznati kadri da je savršenstvo Bog, onda neka čulima roditelji osete svi, kakvim je, roditelj Bog, stremio da stvori dete svoje, ljubljenog Njim, sina - čoveka. Kako se odgovornosti nije bojao, i kako se zanavek pred sobom obavezao da se ne odriče tvorevine svoje, izrekao je reči koje su kroz milione godina do nas došle: »On je sin moj - čovek. On je slika moja! Slika i prilika moja«.

- Znači Bog je želeo da sin njegov, delo, da čovek bude moćniji od Njega samog.

- Stremljenja svih roditelja poslužiće kao potvrda tome.

- Da li je Adam u svom prvom danu opravdao providenje Božije? Šta je kasnije posle susreta sa lavom radio?

- Adam je sve postojeće nastojao da upozna. Da odredi imena, predodređenje svakog živog bića. Dešavalo se da brzo zadatak reši, a bivalo je i da se dugo s njim petlja. Kao, na primer, dana prvog svoga, do večeri je brontosaurusu pokušavao predodređenost da ustanovi, ali nije razrešio zadatak. Zato su i iščezli brontosaurusi svi sa Zemlje.

- Zašto su iščezli?

- Iščezli su zato što čovek nije ustanovio njegovu predodređenost.

- Brontosaurusi - to su oni, što su nekoliko puta veći od slonova?

- Da, veći su od slonova bili, i krila su nevelika imali, na dugom vratu mala glava, iz čeljusti je plamen izbijati mogao.

- Kao u bajci. Zmaj Gorinič je, na primer, u narodnim bajkama takođe bljuvao vatru. Ali, to je u bajkama, ne na javi.

- O prošloj javi se u bajkama govori alegorično ponekad, a ponekad - tačno.

- Ma nemoj? A iz čega je čudovište takvo bilo sastavljeno? Kako iz životinje žive može izbijati plamen iz čeljusti? Ili je plamen - alegorija? Pa, da kažemo, zlobom je čudovište disalo?

- Ogromni brontosaurus je bio dobar, a ne zao. Spoljašnji obim njegov je služio da olakša težinu.

- Kako to veliki obim može da služi za olakšanje težine?

- Čim je više balon ispunjen onim što je od vazduha lakše, tim je lakši on.

- A brontosaurus kakve veze ima, pa on nije balon?

- Živi ogromni balon je bio brontosaurus. Laka mu je bila konstrukcija skeleta, a unutrašnji organi mali. Unutra, kao u balonu, praznina, ispunjavala se neprestano gasom koji je lakši od vazduha. Poskočivši, krilima zamahujući, mogao je brontosaurus malčice da preleti. Kada se višak gasa stvarao, on ga je kroz čeljust izbacivao. Iz čeljusti su jedva primetni svetli očnjaci štrčali, njihovo trenje je iskru moglo da stvori, a gas se iz trbušne duplje izlazeći razgorevao, plamenom se iz čeljusti istrгнуvši.

- Ma daj, sačekaj, a ko ga je gasom punio neprestano?

- Pa pričam ti, Vladimire, gas se stvarao sam pri varenju hrane.

- Ne može postojati nešto tako! Gas samo u središtu Zemlje postoji. Njega odatle dobijaju, potom prirodnim gasom cisterne pune, ili cevima do domaćinstava sprovode za kuhinje. A ovamo iz hrane – kako je sve prosto!

- Da, prosto je.

- Ne mogu da poverujem u takvu jednostavnost, i mislim da niko u to neće poverovati. I sumnjaće u sve tobom izrečeno, ne samo o brontosaurusu, već će i drugo sve što govoriš pod sumnjom biti. Tako da o tome pisati neću.

- Vladimire, zar smatraš da mogu da grešim, da lažem?

- Da lažeš, ne lažeš, ali da si pogrešila sa gasom - to je tačno.

- Nisam pogrešila.

- Dokaži.

- Vladimire, tvoj želudac, kao i kod drugih ljudi - isti takav gas danas proizvodi.

- Ne može biti.

- A ti proveriti. Uzmi i zapali, kada iz tebe bude izlazio.

- Kako iz mene? Odakle? Gde da ga zapalim?

Anastasija se nasmejala i kroz smeh rekla:

- Kao dete si. Razmisli sam, intiman je to ogled.

Mislio sam o tom gasu s vremena na vreme. Što me je tako izjedao? Na kraju krajeva, rešio sam da sprovedem taj ogled. Sproveo sam ga, kad sam se vratio od Anastasije. Gori! I sve reči njene o prvim danima Adamovim, ili o našim prvim danima, sve sa velikim interesovanjem pamtim. Takav osećaj izniče iz nekog razloga, kao da smo sa sobom u današnjicu nešto da uzmemo od njih zaboravili. Ili sam samo ja zaboravio. Neka, uostalom, svako sam za sebe odlučuje, kada sazna, kako se dan prvi nastavljao Čovekov. Evo kako je Anastasija o tome govorila.

DAN PRVI

- Adamu je bilo zanimljivo sve. Travčica svaka, neobična bubica, u nebeskim visinama ptice, i voda. Kada je rečicu video prvi put, nije mogao da otrgne pogled kako, na suncu se iskreći, protiče prozirna voda, i život u njoj raznoliki. Rukom je Adam dotakao vodu. Tok je ruku odmah obuhvatio i sve nabore kože na ruci milovao, k sebi ga mameći. U vodu se bućnuo i telo je odmah lakše postalo, voda ga je držala i žuboreći, celo telo milovala. Dlanovima izbacivši vodu uvis, ushićeno je posmatrao kako se sunčeva svetlost u svakoj kapi vode poigrava, i kako te kapi tok ponovo prima. Sa osećanjem radosti, Adam je pio vodu iz reke. Do zalaska sunca je posmatrao sa uživanjem i razmišljao, pa se ponovo kupao.

- Sačekaj, Anastasija, rekla si da je popio, a da li je pojeo išta Adam za ceo dan? Kakvim se jelom hranio?

- Uokolo je raznovrsnih plodova bilo, po ukusu različitih, i bobičastog voća, i za jelo podesnih trava. Ali, glad u danima prvim nije osetio Adam. Od vazduha je sit ostajao.

- Kako od vazduha? Od vazduha ne možeš biti sit. Čak i izreka postoji takva.

- Tim vazduhom koji udiše čovek sada, zaista se ne može hraniti. Danas je vazduh umrtvljen i najčešće štetan za telo i dušu biva. Izreku si spomenuo, da se od vazduha ne može biti sit, ali ima i druga izreka: »Vazduhom sam se jedino hranio«. Ona i odgovara tome, što je čoveku bilo stavljeno na raspolaganje u početku. Adam se u najlepšem vrtu rodio, a u vazduhu koji ga je okružavao, nije bilo ni jedne trunčice štetne. U tom vazduhu je cvetni prah bio rastvoren i kapi rose najčistije.

- Prah? Kakav prah?

- Polen, od trava, sa drveća i plodova koji su eterične mirise ispuštali. Kako iz okoline, tako su i iz daleka vetrići različite donosili. Nipošto od dela velikih čoveka tada nisu odvlačili problemi oko dobijanja hrane. Sve što ga je okružavalo, kroz vazduh ga je hranilo. Tvorac je uredio tako sve od vankada,

da sve živo na zemlji u porivu ljubavi nastoji čoveku da bude od koristi. I vazduh, i voda, i lahor su okrepljujući bili.

- U pravu si sad: ponekad je vazduh štetan veoma, ali je čovek zato klima uređaje izmislio. Oni vazduh od čestica štetnih pročišćavaju. Voda mineralna se u flašama prodaje. Tako da su sada problemi vazduha i vode, za mnoge, koji nisu siromašni, rešeni.

- Na žalost, Vladimire, klima uređaj probleme ne rešava. Čestice štetne zadržava, ali vazduh još više umrtvljuje. Voda, koja se u zapečaćenim flašama čuva, od začepjenosti umire. Ona samo stare ćelije tela hrani. Za novo rođenje, da se telesne ćelije sve vreme obnavljaju, neophodni su živi vazduh i voda.

PROBLEMI

SAVRŠENSTVO ŽIVOTA

POTVRĐUJU

- Sve to je imao Adam?

- Da! Zato je misao brzo njegova letela. Za relativno kratko vreme uspeo je da predodređenje odredi svemu. Sto osamnaest godina, kao jedan dan su proletele.

- Sto osamnaest godina - do tako duboke starosti je sam živeo Adam?

- Sam, poslovima obuzet zanimljivim, Adam je živeo – prvi čovek. Njegovih sto osamnaest godina nisu mu starost donele već - procvat.

- Sa sto osamnaest godina star čovek se veoma dugovečnim smatra, njega bolesti i nemoć savladavaju.

- To je sada tako, Vladimire, a tada bolesti čoveka nisu doticale. Vek svake ćelije tela mnogo je duži bio, a ako se ćelija i umarala, da odumre joj je bilo dato, i odmah bi se nova, energijom ispunjena, u zamenu stare ćelije stvarala. Telo ljudsko je živeti moglo onoliko, koliko je duh njegov želeo, duša.

- Proizlazi da čovek današnjice ne želi duže da živi?

- Postupcima svojim svake sekunde svoj skraćuje vek, i smrt je osmislio za sebe isključivo čovek.

- Kako to, osmislio? Ona sama dolazi. Protiv volje.

- Kada pušiš ili piješ alkohol, kada kolima odlaziš u grad, smradom gareži vazduh zasićuješ, kada upotrebljavaš umrtvljenu hranu i zlobom izjedaš sam sebe, reci, Vladimire, ko, ako ne ti sam, približavaš smrt svoju?

- Takav je život sada za sve nastupio.

- Slobodan je čovek. Sam gradi svako život svoj i vek sekundama odmerava.

- Zar tada, tamo, u raj, problemi nisu postojali?

- Problemi, ukoliko su i iskrsavali, rešavali su se ne na štetu, već su savršenstvo života potvrđivali.

PRVI SUSRET

Jednom, u svojih sto osamnaest godina, probudivši se u osvit zore, Adam se prolećem nije ushitio. Niti je kao obično, ustao u susret sunčevim zracima.

Zamamno je u krošnji pevao slavuj nad njim. Na drugu stranu se Adam okrenuo od pesme slavujeve.

Pred pogledom je skrivenim trepetom proleće prostranstvo ispunjavalo, reka je žuborenjem vode k sebi pozivala Adama, nestašne su bile lastavice nad njim. Neobične slike su oblaci menjali. Od trava, cveća, drveća i žbunja, najnežniji miris ga je obujmiti nastojao. O, kako se tada Bog začudio! Usred veličanstvene prolećne zemaljske tvorevine, pod plavetnilom neba, sin - čovek Njegov, bio je tužan. Njegovo dete voljeno nije radosno, već tužno. Za oca koji voli, može li biti turobnije išta od takve slike?

Sto osamnaest godina od stvaranja, odmarajuće mnoštvo božanskih energija se odjednom pokrenulo. Vaseljena je sva obamrla. Takvo ubrzanje, neviđeno dotad, blistalo je u oreolu energije ljubavi, pa je sve postojeće pojmlilo: delo novo je zamislio Bog. Šta je još moguće stvoriti posle onoga, što se na vrhuncu nadahnuća sazdalo? Niko tada još nije poimao. A brzina misli Božjih je narastala. Energija ljubavi Mu je šaptala:

- Iznova si sve doveo u nadahnuće kretanje. Energije tvoje vasseljske prostranstva pale. Kako se ne rasprsnješ i ne izgoriš u takvom žaru? Kuda streliš Ti? K čemu? Ja ne blistam više u tebi. Vidi, moj Bože, tobom gorim, planete u zvezde preobražavajući. Stani, sve najbolje tobom je već stvoreno, u sinu tvom nestaće tuga. Zaustavi se, o Bože!...

Nije čuo Bog molbu ljubavi. Nije obraćao pažnju na podsmehe suština vasseljskih. On je kao vajar, mlad i vatren, kretnje svih energija nastavio da ubrzava. Odjednom, neviđenom je bojom praskozorje bljesnulo po celoj Vasseljeni beskrajnoj, uzdahnulo je sve postojeće, a Bog i sam ushićen, prošapta:

- Gledaj, Vasseljeno! Vidi! Evo, kćer moja stoji među zemaljskim tvorevinama. Kako su savršene, kako prekrasne sve njene crte. Dostojna će

biti sina mog. Nema savršenijeg bića od nje. U njoj je slika i prilika moja i vaše sve čestice su u njoj, zato zavolite, zavolite je!

Ona i on! Moj sin i kći moja, svemu postojećem će neizrecivu radost doneti! Na svim planovima postojanja predivne vaseljenske svetove će stvoriti!

Sa brežuljka, po travi, rosom umivenom, dana prazničnog uz svetlost rađanja sunca ka Adamu je devica išla. Hod graciozan, vitak stas, pregibi tela meki i nežni, sa odbljeskom na koži svetlosti Božanske zore. Sve bliže, bliže. Evo nje! Pred ležećim na travi Adamom, devica se zaustavila.

Popravio je vetrić zlatno pramenje njene kose, otkrivajući joj čelo. Vaseljena je svoj zatajila uzdah. Oh, kako je prekrasan njen lik - tvoje delo, Bože!

Adam, ležeći na travi, devojku koja je stajala pred njim samo pogleda, ovlaš zevnu i okrenu se na drugu stranu zatvorivši kapke.

Vaseljenske sve suštine začuše tada, ne, nisu reči – čule, već kako tromo u svojim mislima razmišlja Adam o novom delu Božijem: »Evo ga, još jedno stvorenje je došlo. Nema ničeg u njemu novog, osim sličnosti sa mnom. Zglobovi kolena kod konja su gipkiji i čvršći. Kod leoparda je koža sjajnija, čvršća. Uz to, došlo je bez poziva, a ja sam baš danas mravima hteo da dam novo određenje«.

Eva, postojavši kratko blizu Adama, prema malom zalivu reke krenu, na obali prisede pored žbunja, u vodi utihloj svoj razgledajući odraz.

Zabrunđaše suštine vaseljenske, u jedinstvenu se slila njihova misao: »Dva savršenstva nisu umela da procene jedno drugo. U tvorevinama Božjim savršenstva nema«.

Samo je energija ljubavi, jedina među vaseljenskim gundanjem, pokušavala da zaštiti sobom Tvorca. Njen sjaj je Boga okružavao. Svi su znali - nikada energija ljubavi nije prosuđivala. Uvek je ona, nevidljiva i ćutljiva, tajanstvenim beskrajima bludela. Ali, zašto je sad, sva, bez ostatka, tako oko Boga sijala? Na Vaseljensko gundanje se ne obazirući, isključivo je jednoga ozarenošću bodrila i tešila:

- Odmori se, Tvorče Veliki, razumnost u sina svog usadi. Uspećeš da ispraviš bilo koje od dela predivnih svojih.

U odgovor, Vaseljena je začula reči, i kroz njih mudrost i veličinu spoznala Božju:

- Moj sin jeste slika i prilika moja. Čestice svih energija su u njemu vasseljenske. On je alfa i omega. On je stvaranje! On je budućnosti preobraženje! Odsad pa ubuduće, ni meni, ni nikome dato biti neće da bez njegovog htenja menja njegovu sudbinu. Sve što poželi sam, daće mu se. Neće se u ispraznost pomišljeno pretvoriti. Nije se priklonio sin moj kada je ugledao telesno savršenstvo device. Nije bio zadivljen njom na iznenađenje Vaseljene cele. Nije spoznao još, ali je čulima osetio moj sin. Prvi je osetio – njemu nešto nedostaje. Ni novo biće – devica – pred njim nepotpunim to ne poseduje. Moj sin! Moj sin svojim čulima Vaseljenu celu oseća, zna sve, Vaseljena šta poseduje.

Pitanje je ispunilo Vaseljenu celu:

- Šta može nedostajati onome, u kome su sve naše energije sakupljene i sve energije tvoje?

Bog je odgovorio svima:

- Energija ljubavi.

Planula je energija ljubavi:

- Ali, ja sam jedna i samo tvoja. Tobom jedinim zračim.

- Da! Ti si jedina, ljubavi moja - reči Božanske odjeknuše. - Tvoja svetlost blistava, sija i miluje, ljubavi moja. Ti si - nadahnuće. Svemu si u stanju ubrzanje da dodaješ, izoštravaš osećaje, spokoj donosiš milini stvaranja, ljubavi moja. Tebe molim, sva se, bez ostatka, na zemlju spusti. Sobom, energijom velike blagodati, objumi njih, decu moju.

Ljubavi i Boga dijalog oprostajni, objavio je početak sve zemaljske ljubavi.

- Moj Bože - Tvorca je ljubav prizivala. - Kada odem, sam, nevidljiv, zanavek, na svim životnim planovima postojanja, nevidljiv ćeš biti.

- Moj sin i kći moja neka blistaju odsad zanavek, na javi, pravedno je.

- Moj Bože, nastaće vakuum oko tebe. I nikada se do tvoje Duše toplina životna neće probiti. Bez te topline Duša će se ohladiti.

- Ne samo za mene, za postojeće sve neka ta toplota sa Zemlje isijava. Sinovi i kćeri moji delovanje njeno će umnožiti. Sva Zemlja će toplinom ljubavi

sjajeći, u prostranstvu ponovo blistati. Svi će osećati svetlost najblagodatniju Zemlje, njom će se ogrejati sve energije moje.

- Moj Bože, pred sinom i kćerkom tvojom, otvoreno je mnoštvo puteva. Svi planovi životnih energija postoje u njima. Ako makar jedna prevagne i pogrešnim ih povede putem, šta ćeš moći da učiniš Ti, predavši sve, a osećajući kako se topi, kako malaksava energija koja dolazi sa Zemlje. Davši sve i videvši, kako na Zemlji nad svim, energije preovladavaju rušilačke. Kako su Tvoja dela beživotnom korom prekrivena, zatrpana trava Tvoja kamenjem. Šta ćeš uraditi tada, slobodu svu davši sinu svome?

- Sred kamenja ću uspeti travkom zelenom ponovo da se probijem, na malom neditnutom proplanku cvetu ću raskriliti latice. Svoje će uzmoći da spoznaju predodređenje zemaljske kćeri i sinovi moji.

- Moj Bože, kada odem, nevidljiv ćeš postati Ti svima. Desiti se može, da u ime Tvoje, kroz ljude druge postojeće energije odjednom progovore. Jedni će druge pokušavati ljudi da potčine. U Tvoje ime, za svoje zadovoljenje, obrazlagaće suštinu, govoreći: »Ja govorim u ime Boga, od svih, ja sam izabran od Njega jedini, svi me slušajte«. Šta ćeš moći da uradiš tada?

- U danu nastupajućem, uzneću se sa praskozorjem. Tvorevinama svim, bez isključenja, zrak sunca će milujući ih na zemlji pomoći, da shvate kćeri i sinovi moji, da svako može sam, Dušom svojom, sa Dušom razgovarati mojom.

- Moj Bože, mnogo će ih biti, a Ti si sam. Sve suštine vaseljske će priželjkivati da ljudskom dušom ovladaju. Kroz ljude će nad svima svoju energiju nastojati da učvrste. A sin zabludeli Tvoj, njima će odjednom početi da se moli.

- Za različite razloge koji u ćorsokak vode, u nikuda, postoji glavna prepreka - biće ona svemu, što laž nosi, smetnja. Stremljenje ka spoznaji istine postoji kod svih sinova i kćeri mojih. Ima granice svoje laž uvek, ali bezgranična istina je - jedina, uvek će u Dušama spoznaja postojati kod kćeri mojih i sinova!

- O, Bože moj! Niko i ništa nije u stanju da se suprotstavi poletu misli i vizijama Tvojim. Oni su prekrasni! Sledeći ih, svojom ću voljom poći. Tvoju decu sjajem ću ogrejati i večno ću im služiti. Tobom podareno nadahnuće,

pomoći će im da stvore svoja dela. Samo Te jedno molim, moj Bože. Dozvoli da makar iskricu jednu svoje ljubavi uz Tebe ostavim.

Kada u tami budeš prinuđen da prebivaš, kada samo vakuum bude uokolo i zaborav, a svetlost sa zemlje bude slabila, neka iskrica, makar jedna iskrica ljubavi moje, Tebi svojim treperenjem sjaji.

Kada bi danas živeći čovek na nebo mogao da baci pogled, šta je bilo nad zemljom tada, pred pogledom bi se njegovim veliko priviđenje ukazalo. Vaseljenska svetlost - energija ljubavi u kometu se zgusnuvši, ka zemlji je hitala, obasjavajući na svom putu još uvek beživotne planete i palila zvezde nad zemljom. Ka Zemlji! Sve bliže i bliže. Evo nje. Odjednom, nad samom zemljom se zaustavivši, zatreperio je sjaj ljubavi. U daljini, među vatrenim zvezdama, jedna, od svih manja zvezdica, živom se činila. Ona je po tragu ljubavnog bljeska ka zemlji hitala. Pojmila je Ljubav, od Boga je iskrica poslednja njena, i ona se ka zemlji za njom ustremila.

- Moj Bože - sjaj Ljubavi je šaptao - zašto? Odgonetke nema u meni. Zašto? Čak ni iskricu jednu moju pored sebe nisi zadržao?

Govorom Ljubavi, iz tame vaseljenske, već nevidljiv nikome, još neshvaćen ni od koga, Bog je odgovorio. Njegove reči Božanske odjeknuše:

- Sebi ostaviti, znači, nedovršenost - kćerima i sinovima mojim.

- Moj Bože!...

- O, kako si prekrasna ti, Ljubavi, i iskricom jednom.

- Moj Bože!...

- Požuri, Ljubavi moja, požuri, bez promišljanja. Požuri sa poslednjom iskricom svojom i prigri sve buduće moje sinove i kćeri.

Ljude zemlje, vaseljenska je energija ljubavi obujmila. Sva, do poslednje iskrice. Sve je bilo u njoj. Sred Vaseljene beskrajne, na svim živim planovima postojanja istovremeno, postao je čovek od svih bitnosti silniji.

KADA JE LJUBAV

Adam je ležao sred cveća mirisnog, na travi. Pod senkom drveta je dremao, lenjo je misao tekla. Odjednom ga je prisećanje neviđenim talasom topline obuzelo, nekakvom silom je toplina sve misli ubrzavala: »Sasvim nedavno, preda mnom je biće novo stajalo. Sličnosti je bilo sa mnom, ali i razlike, samo kakve, u čemu? Gde je sada ono? O, kako bih želeo da vidim ponovo to biće novo! Da ga vidim ponovo želim, ali zašto?«

Sa trave je Adam ustao hitro, pogledavši uokolo. Misao je planula: »Šta se dogodilo iznenada? Sve je isto, nebo i ptice, trava, drveće, žbunje. Sve je isto, a ipak postoji razlika, na sve drugačije gledam. Još divotnija su postala sva zemaljska stvorenja, mirisi, vazduh i svetlost.«

Nastala je na usnama Adamovim reč. Adam je uskliknuo svima: »I ja volim!«

Novi talas topline iz pravca reke, trenutno mu je celo telo zahvatio. Okrenuo se prema toploti, a pred njim je biće novo blistalo. Iz misli je logika iščilela, pojavom se naslađivala cela duša, kada opazi iznenada Adam: na obali, kod zaliva reke, sedela je mirno devica, ali nije vodu bistru, već je njega posmatrala, zabacivši pramenje zlačane kose. Osmehom ga je svojim milovala, kao da ga je večnost celu iščekivala.

Prišao joj je. Dok su procenjivali jedno drugo, Adam pomisli: »Niko nema oči divnije nego što su njene« - a naglas reče:

- Pored vode sediš. Voda je prijatna, hoćeš li da se okupamo u reci?

- Hoću.

- Hoćeš li da ti potom tvorevine pokažem?

- Hoću.

- Svakom sam dao svoje određenje. Da i tebi služe ću naložiti. Hoćeš li da novo sazdam biće?

- Hoću.

U reci su se kupali, trčali po lugu. Kako se razdragano smejala devica, kada je, popevši se na slona, nekakvu igru za nju odigrao razveseljeni Adam, nju Evom nazivajući!

Dan se već bližio zalasku, dva čoveka su stajala sred divote zemaljskog postojanja, naslađujući se bojama, mirisima i zvucima. Utihla, posmatrala je krotko Eva kako se smrkava. U pupoljke su se sklapale latice cvetova. Iz vidokruga su se gubile u tami prekrasne vizije dnevne.

- Ne žalosti se - već siguran u sebe, reče Adam - sad će nastati noćna tama. Ona je neophodna da bi se odmorilo, jer ukoliko ne bi nastupila noć, dan bi se vraćao večito.

- Dan će biti isti ovaj, ili novi dan? - upitala je Eva.

- Vратиće se dan onakav, kakav poželiš ti.

- Kome je potčinjen svaki dan?

- Potčinjen je meni.

- A ti, kome si potčinjen?

- Nikome.

- Odakle si ti?

- Iz providenja.

- A sve uokolo, što miluje pogled, odakle je?

- Takođe se iz providenja pojavilo, sazdao za mene.

- A gde je onda taj, čija je promisao ova predivna?

- Biva često pored, samo ga ne vidi pogled obični. Ali je bez obzira na to, sa njim dobro. Sebe on Bogom naziva, ocem mojim i prijateljem. Ne dosađuje nikad, sve daje meni. I ja njemu želim da dam, ali šta, zasad ne znam.

- Znači, i ja sam njegovo delo. Isto kao i ti, da mu blagodarim želim. Da ga zovem prijateljem, Bogom i ocem svojim. Možda bismo zajedno mogli da razrešimo, kakva dela naša očekuje od nas Otac?

- Čuo sam kako je On govorio da se radost može doneti svima.

- Svima? To znači i njemu?

- Da, znači i Njemu.

- Ispričaj mi, šta želi On.

- Zajedničko stvaranje i radost od posmatranja njegovog.

- Šta radost može doneti svima?

- Rođenje.

- Rođenje? Prekrasno je sve već rođeno.

- Često pomišljam pre sna o čudesnom i prekrasnom stvaranju. Početkom dana prestaje san, i vidim, nije osmišljeno još uvek. Prekrasno sve već postoji i vidljivo je na svetlosti dana.

- Hajde da promislimo zajedno.

- Poželeo sam da pre sna pored tebe budem, disanje tvoje da čujem, da osetim toplinu, o stvaranju zajedno da razmišljamo.

- Pre sna, u sanjarenju o stvaranju predivnom, porivom nežnih osećanja jedno su drugo mišlju grlili, slivajući se u jedinstveno stremljenje. Tela materijalna ovo dvoje, pomišljeno su odražavala.

ROĐENJE

Dan se vraćao, nastupala je iznova noć. Jednom u procvatu dana, dok je Adam tigrice razgledao i razmišljao, k njemu je tiho Eva došla, sela pored, za ruku ga uzela, na svoj stomak Adamovu ruku položila.

- Oseti, ovde u meni, moje i u isto vreme novo biće živi. Osećaš li Adame - rita se, biće nemirno moje?

- Da, osećam. Meni se čini da ka meni ono hita.

- K tebi? Naravno! Ono je moje ali i tvoje! Tako želim da vidim stvaranje naše.

Nije u mukama, već je sa ogromnim ushićenjem rađala Eva.

Sve okolno zaboravivši, sebe ne osećajući, posmatrao je Adam trepereći od nestrpljenja. Rađala je Eva njihovo zajedničko delo.

Klupko maleno, svo mokro, bespomoćno je ležalo na travi. Skupljenih nožica, ne otvarajući kapke. Adam je posmatrao netremice, kako rukicu ono pomiče svoju, otvorila su se ustašca, uzdah. Adam se i da trepne bojao, da ne bi propustio ni najmanji pokret. Čudesna osećanja su ispunjavala sve u njemu, uokolo. Ne mogavši da se zadrži na jednom mestu, Adam skoči i pojuri iznenada.

U velikom ushićenju, duž obale reke, kao bez glave jurio je Adam, neznano kuda. Zaustavio se. U grudima divno, neviđeno nešto se širilo, raslo. A sve naokolo!... Nije uobičajeno lahor listićima šuštao, on je pevao, po lišću žbunja i laticama cveća prebirajući. Nisu naprosto plovili po nebu oblaci - svi oblaci su očaravajuću izobražavali igru. Iskrila se, osmehivala i brže tekla voda. Tako i treba! Reka! Reka, odražavajući oblake, sasvim se drugačije pod pogledom izvijala. I cvrkut radosni u plavetnilu nebeskom ptičji! A u travi zrikanje trijumfalno! Slivalo se sve u jedinstveni ton veličanstvene, nežne muzike, najdivnije u svemiru.

Vazduha nakupivši više u grudima, koliko god je imao snage, kriknuo je Adam. Bio je osobit, nije životinjsk bioi njegov krik, već se najnežnijim tonovima prelivao. Utihnulo je sve uokolo. Slušala je Vaseljena po prvi put, kako likujuć, stojeći na Zemlji, peva čovek! Pevao je čovek! Sve što je ranije u

galaksijama odjekivalo, utihnulo je. Pevao je čovek! Slušajući sreće pesmu, ceo svet vaseljenski je spoznao: nema ni u jednoj galaktici strune, kadre da lepši ton ispusti, nego što je zvuk pesme ljudske duše.

Ali nije mogla da ublaži preobilje osećanja pesma likujuća. Video je lava Adam i bacio se na njega. Na zemlju je povalio lava kao mače, sa smehom ga je za grivu vukao, zatim je skočio, pozvao lava pokretom i potrčao. Lav ga je sledio jedva, a lavići sa lavicom potpuno su za njima zaostali. Brže od svih jurio je Adam, mahao rukama da ga slede sva stvorenja na putu. Njegovo delo, smatrao je on, svima će uzmoći radost da donese.

Evo, ponovo je pred njim smotuljak maleni. Njegovo delo! Oblizano vučicinim jezikom i toplim vetrićem milovano, klupko maleno živo.

Beba oči još nije otvorila – spavala je. Pred njom su se sve zveri koje su dojurile za Adamom, na zemlju blaženo spustile.

- Divno! - uskliknuo je ushićeno Adam - Iz moje tvorevine, svetlost slična mojoj, izvire. A možda je jača od moje, kad se nešto čudnovato čak i meni dešava. Sva stvorenja su blaženo pala pred njim. Toliko sam želeo! Ja sam uzmogao! Ja sam stvorio! Ja sam stvorio biće prekrasno, živo. Svi! Svi ga pogledajte.

Adam je obuhvatio pogledom sve uokolo, odjednom je zastao, ukočio se njegov pogled. Na Evi se pogled zaustavio.

Ona je sedela na travi sama, pomalo umornim pogledom očiju svojih milovala je obamrlog i iznenada zanemelog Adama.

Novom je snagom ljubav unutar i oko Adama nepojamnim blaženstvom zasjala. Odjednom... Oh, kako je vaseljenska ljubav zatreperila, kada je Adam ka prekrasnoj devici - majci naglo potrčao, kad je pred Evom kleknuo, njene dodirujući pramenove zlatne, i usne, i mlekom ispunjene dojke. Usklik se u nežni šapat zgusnuo, rečima da izrazi ushićenje pokušavajući:

- Eva! Eva moja! Moja žena! Ti imaš moći da ovaploćuješ snevano!?

Odgovor... Pomalo umoran, nežan tihi glas:

- Da, ja sam žena, tvoja žena. Ovaplotićemo sve, što možeš da pomisliš ti!

- Da! Zajedno! Mi smo zajedno! Sada je jasno! Mi smo zajedno! Mi smo kao On! Mi smo kadri da ovaploćujemo providenja! Pogledaj! Čuješ li nas, naš Oče?

Ali, prvi put Adam nije začuo odgovor. Začuden, skočio je i uskliknuo:

- Gde si Ti, moj Oče! Pogledaj delo moje! Savršena su, čudesna dela zemaljska tvoja. Sve je prekrasno: drveće, travke, žbunje i tvoji oblaci su divni. Ali, divnije od linija cveta - pogledaj! Radost veću, od svega što si providenjem Ti stvarao, meni je delo moje donelo. Ćutiš. Nećeš da ga pogledaš? Ali, ono je najveličanstvenije od svih! Više od svega, po duši je mojoj delo moje. Šta Ti je? Ne želiš ni pogled da baciš na njega?

Čedo je Adam pogledao. Nad probuđenim telašcem bebe, vazduh je bio plavlji nego obično, nimalo nije treperio vetrić, sem što je neko nevidljiv nad ustašcima novorođenčeta tanku stabljiku povijao, naklanjajući cvetić. Tri nežne pahulje cvetnog praha usne bebine dotakoše. Ono - odojče, usne je obliznulo, blaženo uzdahnulo, rukicu i nogicu pomerilo i nanovo zaspalo. Dosetio se Adam, dok se on radovao, Bog je bebu nežno pazio, zato je i ćutao.

Uskliknuo je Adam:

- Znači, Ti si pomagao! Znači, pored si bio i biće priznao

Začuo je tihi glas Oca:

- Nemoj tako glasno, Adame, probudićeš detešce likovanjem svojim.

- Znači da si Ti, moj Oče, zavoleo, kao mene i delo moje? Ili si ga više zavoleo nego mene? Ako je tako, zašto? Objasni! Jer, ono nije tvoje.

- Ljubav, moj sine, ima produžetak; i u biću novom je - nastavak tvoj.

- Ja sam, znači, ovde - i u njemu istovremeno? I Eva je, znači, u njemu?

- Da, sine moj, vaše delo u svemu je slično vama, ne samo telesno. U njemu duh, duša, stapajući se, novo rađaju. Vaša nastojanja će se nastaviti, i mnogo puta pojačati radosne osećaje.

- Šta to znači, biće mnogo nas?

- Ispunićeš sobom zemlju celu. Sve ćeš čulima spoznati, i tada će u drugim galaktikama tvoja vizija svet uspostaviti još savršeniji.

- Gde je kraj Vaseljene? Šta ću raditi kada dođem do njega? Kada ispunim sve sobom, pomišljeno stvorim?

- Moj sine, Vaseljena sobom ispoljava misao, iz misli se rađa vizija, delimično vidljiva materijalno. Kada do kraja stigneš svega, početak nov i produžetak, tvoja će otkriti misao. Ni iz čega će iznići novo, prekrasno rođenje

Tebe, stremljenja, dušu i viziju tvoju sobom ispoljavajući. Moj sine, beskrajn si, večan si ti, u tebi su tvoja stvaralačka snoviđenja.

- Oče, kako je dobro uvek, kada govoriš. Kada si pored, da te zagrlim želim. No, nevidljiv si. Zašto?

- Moj sine, kada su moja snevanja o tebi vasseljske energije u sebe upijale, nisam uspevaao da mislim na sebe. Snoviđenja moja i misli, samo su tebe stvarali, moj obličje vidljivo ne sazdaujući. Ali, postoje dela vidljiva moja, oseti ih, nemoj ih razjašnjavati. Naprosto, umom ih tumačiti niko iz cele Vasseljene neće uspeti.

- Oče, meni je lepo kada govoriš. Ti, kada si pored – tu je sve. Kada se zadesim na drugom kraju Vasseljene, kada se sumnje ili nejasnoće u duši pojave, reci, kako da te nađem? U to vreme bićeš gde?

- U tebi i pored tebe. U tebi postoji sve, moj sine, ti si svih energija vasseljskih vladar. Protivrečnosti vasseljske uravnotežio sam sve u tebi, samim tim, novo sobom ispoljavaš ti. Ni jednoj od njih ne dozvoli da prevlada u tebi. Tada ću i ja biti u tebi.

- U meni?

- U tebi, i pored tebe. U tvom biću ste ti i Eva. U tebi delić postoji mene, tako sam i u tvojoj tvorevini ja.

- Tebi sam sin, ko će za tebe biti novo stvorenje?

- Iznova ti.

- Koga ćeš voleti više - mene, koji sam sad, ili rođenog mene iznova i iznova?

- Ljubav je jedna, nade je sve više u svakom novom ovaploćenju i viziji.

- Oče, kako si mudar, tako želim da te zagrlim!

- Pogledaj uokolo. Dela su vidljiva, materijalizovane su misli i proviđenja moja. Materijalnim planom postojanja svog, uvek razgovarati možeš sa njima.

- Zavoleo sam ih, kao što tebe volim, oče. I Evu sam zavoleo, i novo svoje biće. Unaokolo je ljubav, u njoj želim večno da budem.

- Moj sine, samo u ljubavnom prostranstvu večno ćeš živeti.

Prolazile su godine, može se tako reći, ali vreme je pojam uslovni. Prolazile su godine, ali čemu brojati, smrt čovek dugo u sebi nije mogao da oseti. A to znači, da smrt tada nije ni mogla da postoji.

**JABUKA,
KOJOM SE ZASITITI
NIJE MOGUĆE**

- Anastasija, ukoliko je sve u početku bilo tako dobro, šta se desilo kasnije? Zašto se sad ratovi na zemlji vode i gladuju ljudi? Postoje krađe, kriminalci, samoubistva, zatvori. Puno je porodica nesrećnih, dece - siročića. Kud se zaljubljene Eve denuše? Gde je Bog, koji je obećao da ćemo svi večno živeti u ljubavi? Između ostalog, setio sam se da se i u Bibliji o tome govori. Zbog toga što je jabuku sa drveta zabranjenog čovek otkinuo, probao, iz raja je čoveka Bog prognao. Čak je i stražu kod vrata postavio, da ne bi pustili one koji prave gadosti natrag u raj.

- Vladimire, čoveka Bog nije izgnao iz raja.

- Ne, isterao ga je, o tome sam čitao. Još je i proklinjao pri tom čoveka. Evi je govorio da je grešnica, da će u mukama rađati, a da će Adam u znoju lica svog hranu dobijati. Tako se upravo sada u stvarnosti i događa sa nama.

- Vladimire, porazmisli sam, možda, logika takva ili odsustvo njeno nekome odgovara, ko ima cilj svoj.

- Čemu ovde logika, i čiji je to cilj?

- Molim te, poveruj. Svako je dužan da nauči da raspozna je dušom svojom kako stvarnost da usmerava. Samo ako promisliš sam, moći ćeš da pojmiš da čoveka Bog nije prognao iz Raja. Bog je do današnjeg dana sve ljubivši Otac ostao. On, Bog je - Ljubav, o tome si takođe čitao.

- Čitao sam.

- Gde je logika onda? Jer, roditelj koji voli, nikad neće svoje dete izgnati iz doma. Roditelj koji voli, lišavanja sam trpeći, bilo kakve pogreške oprostiće deci svojoj. Ne gleda Bog ravnodušno na sva stradanja ljudi, svoje dece.

- Da li gleda ili ne gleda - ne znam. Ali je jasno svima da im se ne suprotstavlja.

- Šta to govoriš, Vladimire? Naravno, istrpeće On i taj bol od sina - čoveka. Ali, do koje je mere moguće ne shvatati Oca? Njegovu ljubav ne osećati, ne videti?

- Što se odmah tako uzbuđuješ? Reci određenije. Gde su, u čemu su, današnja ispoljavanja prema nama Božanske ljubavi?

- Kada budeš u gradu, oko sebe pažljivije pogledaj. Živi tepih najčudesnije trave prekriven je beživotnim asfaltom, naokolo, od nezdravog betona gromade, koje domovima nazivaju, među njima automobili spavaju, dimeći otrovnim isparenjima. A među kamenim gromadama, makar li maleno ostrvce pronađu, izrastaju travke i cvetovi, tvorevine Božje. Šumom lišća i ptičijom pesmom On stalno doziva kćeri i sinove svoje, da ono što se dešava shvate i da se vrate u raj.

Kako se sve više smanjuje sa zemlje ljubavi svetlucanje, poodavno bi se umanjio sunčev odblesak. Ali On, energijom svojom pojačava neumorno životvornost i sunčevih zraka. On, kao i pre, voli kćeri svoje i sinove. On veruje, čeka, sanja, kako će jednom, sledećeg svanuća, čovek odjednom shvatiti i da će spoznaja njegova vratiti Zemlji prvobitni procvat.

- Ali, kako je proizašlo sve na Zemlji, providenjima Božjim uprkos, te se nastavlja neznanu šta, hiljadama, a možda i milionima godina? Kako je moguće toliko vremena, neprestano čekati i verovati?

- Za Boga vreme ne postoji. Kao kod bilo kog roditelja koji voli, ne iščezava vera u Njemu. Veri toj blagodareći, svi mi sada živimo. Sami život svoj stvaramo, slobodu svoju koristeći, koju nam je stavio na raspolaganje Otac. A izbor u nikuda vodeći put, ljudi nisu iznenada odabrali.

- Ako nisu iznenada, onda kako, kada? Šta označava – »jabuka Adamova«?

- U ta vremena, kao i sada, Vaseljena je energijama mnogim živim ispunjena bila. Žive bitnosti nevidljive su svugde, a mnoštvo njih je nalik na drugo ljudsko »ja«. One su skoro kao ljudi, sve planove postojanja obuhvatiti mogu, ali materijalno ovaploćenje nije im dato. U tome je preimućstvo nad njima čovekovo. Pri tom, u kompleksu energija suština vasseljenskih, uvek nad svima jedna energija prevladava. Nemaju moći one da menjaju međusobne odnose svojih energija.

Među suštinama vaseljenskim postoje skupovi energija nalikujućih Bogu. Slični su, ali nisu Bogovi. U trenu, uravnoteživši energija mnoštvo u sebi, one ipak nisu u stanju bića živa da stvaraju u harmoniji, nalik Bogu.

U celoj Vaseljeni nikome ne uspeva da nađe rešenje zagonetke, tajnu skrivenu da otkrije, kakvom snagom je plan bio sazdan materijalni, gde, u čemu su povezujuće niti njegove sa svim postojećim u Vaseljeni. Niti kako, na račun čega je plan taj, sam sebe u stanju da reprodukuje?

Kada se zemlja i sve na njoj stvaralo Bogom, zbog brzine neviđene sazdanja, nisu uspevale bitnosti da pojme čime, snagom kakvom Bog stvara svemir. Kada je već bilo sve stvoreno i vidljivo, kada su uvideli da je čovek jači od svih, isprva zapanjeni, do ushićenja dovedeni, prekrasno providenje su poželeli da ponove. Sazdati isto takvo, samo svoje. Želja ta, sve je više rasla. Pa i sada, ona u mnoštvu postojećih energija istinski opstaje. U drugim galaksijama, u drugim svetovima, one su nešto, zemlji nalik, pokušavale da stvore. Planete, Bogom stvorene su čak iskorišćavale. Mnoge su uspevale da stvore sličnost zemaljskog postojanja, ali tek sličnost. Zemaljsku harmoniju, uzajamne veze svega sa svim, dostići niko nije uspeo. Tako u Vaseljeni do današnjeg dana planete sa životom postoje, ali sa životom – samo izopačeno nalik zemaljskom.

Kada se od mnogih pokušaja, ne samo bolje stvoriti, nego ponoviti, sve uzaludnim pokazalo (a tajnu Bog nije otkrivao svoju), onda su se čoveku mnoge od bitnosti počele obraćati. Bilo im je jasno: ako je delo Božje - čovek, ako je voljen, i voli, nije mogao biti u ma čemu uskraćen od roditelja ljubljenog. Naprotiv, ogromne mogućnosti Bog je prepustiti mogao samo čoveku - sinu svome. Počele su da se obraćaju čoveku bitnosti vaseljenske, i do dana današnjeg nastoje da mu se obrate. Eto, i danas ljudi postoje koji obaveštavaju okruženje o tome, kako neko sa njima razgovara nevidljiv, odnekud iz kosmosa i naziva sebe razumom i silom dobra. Tako i onda, u početku samom, one su se čas poučno, čas sa molbom obraćale čoveku. U svim pitanjima suština je ista, samo se maskira na različite načine: »Reci mi kako, silom kojom je stvorena zemlja, sve postojeće na njoj, kako, iz čega si ti veličanstven stvoren, čoveče?«

Ali, čovek odgovor nikome, ipak nije dao. Na to pitanje ni on sam odgovor nije znao, kao što ga ni sada ne zna. Ali je ineresovanje u njemu

raslo, i na pitanja je od Boga čovek počeo da zahteva odgovore. Nije da zaista Bog nije odgovarao. Da urazumi je pokušavao čoveka, moleći ga da pitanje ukloni iz svojih misli:

- Molim te, sine moj, stvaraj. Tebi je dato da stvaraš na zemaljskom prostoru i u svetovima drugim. Tvojom maštom pomišljeno, ostvariće se. Samo jedno te molim, ne ispituj, kojom se snagom sve vrši.

- Anastasija, nejasno je, zašto Bog čak ni čoveku, sinu svome, nije hteo da objasni tehniku stvaranja?

- Samo pretpostaviti mogu. Ne odgovarajući čak ni sinu svome, Bog je da ga zaštititi od nevolja nastojao, sprečavajući vaseljenski rat.

- Ne vidim vezu nikakvu između odsustva odgovora i rata vaseljenskog.

- Kada bi bila otkrivena tajna stvaranja, tada bi na planetama drugim vaseljenskim, mogli da izniknu jednaki zemaljskim po snazi oblici života. Dve sile bi tada htele da oprobaju jedna drugu. Moguće da bi to takmičenje moglo i mirno da prođe. Možda bi nalikovalo zemaljskim ratovima. E, tada bi mogao da se pokrene vaseljenski rat.

- Stvarno, bolje da tehnika stvaranja Božjeg tajnom ostane. Samo da je ne odgonetne neka od bitnosti sama, bez navođenja?

- Mislim, niko je neće odgonetnuti nikada.

- Zašto si tako uverena?

- To je takva tajna, da je jasna, a u isto vreme je nema, i u isto vreme nije jedina ona. Ubeđenost mi reč »stvaranje« pojačava, kada joj drugu pridodaš reč.

- Koju?

- Druga reč je – »nadahnuće.«

- Pa, šta je s tim? Šta mogu da označavaju te dve reči zajedno?

- One...

- Ne! Stani! Čuti! Setio sam se, govorila si da misli, što znači i reči, ne iščezavaju u ništavilo, nego u prostranstvu oko nas lebde i njih čuti svako može. Da li je to tačno?

- Tačno je.

- Bitnosti ih isto tako čuti mogu?

- Da.

- Onda čuti. Zašto im došapnuti odgonetku?

- Vladimire, ne brini se, ovlaš im tajnu odškrinuvši, možda bih uspela, samim tim, da im pokažem besplodnost i besmislenost pokušaja neumornih njihovih. Da bi shvatile i prestale čoveku da dosađuju.

- Ako je tako, onda reci, šta znači »stvaranje« i »nadahnuće«?

- »Stvaranje« označava, da je Bog delao koristeći deliće energija svih vaseljenskih i svoju, pa čak, ukoliko bi se suštine sve zajedno sakupile da nešto slično zemlji ostvare, jedna energija bi im nedostajala. Ona, koja je prisutna kao ideja Božja, rođena u jednom Božanskom providenju. A »nadahnuće« označava - u porivu nadahnuća dela su se činila. Ko bi od vajara – umetnika velikih, u porivu nadahnuća stvaralačkog, objasniti pokušavao, kako je četkicu držao, šta je mislio, gde stajao - na to on pažnju ne obraća, radom u potpunosti svojim obuzet. Pri tom, postoji energija Ljubavi, na zemlju poslata od Boga. Ona je slobodna, nije potčinjena nikome i, vernost Bogu čuvajući, samo čoveku služi jedinom.

- Kako je zanimljivo sve to, Anastasija! Misliš li, da će čuti bitnosti, da će razumeti?

- Čuće, a možda i razumeti.

- Što ja govorim, čuće takođe?

- Da.

- Onda ću im još i sažeti. Hej, bitnosti, jasno vam je sada, zar ne? Više se za ljude ne kačite. Nećete odgonetnuti zamisao Tvorčevu! Pa, Anastasija, da li sam im dobro rekao?

- Vrlo su tačno zvučale tvoje poslednje reči: »Nećete odgonetnuti zamisao Tvorčevu!«

- Koliko dugo one pokušavaju da je odgonetnu?

- Od onog trenutka kada su ugledale zemlju i ljude, pa sve do današnjeg dana.

- Čime su njihovi pokušaji Adamu naškodili, ili nama?

- U Adamu, Evi one su oholost i samovolju probudile. Da ih ubede uspele su dogmama lažnim: »Da bi se nešto savršenije od postojećeg moglo sazdati, neophodno je polomiti ga i razgledati, kako deluje tvorevina istinski«. Tvrdile su često: »Upoznaj sastav svega, tada ćeš iznad svih biti«. Nadale su se da će, kada Adam tvorevine Boga počne da analizira, shvatiti sastav i predodređenje njihovo, da će spoznati uzajamnu povezanost svih tvorevina, i

u čemu je ona. One će izazvane Adamove misli videti i razumeti, kako se može stvarati, nalik Bogu.

Nije obraćao Adam u početku pažnju na savete i molbe. Jednom je Eva Adama odlučila da posavetuje: »Čujem, glasovi tvrde, da će nam sve bolje i lakše uspevati, kada upoznamo sastav svega iznutra. Zašto se savetima uporno suprotstavljamo? Zar ne bi bilo bolje slediti ih bar jednom?«

Prvo je granu drveta sa prekrasnim na njoj plodovima polomio Adam, potom ... Potom ... sad uviđaš i sam, stvaralačka se zaustavila misao čovekova. On do današnjeg dana sve raščlanjuje i lomi, pokušavajući da dozna sastav svega, te primitivno svoje tvori zaustavljenom trenutno mišlju.

- Anastasija, sačekaj. Potpuno je neshvatljivo. Zašto smatraš da se ljudska misao zaustavila? Kada se nešto rasklapa, naprotiv, kaže se - upoznaje se novo.

- Vladimire, čovek je sazdan tako, da ništa ne mora da ispituje. U njemu je... Kako da kažem jasnije? U čoveku postoji, kao u obliku šifre sve što je izgrađeno i tako se čuva. Šifra se otvara onda, kada uključuje čovek svoju nadahnutu stvaralačku viziju.

- Ipak je nejasno, kakva šteta od analiza može biti i zašto one misli zaustavljaju. Nekako to bolje na primeru pokaži.

- Tačno. Pokušaću primerom. Zamisli, ka cilju nekom putuješ svojim automobilom. Padne ti na pamet odjednom, da pogledaš kako volan radi, na račun čega on okreće točkove. Zaustavljaš svoj automobil i počinješ da rasklapaš njegov motor, na primer.

- Pa, rasklopiću, saznaću gde je tamo šta, a zatim ću i sam moći da ga popravim. Čega u tome može biti lošeg?

- Ma, dok ti budeš rasklapao, kretanje je zaustavljeno tvoje. Do određenog vremena, do cilja nećeš stići.

- Zato ću više znati o motoru. Čega ima lošeg ako novo znanje steknem?

- Zašta će ti ono? Tvoje predodređenje nije da popravljaš - nego da u kretanju uživaš i stvaraš.

- Neubedljivo si počela da pričaš, Anastasija. Sa tobom se ni jedan vozač neće saglasiti. Možda samo oni koji nova strana kola voze, japanska, ili mercedese, oni se retko kvare.

- Dela Božja ne samo da se ne kvare, već i da se samoobnavljaju su u stanju, pa zašto bi ih onda rasklapali?

- Kako zbog čega – makar iz znatiželje.

- Izvini, Vladimire, ako nije baš uspešan moj primer. Dozvoli, drugi ću primer pokušati da navedem.

- Pokušaj.

- Pred tobom žena prekrasna stoji. U tebi strast bukni, veoma ti se dopada. Ni ona nije ravnodušna prema tebi, te nastoji da se sa tobom sjedini. U magnovenju, do zanosa obostranog sjedinjavanja, do stvaranja, dolazi ti misao iznenadna da saznaš iz čega se ta žena sastoji. Kako njeni unutrašnji organi rade. Želudac, jetra, pluća. Šta jede, šta pije. Kako će sve to raditi u trenutku intime.

- Dosta. Ništa više ne govori. Savršeni primer si mi dala. Neće biti bliskosti, stvaranja neće biti. Ništa se neće dogoditi, ukoliko ta misao prokleta dođe. Jednom mi se to dogodilo. Žena mi se dugo dopadala jedna, ali mi se nije podavala. A kad je jednom ipak pristala, iznenada pomislih, kako da najbolje sve uradim, i iz nekog razloga posumnjah u moći svoje. Kao rezultat, ništa nije ispalo. Takva je bila bruka, da sam se i straha nahvatao. Druga sam pitao posle, i sa njim se isto dogodilo. Zajedno smo čak i kod lekara išli. Lekar nam je rekao da je to nekakav psihološki faktor. Nije trebalo sumnjati, niti analizirati šta i kako. Mislim da je zbog ovog faktora muškaraca podosta nastradalo. Sad razumem: sve je to zbog tih bitnosti, zbog Adama je sve i zbog saveta Evinih. Da, loše su postupili tada oni.

- Zašto kriviš samo Adama i Evu? Danas pogledaj, Vladimire, zar ceo ljudski rod ne ponavlja uporno istu grešku, zavete narušavajući Božje? Adamu i Evi nisu bile posledice jasne, ali zašto danas čovečanstvo uporno nastavlja sve da analizira? Dela živa da razrušava? Danas! Kada su posledice tako očite i žalosne.

- Ne znam. Možda je nužno sve ljude nekako protresti? Zapetljali smo se izgleda, u neprekidnom demontiranju i sortiranju? Evo, sad sam pomislio - šteta što Bog nije kaznio zaista Adama, Evu. Da je dobro isprašio Adama i sve gluposti mu izbio iz glave, zbog kojih čovečanstvo danas strada. A i Evu da je po mekom mestu dobrim prutom izudarao, da se savetima svojim ne upliće.

- Vladimire, Bog je potpunu slobodu čoveku dao, i u mislima svojim kazne nikakve nije osmislio. Pri tom, kaznama se učinjeno u mislima izmeniti ne može. Dela loša činiće se dotle, dok prvobitna misao u čoveku ne bude izmenjena. Reci, na primer, šta misliš, ko je smrtonosnu raketu izumeo i uz nju, nuklearnu bojevu glavu?

- U Rusiji je akademik Koroljov rakete gradio. A pre njega je teoretski o njima Ciolkovski govorio. Američki naučnici su se takođe veoma zalagali. U raketnoj industriji radi mnogo ljudskih umova. Pronalazači u raznim zemljama mnogo rade.

- Vladimire, pronalazač svih raketa i sveg oružja smrtonosnog je, u stvari, samo jedan.

- Kako može biti jedan, kada na pravljenju raketa u raznim zemljama čitavi naučni instituti rade i svoja dostignuća u tajnosti drže? Trka u naoružanju se u tome i sastoji, ko će brže i savršenije oružje da proizvede.

- Svim ljudima, koji sebe naučnicima – istraživačima nazivaju, nezavisno od toga u kojoj zemlji žive, on, taj jedini pronalazač, sa zadovoljstvom sugestije deli.

- Gde, u kojoj zemlji živi i kako se zove?

- Misao razaranja. Ona je prvobitno, probivši se do čoveka i telom ovladavši njegovim materijalnim, koplje i vrh kameni proizvela. Zatim je njom osmišljena strela, a od željeza vrh njen.

- Pa, ukoliko zna sve, ta - rušilačka misao, zašto nije odmah raketu proizvela?

- Materijalni plan zemaljskog postojanja, sve zamišljeno ne ostvaruje odmah. Usporavanje u materiji, Tvorcem je zarad shvatanja smisla dato. U misli rušilačkoj, od koplja i toga što postoji danas, oružja sadašnjeg i budućeg, mnogo je smrtonosnijeg proizvedeno odavno. Da bi ostvarila u zemaljskom materijalnom programu ne samo koplje, trebalo je mnogo fabrika izgraditi, laboratorija, koje se naučnim danas nazivaju. Pod, spolja gledano, zgodnim izgovorima, ljudi su sve više uvlačeni da sprovode u život misli smrtonosne.

- Zašto joj je potrebno da se napreže tako neumorno?

- Da bi se učvrstila. Da bi uništila kompletan materijalni plan zemlje. Svemu vaseljenskom da pokaže, da je iznad svih, i da je od Boga nadmoćnija energija suštinska sverušilačka njena. A dejstvuje ona kroz ljude.

- Kakav gad, kako je prepredena! Kako bi mogli sa zemlje da je proteramo?

INTIMNE VEZE SA NJOM TREBA IZBEGAVATI

- Ne dopuštati u sebe njeno prodiranje. Sve žene intimne veze neka izbegavaju sa muškarcima koji su dozvolili sebi misao razrušenja, da se ne bi iznova i iznova obnavljala.

- Uh ti! Kad bi se oko toga sve žene dogovorile, s uma bi sišli naučni, vojni umovi.

- Vladimire, ukoliko bi sve žene tako postupale, ne bi bilo na zemlji rata.

- To je već tačno. Zakačila si se opasno za sve ratove. Mnogo hoćeš, da sve ratove tvoja ideja može da uguši. Preterala si. Stvarno, ko će od muškaraca hteti da ratuje, ako nijedna žena posle neće s njim da spava, niti potomstvo da mu donese. Proizlazi, onaj ko rat započne, sam sebe, pa i potomstvo celo svoje ubija.

- Kad bi žene sve tako htele da učine, rat niko ne bi započinjao. Grešno posrnuće Evino i svoje, pred sobom i Bogom, današnje žene bi iskupile.

- Šta bi se na Zemlji tada dešavalo?

- Iznova bi cvetom vajkadašnjim procvetala Zemlja.

- Uporna si Anastasija, svojoj viziji si, kao i pre, verna. Ali si i naivna. Kako se može verovati u sve žene na Zemlji?

- Pa kako da ne verujem ženama, Vladimire, kad znam, da je u svakoj ženi koja danas na zemlji živi, Božanska suština sačuvana. Neka, neka se u svoj svojoj lepoti raskrili ona. Boginje! Žene Božanstvene Zemlje. U sebi otkrijte Božansku bit svoju. Vaseljeni pokažite u potpunosti sebe, u krasoti praizvora. Vi ste stvorenja savršena, iz Božanskog providenja stvorene. Vi, svaka od vas, kadra je da savlada energije Vaseljene. O žene, boginje cele Vaseljene i Zemlje!

- Ma, kako se može tvrditi, Anastasija, da su na Zemlji sve žene - boginje? Baš mi smešno postaje od naivnosti tvoje. Zamisli samo! Sve su one - boginje. I one, što za tezgama stoje, u radnjama i kioscima raznim!

Spremačice, sudopere, kelnerice. U kuhinji što iz dana u dan stalno kuvaju, peku, pa posuđem zveckaju - takođe su boginje? Uopšte uzev, i bogohuliš. Kako je moguće narkomanke, prostitutke - boginjama nazivati? U redu ako bi, u hramu... ili na balu prekrasna igrala dama, za njih bi se još moglo reći: ona je boginja. A aljkavuše razne, u dronjke prastare odevene, niko boginjama nikada neće nazvati.

- Vladimire, okolnosti savremenog doba primoravaju ih da u kuhinji stoje svakodnevno, boginje zemaljske. Tvrdio si, da ličim na zverčicu, da je život moj primitivan, a da je civilizovan samo onaj, u kome ti živiš. Pa, zašto onda žene u civilizaciji tvojoj deo života u kuhinji tesnoj provode? Pod su prinuđene da peru, iz radnji teške torbe da tegle. Razmećeš se civilizacijom svojom, pa zašto je onda toliko prljavštine u njoj? Zašto boginje najlepše zemaljske, u čistačice pretvarate svoje?

- Ma, gde si videla čistačicu - boginju? Te, koje nešto vrede, na izborima blistaju lepote, utapaju se u raskoši, njima bi da se ožene svi hteli. Ali, samo za bogate se one udaju. A aljkavuše razne, ni bednicima nisu nužne.

- Svaka žena ima lepotu svoju. Samo joj nije uvek dato da se pokaže. Tu lepotu savršenu, kao struk, na primer, izmeriti nije moguće. Dužina nogu, obim grudi, boja očiju u tome nisu važni. Lepota je u ženi unutra, i u mladoj devojci, i u prestareloj dami.

- Nije nego, i u prestarelim damama. Još mi o staricama penzionerkama ispričaj! One su, po tvome, šta, takođe prekrasne boginje?

- Na svoj način, prekrasne su i one. Bez obzira na tok životnih poniženja, lomove mnogih sudbina, bilo koja žena, koju babuskerom nazivaju, jedno jutro može uvideti. Probudi se u praskozorje, po rosi prošeta, zrakom poimanja se izlasku sunca nasmeši, i tada...

- Šta tada?

- Odjednom, nekoga može primorati da je zavoli. Najvoljenija postavši, njemu će predati toplinu svoje ljubavi.

- Kome njemu?

- Tom, jedinstvenom svom, koji u njoj boginju spozna.

- To ne biva.

- Biva. Pitaj starije. Doznaćeš, strasnih ljubavnih priča itekako ima i kod njih.

- Zaista si uverena da su žene sposobne svet da menjaju?

- Sposobne su! Kadre su bez svake sumnje, Vladimire. Prvenstvena načela izmenivši zbog svoje ljubavi, one, bića Božja savršena, vратиće zemlji prekrasan vajakadašnji vid, celu zemlju preobrativši u rascvetalu baštu Božanskog providenja. One su - bića Božja! Prekrasne boginje božanske Zemlje!

TRI MOLITVE

Eto, o Bogu govoriš, Anastasija, a kako se ti moliš? Ili se ne moliš uopšte? Mnogi me ljudi u pismima svojim mole da te o tome pitam.

- Vladimire, šta pod rečju »moliti se« podrazumevaš?

- Kako šta? Zar nije jasno? Moliti se... to znači, moliti se. Šta je tebi, zar ne razumeš značenje te reči?

- Reči jedne te iste različito poimaju ljudi, i različito doživljavaju njihovo značenje. Da bih govorila razumljivije, tebe i pitam, kako shvataš smisao molitve?

- O smislu nekako nisam baš mnogo razmišljao. Ali, sve jedno, jednu molitvu, najvažniju, znam napamet i ponekad je izgovaram - tako, za svaki slučaj. Nekakav je, po svoj prilici, u njoj smisao, čim je mnogi izgovaraju.

- Kako? Naučio si molitvu, a bit da doznaš nisi poželeo?

- Ne da nisam hteo, već se naprosto nisam baš udubljavao u značenje. Mislio sam, svima je jasan, zbog čega se udubljavati? Molitva - to je prosto s Bogom kao razgovor.

- Ali, ukoliko u molitvi najvažnijoj s Bogom podrazumevamo razgovor, reci, kako je moguće s Bogom, Ocem svojim besmisleno razgovarati?

- Ne znam kako. Ma, što si se navrzla, s tim smislom? Svakako je bio poznat onome, ko je napisao molitvu.

- A da li bi ti sam sa Ocem svojim želeo da razgovaraš?

- Razume se. Svako bi sa ocem želeo sam da opšti.

- Kako se može »u svoje ime«, a pri tom, reči izgovarajući tuđe, čak se i ne zamislivši šta stoji iza njih?

U početku me je pomalo razdraživalo cepidlačenje Anastasijino, koje se odnosilo na smisao naučene mnome molitve, ali mi je onda i samom postalo zanimljivo da razjasnim utemeljen u molitvi smisao. Zato što mi je misao nekako sama od sebe u glavu došla: »Kako se tako desilo? Molitvu sam naučio, ponavljao je ne jednom, a eto, nad tim, šta je u njoj, skoro da nisam ni razmišljao. Zanimljivo bi bilo razjasniti je, kad sam je već naučio«. Zato rekoh Anastasiji:

- Dobro, nekako ću razmisliti o smislu.

A ona u odgovor:

- Zašto »nekako«? Zar sada, evo ovde, ne bi mogao svoju molitvu da izgovoriš?

- Zašto ne bih mogao? Mogu, naravno.

- Onda, Vladimire, izgovori molitvu tu, od svih koju si najvažnijom nazvao, uz pomoć koje si da razgovaraš sa Ocem pokušavao.

- Jednu samo i znam. Nju sam i naučio, zato što je najvažnijom nekako svi smatraju.

- Neka je i tako. Izgovori svoju molitvu, a ja ću za mišlju slediti tvojom.

- Dobro. Slušaj.

Izgovorio sam Anastasiji molitvu »Oče naš«, gde su, ukoliko pamтите, reči ovakve:

Oče naš, iže jesi na nebesijah!

Da svjatitsja imja Tvoje.

Da pridjet carstvije Tvoje.

Da budjet volja Tvoja,

jako na nebesi i na zemlji.

Hljeb naš nasuščni dažd nam dnjes,

I nje ostavi nam dolgje našie, jakože

I mi ostavljam dolžnikam našim,

I ne vovedi nas vo iskušeniye,

no izbavi nas od lukovogo.

Jako Tvoje jest carstvo, i sila, i slava

Oca i Sina i Svetoga Duha

Ninje i svagda i vo vjeki vjekov. Amin.

Začutao sam i pogledao u Anastasiju. A ona, sagla glavu, ne gleda me, takođe čuti. Tako je sedela ćutke, žalosna, dok nisam više izdržao, te upitah:

- Zašto ćutiš, Anastasija?

Ona je, ne podižući glavu, rekla:

- Kakve reči moje očekuješ, Vladimire?

- Kako, »kakve«? Čak sam bez zastajkivanja molitvu izgovorio. Da li ti se dopala? Mogla bi mi reći, a ti ćutiš.

- Dok si izgovarao molitvu, Vladimire, pokušavala sam da misao sledim tvoju, osećanja, smisao obraćanja. Značenje reči mi je jasno u molitvi, ali ti nisi sve reči u njoj razumeo. Tvoja tek rođena misao se kidala, gubila, osećanja nije bilo uopšte. Nisi doživeo suštinu mnogih reči molitve, nisi se obraćao bilo kome. Prosto si mumlao.

- Ma, ja sam je, kao i svi ostali izgovarao. U crkvi sam bio, tamo je još više nerazumljivih reči. Druge sam čuo kako je izgovaraju. Mrmljaju brzim govorom, i to je sve. A ja sam sve jasno, polako tebi govorio, da bi razumela.

- Nisi li pre ovoga rekao: »Molitva je - Bogu obraćanje.«

- Da, rekao sam.

- Ali, Bog Otac naš, On je ličnost, On je materija živa. Sposoban je da oseća Otac i razume, kada se normalan stvara odnos. A ti...

- Šta ja? Kažem ti, tako je svi izgovaraju, Bogu se obraćajući.

- Zamisli, pred tobom je kći tvoja, Polina. Odjednom počne nešto monotono da govori, a u rečenice, nerazumljive čak i sebi samoj, reči upliće. Tebi, ocu, da li bi se dopalo kćeri tvoje takvo obraćanje?

Kako sam zamislio jasno takvu situaciju, bukvalno me prođe jeza. Stoji preda mnom kći moja, mumla nešto, kao da je maloumna, ni sama ne razumevajući šta hoće. Odlučih u sebi: »Ne, treba razjasniti razumno molitvu. Ne smeju se besmisleno ponavljati reči. Ovako ispada, da se kao maloumna budala pred Bogom pojavljujem. Neka ko hoće tako nju mrmlja. Obavezno ću molitvu ovu celu razumeti. Rečima nepoznatim samo negde moram prevod naći. Zašto u crkvama nekakvim jezikom nejasnim govore?« Glasno rekoh Anastasiji:

- Znaš, verovatno prevod nije ni potpun, ni tačan. Zato se, kako si rekla, misao moja gubila.

- Vladimire, može se suština razumeti i u tom prevodu. Dakako, u njemu postoje reči, izašavše iz današnje upotrebe. Ali je jasan smisao kada se o njemu promisli, odmeri, šta je za tebe lično najvažnije, a Ocu ugodnije. Šta želiš, izgovarajući Ocu molitveno obraćanje?

- Pa, što je rečima tim kazano, to verovatno i ja želim. Da hleb nam da, grehe oprosti i dugove, da nas u iskušenje ne uvede, već izbavi od zla. Sve je jasno tamo.

- Vladimire, hranu je Bog sinovima i kćerima svojim svu dao pre rođenja njihovog. Osvrni se, odavno je stvoreno sve za tebe. Grehe, roditelj koji voli, bez molbe prašta svima, a u iskušenje nikoga da uvede i ne pomišlja. Sposobnost je svakome Otac podario da ne naseda na lukava obećanja. Zašto vređaš Oca neupućenošću u ono, što je on odavno ostvario? Oko tebe su svi večni darovi Njegovi. Roditelj koji voli, davši sve detetu svom, šta može još da da?

- A ako On, ipak, nešto nije dao do kraja?

- Bog je najveći. Sinovima i kćerima Svojim, sve je od vjkada stavio na raspolaganje. Sve! Potpuno! On, kao roditelj, bespogovorno voleći svoje dete, sebi nije zamislio blago veće, no što je radost od srećnog postojanja svoje dece! Svojih sinova i kćeri!

Reci, Vladimire, kakva osećanja može da iskusi Otac, davši deci od praiskona sve i doživевši da stoje pred njim deca, neprekidno ga za nešto moljakajući: »Još, još, zaštititi, spasi, svi smo mi bespomoćni, svi smo mi ništavni«? Odgovori, molim te. Eto, ti, roditelj, ili neko od tvojih drugova, da li biste hteli da imate takvu decu?

- Neću ti odmah odgovoriti. Sam ću razjasniti, kada promislim na miru.

- Da, da, svakako, dobro, Vladimire. Samo, molim te, kad nađeš vremena, promisli, šta bi želeo da čuje od tebe Otac, osim molbi tvojih?

- Kako, zar i Bog od nas nešto može poželeti? Šta?

- Ono, što svako od svoje dece čuti želi.

- Reci, Anastasija, da li se i ti molitvom Bogu obraćaš ponekad?

- Da, obraćam mu se.

- Izgovori mi molitvu svoju.

- Tebi, Vladimire, ne mogu. Molitva je Bogu namenjena moja.

- Neka bude Bogu, a ja ću je čuti.

Anastasija je ustala. Raširivši ruke, okrenula se od mene i prve reči izrekla. Obične reči molitve, ali... u meni kao da je iznenada sve zatreperilo. Izrekla ih je tako, kako mi ne izgovaramo molitvu. Govorila ih je onako, kako se ljudi svi svom bliskom, voljenom, najrođenijem obraćaju. Sve intonacije opštenja živog u njenim rečima su postojale. I strast, i radost, i žestok zanos, kao da se pored nje nalazio onaj, kome se Anastasija obraćala vatreno:

*Oče moj, postojeći posvuda!
 Za životnu svetlost Tebi hvala,
 Za javu hvala carstva Tvojega,
 Za slobodu voljenja. Postojanje dobra.*

*Za hranu svakodnevnu Tebi hvala!
 I za Tvoje strpljenje,
 I za oprost grehova na Tvojim zemlji.
 Oče moj, postojeći posvuda,
 Ja, kćer Tvoja među Tvojim delima.
 Neću dopustiti greh i slabost u sebi,
 Postaću dostojna Tvojih ostvarenja.*

*Oče moj, postojeći posvuda,
 Ja sam kći Tvoja, na radost Tvoju.
 Tvoju ću sobom slavu uvećavati
 Budući vekovi svi živeće kroz Tvoju viziju.
 I biće tako! Ja tako želim! Ja kći Tvoja,
 Oče moj, postojeći posvuda.*

Anastasija je ućutala. Sa svim što je bilo oko nje, da opšti je produžila. Oko nje, činilo se, svetlost blista. Kada je reči svoje molitve izgovarala, uokolo se neprimetno nešto dešavalo. I to nešto neprimetno, dotaklo je i mene. Ne spoljnim - unutarnjim dodirom. Od njega je odjednom postalo lepo, spokojno. No, sa Anastasijinim udaljavanjem to stanje je prošlo, te rekoh za njom:

- Tako si molitvu izgovorila, kao da je pored tebe neko, ko je kadar da na nju odgovori.

Anastasija se okrete ka meni, lice njeno je bilo ozareno radošću. Raširila je ruke, zavrtela se uz osmeh, a potom, ozbiljno me gledajući u oči, rekla:

- Vladimire, Bog Otac naš, sa svakim ko ima molbu takođe razgovara, na svaku molitvu odgovara.

- A zašto onda njegove reči niko ne razume?

- Reči? Tako je mnogo reči sa smislom različitim kod zemaljskih naroda. Tako mnogo različitih jezika, narečja. A postoji jedan za sve jezik. Jedinstven za sve, jezik božanskih poziva. Satkan je iz šuma lišća, od poja ptica i talasa. Ima mirise božanski jezik i boju. Bog tim jezikom na molbu svakoga i na molitvu, molitveni daje odgovor.

- Da li bi mogla prevesti, ispričati rečima, šta nam On govori?

- Mogla bih približno.

- Zašto približno?

- Siromašniji je znatno naš jezik od onog, kojim Bog s nama govori.

- Ma, sve jedno ipak reci, kako možeš.

Anastasija me je pogledala, napred je odjednom ruke ispružila, i glas... uskliknuo je glas iznenada iz grudi:

Sine moj! Moj sine dragi!

Kako dugo Ja čekam. Neprestano čekam.

U minutu godina, u magnovenju vekova,

Ja čekam.

Tebi sam sve prepustio. Zemlja je cela tvoja.

Ti si slobodan u svemu. Svoj ćeš odabrati put.

Samo, molim te, sine moj, Moj sine mili,

Budi srećan, molim te.

Ti ne vidiš Mene.

Ti ne čuješ Mene.

U umu tvom su sumnje i tuga.

Odlaziš. Kuda?

Ti stremiš. K čemu?

Ponižavaš se, pred kim to.

Ka tebi ruke pružam.

Sine Moj, sine dragi,

Budi srećan, molim te.

*Ti iznova odlaziš. A put je - u ništavilo.
 Na tom putu rasprsnuće se zemlja.
 Slobodan si u svemu, a urušava se svet,
 Raznevši sudbinu tvoju.
 Ti si slobodan u svemu, a Ja ću odoleti.
 Travkom poslednjom tebe ću preporoditi,
 I ponovo će svet blistati uokolo,
 Samo budi srećan, molim te.*

*Na likovima svetih mučna je tuga,
 Tebe plaše paklom, sudom.
 Tebi govore – Sudije ću poslati.
 Ali, Ja samo molim za ono,
 Za vreme ono,
 Kada ćemo ponovo biti zajedno.*

*Ja verujem - vratićeš se,
 Ja znam - doći ćeš.
 Ja ću te ponovo zagrliti.
 Nisam očuh! Nisam očuh! Ja sam tvoj!
 Ja sam tvoj Ave Oče, ti si sin Moj rođeni.
 Moj sine dragi,
 Bićemo srećni zajedno!*

Kada je Anastasija začutala, nisam odmah mogao da se povratim. Kao da sam nastavljao da slušam sve što je uokolo odjekivalo, a možda sam slušao, kako u meni samom kroz žile natprirodnim ritmom krv struji. Šta sam pojmio? Do ovoga trenutka ni sam ne mogu da razumem.

Ona je u svom tumačenju vatrenom, molitvu Božju čoveku iznosila. Reči tačne ili ne, ko sad može reći? I zašto, ko bi mogao da pojasni, one tako snažno čula uzburkavaju? Šta radim sada? U razumnom uznemirenju perom po listu prelazim, ili nije razumno... Da li silazim s uma? Njene reči preplićem

sa onima, koje sada bardovi u njeno ime pevaju? Sve može da bude. Drugi će za mene, možda, i pojmiti. Pokušaću da razumem, čim završim pisanje. Iznova pišem. Ali opet, kao tamo, u šumi, kao da se probijam kroz zastor, iznenada ponekad odzvanjaju molitve iz tajge. Ponovo pitanje. Bolno pitanje, koje do današnjeg dana u meni iskrsava. U slikama se pojavljuje iz našeg života i razmišljanjima. Na njega se bojim da odgovorim sam. Ali, i da ga držim samo u sebi, nemam snage više. Možda će neko uporan uspeti da nađe odgovor.

Molitva! Ta molitva Anastasijina! Samo tek reči! Reči samotnice iz tajge, neobrazovane, sa osobenim mišljenjem i merom života. Samo reči. Ali, iz nekog razloga, svaki put kao nove zvuče one, uzburkavajući vene na ruci koja piše, te krv u njima pulsira brže. Pulsira, odmeravajući sekunde, u kojima je neophodno odlučiti, šta je bolje i kako dalje živeti. Moliti dobrog Oca - spasi, daj, daruj? Ili možda, tako smelo i iz duše, onako kao ona, odjednom izjaviti:

*Oče moj, postojeći posvuda,
Neću dopustiti grehe, ni slabosti u sebi.
Ja sam sin Tvoj, na radost Tvoju
Tvoju ću sobom slavu uvećiti...*

Koji će molitveni smisao Njemu biti ugodniji? Šta moram da činim ja, ili svi mi zajedno? Kojim putem ići?

*Oče moj, postojeći posvuda,
Neću dopustiti grehe, ni slabosti u sebi...*

Ali, gde naći snage da se tako kaže? I da se rečeno ispuni potom!

ROD

ANASTASIJIN

- Reci, Anastasija, kako se desilo da ti i praroditelji tvoji, u neprohodnoj šumi, od društva odvojeni, hiljadama godina živite? Ako je, kako tvrdiš, celo čovečanstvo - jedinstveni organizam, svi zajedničke imaju praizvore, zašto je tvoj rod među drugima kao odrod?

- U pravu si, svi jednog jedinog imamo roditelja. I postoje roditelji, koje vidimo. No, postoji uz to u svakoj ljudskoj sudbini sloboda izbora po pravu na sopstveni put, koji vodi do određenog cilja. Između ostalog, od negovanja osećanja, zavisi izbor.

- Ko je tada tako odgajao daleke praroditelje tvoje, da se do današnjeg dana tvoj rod u tolikoj meri razlikuje? Načinom života, šta li, shvatanjima svojim?

- Još u dalekim tim vremenima... U dalekim rekoh, a sve kao da je bilo juče. Bolje da ovako kažem: kada su nastupila vremena u kojima čovečanstvo nije više stvaralo zajednički, već je ka kritičkom ispitivanju dela Božjih jurnulo; kada je koplje već letelo i kada su kože vernih životinja na telima ljudi počele vrednošću da se smatraju; kada se saznanje svih menjalo i usmerilo putem, koji je vodio ka današnjem danu; kada se, ne ka stvaranju, već ka doznavanju uputila misao ljudska, odjednom su počeli ljudi da istražuju, kako, usled čega, muškarac i žena sjedinjeni, veliko zadovoljstvo mogu da oseće. Tada su prvi put muškarci žene počeli da osvajaju, a žene su sebe muškarcima podavale, ne zarad stvaranja, već da bi osetili primamljivo uzajamno zadovoljstvo.

Činilo im se, kao što se i današnjim ljudima čini, da ono biva svaki put, kada spajanje potekne od muškarca uz žensku podređenost, njihovih tela, materijalnih njihovih tela.

U stvari, zadovoljenje od spajanja samo zemaljskih tela je nepotpuno, privremeno. U postupcima isključivo zarad zadovoljstva, drugi planovi čovekovog »ja«, učešće ne uzimaju. A čovek je težio ka osećaju potpunosti,

tela i načine sjedinjavanja menjajući, i do današnjeg dana to nije u potpunosti ostvario.

Kao posledica žalosnih telesnih zadovoljstava, nastala su deca njihova. Njihova deca su bila lišena smislenih težnji u cilju ostvarenja božanskog providenja. Počele su žene da rađaju u mukama. A deca, odrastajući u mukama, bila su na život osuđena. Odsustvo tri plana postojanja, nije im dozvoljavalo da sreću pronađu. Tako smo do današnjeg dana mi i stigli.

Jedna od prvih žena, kada je u mukama rodila svoje dete, primetila je da je devojčica novorođena na porođaju nogicu povredila. Tako je kržljava bila, da čak ni zaplakala nije. Još je uvidela ta žena, da je onaj, koji se sa njom telesnim odnosom naslađivao, prema rođenju ostao ravnodušan, sa drugom ženom zadovoljstvo tražeći. Žena, koja je postala majka nehotice, na Boga se ozlojedila. Grubo je zgrabila devojčicu novorođenu svoju, od svih što dalje, u šumski čestar, nenaseljen ljudima pobegavši. U očajanju se zaustavivši da bi disanje umirila, sa obraza svojih rukom suze otirala, na Boga svaki čas reći ljutite bacajući: »Zašto u tvom, kako ti smatraš, prekrasnom svetu postoji bol, postoji zlo, postoji odricanje? Ne doživljam zadovoljstvo, kada svet, tobom sazdan, posmatram. U očajanju i mržnji sva gorim. Od svih sam odbačena. I onaj, sa kojim sam se milovala, sada drugu mazi, mene zaboravivši. Ti si ih stvorio. On je tvoj, mene je izneverio, izdao. Ona, koja ga sad miluje, takođe je, zar ne, tvoja. Oni su tvoja stvorenja, zar ne? A ja? Da ih udavim želim. Zlobom prema njima gorim. Bez radosti je za mene svet tvoj ostao. Kakvu si mi to sudbinu odabrao? Zašto se kržljivo, polumrtno dete rodilo? Neću da ga iko vidi. Nema radosti u meni pri pogledu na takvo dete«.

Ta žena nije položila - grubo je bacila na travu šumsku jedva živu grudvicu - kćer svoju. Sa očajanjem i mržnjom razdrala se, obraćajući se Bogu:

- Neka niko ne vidi kćer moju! A ti gledaj. Posmatraj ta mučenja, koja se među tvojim bićima događaju. Ona neće živeti. Neću moći da hranim rođeno dete. Spaljuje zloba mleko u mojim dojčkama. Odlazim. A ti gledaj! Posmatraj kako je mnogo na svetu, sazdanom tobom, nesavršenstva. Neka umire pred tobom rođenje. Neka umire među tvorevinama, koje si sazdao ti.

Puna mržnje i očajanja, od devojčice svoje bežala je majka. A devojčica novorođena, bespomoćna grudvica, jedva dišući, sama je ostala na travi šumskoj. Pramajkica daleka moja u toj je devojčici, Vladimire, bila.

Poteklo sa Zemlje, Bog je osetio očajanje i zlobu. Tuga i sažaljenje su ga ophrvali prema ridajućoj, nesrećnoj ženi. Ali, voleći je, nevidljivi Otac nije mogao da izmeni njenu sudbinu. Nad ženom, koja je u očaju bežala, slobodom, njim datom, bio je venac. Sam svaki čovek gradi svoju sudbinu. Plan materijalni nije podređen nikome. Samo je čovek sam njegov gospodar isključivi.

Bog je - ličnost. Otac svemu, bestelesno živi. Ne telesno. Ali je skup svih energija u njemu vaseljenskih, ceo kompleks osećanja svojstvenih čoveku, ima. Da se raduje može i preživljava, da tuguje, kada neko od sinova ili kćeri svoj put ka stradanju odabere. Očinska nežnost prema svima plamti Njegova, i svaki dan, za sve bez izuzetka, svu Zemlju sunčevim zrakom Ljubavi miluje. On, nikada nadu ne gubi da će kćeri Njegove, Njegovi sinovi, Božanskim poći putem. Ne po naređenju, ne iz straha, već slobodu koristeći, opredeliće oni svoj put ka zajedničkom poduhvatu, ka ponovnom rođenju i radosti. On veruje, naš Otac, i čeka. I život sobom produžava. Sav kompleks osećanja ljudskih, u našem je Ocu.

Da li zamisliti može bar neko, šta je osećao Otac naš Bog, kada je u Njegovoj šumi, sred Njegovih tvorevina, novorođeno Njegovo detence lagano umiralo?

Nije plakala ta devojčica, nije vrištala. Srce maleno je usporavalo ritam. Samo je ponekad svojim usnicama iskala sok životni, želeći da pije.

Nema ruke od krvi i mesa Bog. Svevideći nije mogao devojčicu na grudi svoje prigrliti. Davši sve, šta može još dati? I tada, Vaseljenu kadar da ispuni svu energijom svog providenja, nad šumom tom u grumen se zgusnuo. U grumen maleni, koji je u stanju da raznese pri brzom proširivanju sve vaseljenske beskrajne svetove. Sabrao je nad šumom energiju svoje ljubavi. Ljubavi prema svim Svojim tvorevinama. Ovaploćivao se kroz njih u delima svojim zemaljskim. A oni...

Već poplavelih usana, u travi ležeću devojčicu dotakla je kapljica kiše i istog trena je topli vetrić začarlijao. Pao je sa drveta cvetni prah i devojčica ga je udahnula. Dan je prošao i noć nastupila, a devojčica nije umirala. Šumska

stvorenja, životinje sve, Božanskim obuzeti blaženstvom, tu devojčicu su svojim detencetom smatrali.

Prolazile su godine, devojčica je rasla i devojkom postala. Lilit mogu da je nazovem.

Kada bi koračala po travi svanućem obasjana, »Lilit« sve bi radosno zakliktalo! Lilit je osmehom ozarivala i milovala svet, Bogom sazdana, oko sebe. Lilit je sve što ju je okružavalo prihvatila, kao što mati svoju i oca prihvatamo mi.

Već poodrasla, sve češće je ivici šume prilazila. Jedva čujno, krijući se među travom i žbunjem, motrila je kako ljudi, tako nalik na nju, nekim čudnim životom žive. Sve više su se od tvorevina Božjih udaljavali, staništa gradili, lomeći sve uokolo, krzna životinjska su iz nekog razloga odevali. Ushićivali su se ubijajući Božja stvorenja, i hvalili one, koji su ubijali brže. Iz uništenog su stalno nešto pravili. Tada Lilit još nije znala, da od živog mrtvo tvore, pri čemu su umnim ljudima sebe smatrali.

Čeznula je za ljudima, da bi im ispričala o tome, da radost može doneti svima. Ona je zajedničko želela delo i radost od posmatranja njegovog. Sve je više narastala u njoj potreba za rođenjem novog živog božanskog bića.

Svoj pogled je sve češće upravljala na jednoga. Među ostalima, neuglednim se činio. Nije daleko koplje bacao, u ubijanju se neuspešnim smatrao, zamišljen je bio i često tiho pevao. Osamljujući se, maštao je često o nečem svom.

Jedared izađe Lilit pred ljude. Okrepljujuće darove šumske sakupivši, donela ih je u ispletenoj od loze korpi. Išla je ka masi ljudi koja je stajala pored ubijenog slončeta, prema muškarcima koji su o nečemu sporili. On je bio među njima, njen izabranik. Videvši je, začutaše svi. Lilit je prekrasna bila. Stas obnaženi ne prikrivši, nije znala da su kod svih muškaraca iznad svega želje telesne već prevladale. Baciše se ka njoj u gomili. Darove svoje spustivši na zemlju, posmatrala je kako pohotom oči, trčecih prema njoj, gore. I on, njen izabranik, potrčao je za svima.

Još uvek udaljena, Lilit je odjednom osetila, kako je strune tanane duše njene, talas agresije dotakao. Učinivši korak unazad, iznenada se okrete i počeo da beži od približavajućih ratnika - muškaraca.

Gonili su je dugo, žudnjom goreći. Lako je trčala ne umarajući se, a goniči su znojem bili obliveni. Nije im bilo suđeno da Lilit dotaknu. Nisu znali ti, koji su poželeti da prekrasno sustignu, da bi se prekrasno doživelo, u sebi to isto treba posedovati.

Ratnici su se od trka umorili. Iz vidokruga izgubivši Lilit, pođoše natrag i izgubiše se. Kasnije su put ipak pronašli.

Jedan je samo nastavio da bludi po šumi. Umorivši se, priseo je na srušeno drvo i zapevao. Lilit je kradomice posmatrala i slušala kako pesmu peva onaj, za kim je žudela, isti onaj, koji ju je sa svim drugim muškarcima gonio. Pred njega je ipak izašla na određenoj udaljenosti, da bi mu pokazala put do njegovog tabora. Krenuo je mirno, nije potrčao za njom. Kada su do kraja šume tako stigli, kada je video vatre i tabor svoj, na sve zaboravivši, ka njemu potrča. Trčećeg izabranika Lilit je posmatrala. Čas je tuklo čudnovato srce njeno, čas je zamiralo, dok je Lilit neprestano u sebi ponavljala: »Budi srećan ti među drugima, ljubljeni, srećan budi. Oh, kako želim pesmu ne tužnu, već radosnu tvoju da začujem ovde, u mojoj šumi«.

Onaj koji je trčao, odjednom zastade zamišljeno se ka šumi osvrnuvši, potom je tabor pomno osmotrio, pa iznova ka šumi pogled usmerio. Odjednom je koplje odbacio i odlučno krenuo. Išao je onamo, gde je, sakrivši se, Lilit stajala. Dok je mimo skloništa njenog prolazio, ne mičući se, za njim je Lilit gledala. Možda ga je pogled ljubavi zaustavio. Osvrnuo se i pošao prema Lilit. Pored nje se zaustavio, a ona nije pobegla. Na njegovu pruženu ruku, svoj dlan je sramežljivo položila. Zajedno su, držeći se za ruke, pošli, još ni reči ne kazavši jedno drugom. Prema poljani, na kojoj je Lilit odrastala, išli su poeta - otac moj i pramajkica moja.

Prolazile su godine, produžavao se rod. I u svakom pokoljenju mojih predaka, čežnja je makar nekoga obuzimala da ode tamo, gde je živeo drugi narod, tako sličan spolja, ali drugačije sudbine. Odlazili su pod izgovorima različitim. Ponekad su se među ratnicima gubili, nekad među žrecima, a ponekad su učenim sebe nastojali da predstave. Pesnici su svojom poezijom blistali. Pokušavali su da ispričaju, da postoji drugačiji put ka sreći čovekovoj, da je pored njih onaj, koji je sazdao sve, da se iza njega ne treba zaklanjati, udovoljavajući svojoj lakomoj taštini. Ne zbog ljubavi Očeve, već se nikada suštinama drugim ne treba klanjati.

Nastojali su da ispričaju i stradali. Ali, čak i onda kada bi žena ostajala sama, ili muškarac, oni su svojom ljubavlju nalazili prijatelja među onima, koji su živeli na drugačiji način. Produžavao se rod, ne preinačavajući od praizvora svoje pomisli, niti meru života svog.

DA SE SHVATE DELA SVIH LJUDI

- Anastasija, sačekaj - kao da mi je struja misao pecnula – kažeš, da su stradali svi. Da se nastavlja tako hiljadama godina. Da su svi pokušaji bezuspešni, te da celo čovečanstvo ide svojim putem?

- Da, svi pokušaji su bili bezuspešni mojih pramajki i očeva mojih.

- Svi su ginuli znači, zar ne?

- Svi su ginuli koji su među ljude odlazili i govoriti nastojali.

- To samo jedno znači, da ćeš i ti nastradati, kao i svi ostali. Ti si isto tako počela da pričaš. Nadati se ma čemu, prosto je glupo. Ako nikome nije pošlo za rukom da ni svet, ni način života društva izmeni, zašto bi onda ti...

- Zašto o smrti preuranjeno govoriti, Vladimire? Evo, nastavljam da živim. Pored mene si ti, a i sin će porasti naš.

- Šta sigurnost u tebe unosi? Šta te tera da veruješ da ćeš pobediti baš ti, uprkos pokušajima neuspešnim tvojih predaka? Ti, kao i oni, isključivo samo govoriš.

- Tek tako, samo pričam, smatraš? Ponekad na rečenice pažljivije obrati pažnju, Vladimire. Nisu samo za um one. Nema informacija u njima koje nisu ranije iznesene, ali ih ljudi sada čitaju i, osećanja burna mnogi ispoljavaju. Sve zbog toga, što su tako složene one, pa ljudi mnogo toga nalaze između redova. Poezija njihove sopstvene duše, praznine nedorečenog ispunjava. I govorim sada o istini Božanskoj ne ja, već je oni u sebi samima otkrivaju. Sve ih je više, te ih nije moguće skrenuti sa puta providenja, svojstvenog samo Bogu. Još se misija moja nije završila, a u dušama mnogih se izmenilo nastojanje u pravcu onoga, što je očekivao Tvorac. To je najvažnije.

Kada duša u viziji nečemu stremi, neizostavno će se, veruj mi, sve zasigurno u životu ostvariti.

- Onda mi objasni, zašto se takvim rečenicama nije sve i ranije iznosilo?

- Ne znam. Možda je Tvorac bljesnuo energijom nekom novom! Govoreći na nov način o onome, što vidimo svaki dan oko sebe, što doživljavamo, ali mu značaj dovoljni ne pridajemo. Osećaji me ne varaju, jasno osećam, On ponovo sve energije svoje dovodi u ubrzanje. Praskozorje će buknuti na celoj zemlji. Zemaljske kćeri Njegove, sinovi, upознаće život onakav, kakav je tvorila energija Božanskog providenja. I ti i ja ćemo biti upleteni u to. A najvažnije! Najvažnije je, da su oni, oni prvi, koji su usmogli da osete te misli koje su smeštene između redova, one misli, što se kao muzika duše i energija Tvorca, u ljude usadila. Sve se ostvarilo! Sve se dogodilo! Već u mislima novi svet nastoje da izgrade ljudi.

- Nekako uopšteno govoriš, Anastasija. Reci određenije, šta ljudi treba da učine, kakav, i na koji način taj svet da stvore, u kom će srećno svi živeti?

- Zasad određenije, Vladimire, ne mogu. Teoretskih rasprava je na Zemlji ne malo u periodu postojanja ljudskog roda bivalo. Pred mnogima od njih padali su ljudi ničice. Samo, sve su besmislene. Traktati svet nisu u stanju da izmene, a kao dokaz tome samo jedna jedina tačka služi.

- Kakva tačka? Ne razumem.

- Ona tačka u Vaseljenu, gde je granica svemu određena. Ono polazište, na kom celo čovečanstvo sada stoji. I sve zavisi od toga, na koju će stranu ono usmeriti sledeći korak. Sve to kazuje da nema u teoretskim raspravama smisla nikakvog. Ceo ljudski rod od stvaranja živi samo čuvstvima privučeno.

- Čekaj, čekaj. A ja šta?... Zar nisam razumom sve u svom životu radio?

- Vladimire, ti si, kao i svi drugi ljudi, razumom svojim oko sebe odnose materija menjao, nastojeći da posredstvom materijalnim osećaje proveriš, one osećaje, o kojima intuitivno zna svaki čovek. Koje traži svako, a naći ne može.

- Kakve osećaje? Šta svako traži? O čemu ti to?

- O onome, što su osetili ljudi tamo, u prazvorima, dok je njihov život bio još u raju.

- Znači, hoćeš da kažeš, da sam ja toliko poslova svešču svojom prodrljao samo zato, da bih osećaje te rajske okušao?

- A ti, Vladimire, sam promisli, zbog čega si sve poslove svoje obavljao.

- Kako zbog čega? Kao i svi, i ja sam izgrađivao život svoj, svoje porodice. Da bih osećao sebe ne gorim od drugih.

- »Da bih osećao« - izgovorio si.

- Da, izgovorio sam.

- Sad pokušaj sa shvatiš. »Da bih osećao«... postupke svih ljudi.

- Pa, kako - »svih«. Zar su i narkomanski postupci isto tako traganje za tim osećajima?

- Naravno. Kao i svi, i oni nastoje da nađu te osećaje, idući svojim putem. Zemaljsko telo podvrgavajući mučenjima, koriste travu da im bar na tren, makar približno, pomogne da uzvišeno uzmognu da dožive.

Pijanica, sve zaboravljajući, mršteći se, gorki otrov pije, samo zato što traganje za osećajem prekrasnog i u njemu živi.

Napreže um učeni čovek, neobični pronalazeći mehanizam, smatrajući da će taj mehanizam, njemu i svima drugima pomoći da zadovoljenje osete. Ali, zalud.

Kroz svoju istoriju nije malo ljudska misao besmislica izumela. Vladimire, priseti se, i tebe predmeta mnogo, tamo gde živiš, okružuje. Svaki taj predmet se smatra dostignućem naučne misli. Trud gomile ljudi je protraćen na njega. Ali, samo mi reci, molim te, Vladimire, koji te je od njih učinio srećnim, zadovoljstvom ti život ispunjavajući?

- Koji?... Koji?... Pa možda, odvojeno posmatrajući - ni jedan. A zajedno, svi predmeti život ipak mnogo olakšavaju. Automobil, na primer. Sedaš za volan i voziš kud god hoćeš. Na ulici kiša, mraz, a u kolima se može grejanje uključiti. Na ulici vrućina, svi znojem obliveni, a ti rashladni uređaj uključuješ i oko tebe je divna svežina. A kod kuće, u kuhinji na primer, za žene mnogo uređaja postoji. Mašina za pranje posuđa čak ima, da bi žene napora oslobodile. Usisivači takođe postoje, da spremanje olakšaju i vreme čišćenja skrate. Svima je jasno, mnogo predmeta umnogome olakšava naš život.

- Avaj, Vladimire, iluzorna su olakšanja ta. Svojim životom kratkim, pa i trpljenjem, celo čovečanstvo je prisiljeno da za njih svaki dan plaća. Da bi dobijali bezdušne predmete, posao koji ne vole, kao robovi, ceo život su

prisiljeni da rade ljudi. Predmeti se pojavljuju bezdušni uokolo, kao pokazatelj stepena nerazumevanja čovekovog vasseljenske suštine postojanja.

Ti si čovek! Pažljivije pogledaj naokolo. Da bi dobio sledeći svoj mehanički predmet, fabrike se grade, dimeći smrtonosnim smradom, beživotna postaje voda, a ti... Ti, čovek, zarad njih celi život svoj, poslom, koji ti ne donosi radost, moraš da se baviš. I ne oni tebi, već ti njima služiš, izumevajući, popravljajući i diveći im se. Između ostalog, Vladimire, reci mi, ko je od velikih mudraca izumeo i u kojoj fabrici je proizveo baš taj mehanizam za ugađanje čoveku?

- Koji?

- Sa orahom vevericu, koja je pod mojom rukom.

Pogledao sam na ruku Anastasijinu. Držala ju je ispruženu ustranu, dlanom okrenutim nadole, otprilike pola metra iznad trave. A na travi, upravo pod dlanom, na zadnjim šapama ričkasta veverica je stajala. U prednjim šapicama, veverica je držala kedrovu šišarku. Njuškica riča se čas ka šišarki spuštala, čas podizala, a okrugle blistave okice veverice, netremice su posmatrale Anastasijino lice. Anastasija je osmehnuta posmatrala zverčicu bez pokreta, a ruku je kao i pre držala. Veverica je na travu iznenada šišarku položila, zatreperila nekako sva nad njom i šapicama prednjim zatapšala, svojim kandžicama oljuštila je šišarku i maleni oraščić iz nje izvadila. Ponovo se uspravila na šapicama zadnjim podigavši svoju njuškicu, bukvalno pružajući taj oraščić Anastasiji, kao da je moli da ga primi iz njenih šapica. I dalje je nepomično sedela na travi Anastasija. A veverica je nakrivivši glavicu, brzo zagrizla ljusku oraščića i šapicama svojim i kandžama očistila zrno od ljuske, te položila na list zrno oraha. Zatim je zverčica sve nove i nove orahe iz kedrovih šišarki nastavljala da vadi grizući ljusku, a jezgra je na listić slagala. Anastasija je opustila ruku i položila je na travu dlanom nagore. Veverica je sva jezgra očišćena na dlan sa lista prenela strpljivo. Anastasija je drugom rukom blago pogladila meku paperjastu životinjicu i veverica je odjednom zamrla. Potom još bliže Anastasiji priđe, te poče, nekako radosno pred njom trepereći, da joj se zagleda u lice.

- Hvala! – veverici reče Anastasija – danas si dobra kao nikad pre, lepotice. Idi, idi, vrednice. Nađi izabranika, lepotice, dostojnog tebe. Ruku je ispružila prema stablu razgranatog kedra. Oko Anastasije je u skokovima

veverica dva puta oprčala, bacila se strmoglavo u pravcu ukazanom joj rukom čovečijom, i naskočivši na stablo iščeze u krošnji kedra. A na dlanu, ispruženom ka meni, ležala su jezgra očišćenog kedrovog oraha. »Doista! To je mehanizam! - pomislio sam. - Sama proizvod otkida, sama ga donosi, još i očisti od ljuske, nikakvu negu ne traži zverčica, nikakvu popravku, električnu energiju ne troši«.

Probavši orahe, upitao sam:

- A vojskovođe, Aleksandar Makedonski, Cezar, vladari, što su ratove započinjali, Hitler takođe, zar su i oni za osećajima praizvora istim tragali?

- Naravno. Da se osećaju vladarima cele zemlje su želeli. Smatrali su podsvesno da je osećaj taj srodan onom, koji svi intuitivno traže. Ali, varali su se.

- Misliš da su grešili? Zašto tako misliš? Niko još ceo svet da osvoji nije uspeo.

- Ali su osvajali gradove i zemlje. Za grad se išlo u bitku, pobede su se postizale i ogromno zadovoljstvo su zavojevači od tih pobeda osećali. Još većim osvajanjima su stremili i ratovi su se nastavljali. Osvojivši zemlju, i to ne samo jednu, nisu radost, već brige dobijali. Strah da će sve izgubiti, iznova ih je terao da zadovoljenje potraže u novim vojnim operacijama. Njihov um, ogrezao u sujeti, više ih nije mogao dovesti do providenja Božanskih uzvišenih osećaja. Tužan je bio kraj svih vojnih vladara zemaljskih. Pregledna je i poznata danas svima istorija, koja o tome govori. Samo, na žalost, taština, grozničavost dogmatskih sitno šicardžijskih tokova ne dozvoljavaju onima, koji danas žive, da ustanove gde, u čemu ih osećaj Božanski očekuje.

OBED U TAJGI

Svaki put, kad sam boravio u tajgi kod Anastasije, na njenoj poljani, uvek sam nosio sa sobom nešto za jelo. Nosio sam konzerve, biskvit hermetički zapakovan, ribu isečenu na komadiće u vakumiranom pakovanju. Svaki put, vraćajući se od Anastasije, nalazio sam svoje zalihe neiskorišćene. I svaki put mi je još poturala svoje poklone. Uglavnom su to bili orasi, jagode sveže, zamotane u lišće, sušene pečurke.

Navikli smo da jedemo pečurke dobro skuvane, pečene, marinirane ili usoljene. Anastasija ih jede sušene, bez ikakve prerade. U početku sam se bojao čak i da ih probam, zatim sam probao i - ništa. Parčence pečurke u ustima od pljuvačke omekša, može se sisati kao bombona, ili progutati. Posle sam se čak i privikao na njih. Jednom prilikom sam putovao iz Moskve za Gelenžik na čitalačku konferenciju. Ceo dan sam se hranio pečurkama koje mi je dala Anastasija. Solncev - direktor moskovskog centra, vozio je auto i isto tako jeo te pečurke. Kada sam nastupio na konferenciji, predložio sam da ih probaju oni koji su sedeli u sali, a ljudi se nisu uplašili. Ko je uspeo da zgrabi - uzeo je po pečurku, odmah su ih svi pojeli i nikome se ništa loše nije desilo.

Kad god sam boravio u gostima kod Anastasije, ne sećam se slučaja da smo specijalno sedali da ručamo. Probao bih u hodu ono, što mi je Anastasija nudila, i osećaj gladi se nikad nije pojavljivao. Ali tada...

Verovatno sam dugo razmišljao o smislu izgovorene Anastasijom molitve, pa tako nisam ni primetio kad je uspela da zastare, ukoliko se to tako može nazvati, veliki sto.

Na travi, na raznim velikim i malim listovima, ležala je hrana. Ona je zauzimala prostor veći od kvadratnog metra. Sve je bilo veoma lepo servirano, ukrašeno. Kljukva, brusnica, kupina, malina, ribizle - crne i crvene, šumske jagode sušene, pečurke sušene, nekakva kašica žućkasta, tri malena krastavčića i dva nevelika crvena paradjza. Mnoštvo svežnjeva različitih trava, ukrašenih laticama cveća. Nekakva bela tečnost, nalik na mleko, bila je u

drvenom koritancetu. Pogače, nejasno od čega napravljene. Med u saću, posut raznobojnim zrnima polena.

- Sedi, Vladimire, probaj hleb nasušni, koji je Bog poslao - predložila je Anastasija, šeretski se osmehujući.

- Uh, kako je lepo! - nisam zatajio oduševljenje - Neverovatno kako si divno sve servirala. Baš kao dobra domaćica za praznik.

Anastasija se obradovala pohvali kao dete, nasmejala se, ne skidajući pogled sa svog posluženja. Iznenada je pljesnula rukama i uskliknula:

- Baš sam neka dobra domaćica, a začine sam zaboravila. Da li voliš oštre začine, različite. Voliš, zar ne?

- Volim.

- A dobra domaćica je na njih zaboravila. Sad ću brzo. Popraviću se.

Pogledala je oko sebe, malo se odmakla i nešto otkinula iz trave. Potom na drugom mestu, onda je među žbunjem nešto ubrala i uskoro je položila između krastavaca i paradajza mali svežanj, složen kao buketić, različitih vrsta trava. Rekla je:

- To su začini. Ljuti su. Ako želiš, probaj. Sada sve imamo. Kušaj od svega po malo, Vladimire.

Uzeo sam krastavac, pogledao raznovrsnu hranu iz tajge i rekao:

- Šteta, hleba nema.

- Ima hleba, - odgovorila je Anastasija - evo pogledaj. - Dodade mi nekakvu krtolu. - To je koren čička, tako sam ga prigotovila da će ti biti ukusan hleb, krompir i šargarepu zamenivši.

- Nisam čuo da se čičak u ishrani koristi.

- Probaj. Ne brini se, od njega su ranije mnogo ukusnih i korisnih jela pripremali. Prvo probaj, u mleku sam ga držala. Smekšala...

Hteo sam da je pitam gde je mleko našla, ali, odgrizavši krastavac... Ništa nisam govorio dok nisam pojeo krastavac, i to bez hleba. Koren sam, koji je zamenjivao hleb, uzeo od Anastasije, ali ga nisam ni probao, već sam ga držao u ruci, dok nisam pojeo onaj krastavac.

Razumete, taj obični naizgled krastavac, u stvari se veoma razlikovao kvalitetom ukusa od onih, koje sam ranije jeo. Krastavac iz tajge je imao prijatan, ničemu nalik miris. Sigurno znate u kolikoj su meri različita svojstva krastavaca gajenih u stakleniku, od onih koji rastu u lejama na otvorenoj

zemlji? Sa otvorene zemlje, rastinje je mnogo bolje po ukusu i mirisu. Anastasijin krastavac se isto tako, a možda i više, razlikovao nabolje od onih, koje sam jeo ranije sa otvorenih leja. Brzo sam uzeo paradajz, probao i smesta pojeo ceo. Njegov ukus je bio neobično prijatan. Prevazilazio je po ukusu sve paradajze, koje sam ikada imao priliku da probam. Ni krastavac, ni paradajz nisu iziskivali soli, niti pavlaku, ulje. Bili su ukusni sami po sebi. Poput malina, jabuka ili pomorandži. Niko neće sladiti ili soliti jabuku ili krušku.

- Gde si nabavila ovo povrće, Anastasija? Do sela si otrčala? Koja je ovo sorta?

- Sama sam ih gajila. Dopali su ti se, zar ne? - upitala je ona.

- Dopali! Takve prvi put jedem. Znači, njivu imaš, staklenu baštu? Čime leje okopavaš, gde đubrivo nabavljaš, u selu?

- U selu sam samo seme kod jedne poznanice uzela. Mesto sam im odabrala među travom i oni su izrasli. Paradajz sam u jesen posadila, potom pod snegom ostavila, a s proleća je počeo da raste. Krastavčiče sam uproleće zasadila, i oni su, maleni, uspeli da sazru.

- Kako su tako ukusni, sorte koje su, neke nove?

- Obične sorte. Razlikuju se od baštenskih, zato što dok su rasli, dobili su sve neophodno. U uslovima povrtnjaka, kada rastinje nastoje da zaštite od dodira sa drugim vrstama, kada njihov rast đubrivom ubrzavaju, oni ne mogu da upiju u sebe sve što im je neophodno i da postanu samodovoljni, da bi se dopali čoveku.

- A mleko odakle ti, lepinje od čega su? Mislio sam da životinjsku hranu uopšte ne koristiš, kad ono mleko...

- To mleko nije životinjsko, Vladimire. Mleko, koje pred tobom stoji, dao je kedar.

- Kako kedar? Zar drvo može mleko da daje?

- Može. Samo, daleko od toga da svako daje. Kedar, na primer, može. Probaj, u napitku tom je mnogo toga sadržano. Ne samo da telo može da hrani to mleko, koje stoji pred tobom kedrovo. Nemoj ga popiti odjednom, dva ili tri gutljaja probaj, inače nećeš moći više da pojedeš ništa, zasativši se njim.

Popio sam tri gutljaja. Mleko je bilo gusto, prijatnog, malo slatkastog ukusa. Iz njega je proisticala toplota, ali ne kao od podgrejanog kravljeg

mleka. Neshvatljivo, nežna toplina ogrejala je sve iznutra i, činilo se, menjala raspoloženje.

- Ukusno je ovo kedrovo mleko, Anastasija. Veoma ukusno! Kako treba da se »muze« kedar, da bi se dobilo takvo mleko?

- Ne muze se. Jezgra mlečna tučkom posebnim u avanu drvenom treba mirno, udubljeno, u dobrom raspoloženju drobiti, drobiti. I vode žive, izvorske, dodavati pomalo, tako se dobija mleko.

- Kako, zar niko od ljudi o tome nikada pre nije znao?

- Ranije su mnogi ljudi znali, pa i sada u selima tajge ponekad piju kedrovo mleko. U gradovima potpuno drugačijoj hrani daju prednost, ne u tolikoj meri korisnu, koliko podesnu za čuvanje, transport, spremanje.

- Tačno govoriš, u gradovima sve treba brzo raditi. Ali, ovo mleko... neverovatno, kakvo je drvo taj kedar! Samo jedan kedar može da daje i orahe, i ulje i brašno za lepinje i mleko.

Još mnogo toga neobičnog može da da kedar.

- Šta neobično, na primer?

- Najdivniji parfemi se iz njegovog etarskog ulja mogu napraviti. Samodovoljni i lekoviti parfemi. Nikakvi veštački parfemi njihov prijatan miris ne mogu prevazići. Etarska ulja kedra sobom duh Vaseljene pružaju, lečiti mogu telo, kao prepreka služe, od zla štiteći čoveka.

- Možeš li ispričati kako se dobijaju parfemi takvi iz kedra?

- Mogu naravno, a ti, Vladimire, još malo pojedi.

Protegao sam se da bih dohvatio paradajz, ali me je Anastasija zaustavila:

- Šačekaj Vladimire, nemoj jesti tako.

- Kako?

- Pripremila sam mnogo različitog za tebe, da od svega prvo probaš, da bi te on lečio.

- Ko on?

- Tvoj organizam. Kada sve isprobaš, on će odabrati sam sebi neophodno. Poželećeš da pojedeš odabranog više. Tvoj organizam će sam odrediti šta mu nedostaje.

»Eto ti ga sad - pomislio sam - prvi put je izdala svoje principe«.

Stvar je u tome, da me je Anastasija dva puta lečila, od nekakve bolesti unutarnje. Tačno ne znam kojih, ali sam ih osećao kroz jake bolove u želudcu, jetri i plućima. A možda je sve bolelo istovremeno. Bolovi su bili užasno jaki i tablete za umirenje nisu uvek pomagale. Ali sam znao: stići ću kod Anastasije, izlečiće me, njoj to brzo uspeva. Ali je treći put odbila da me leči. Čak me ni bolova u potpunosti svojim pogledom nije oslobodila, izjavivši da, pošto ne menjam svoj način života i ne uklanjam ono, što izaziva bolest, onda me ni lečiti ne sme, jer lečenje u takvom slučaju samo škodi. Uvredio sam se i nisam ponavljao više molbu za lečenje.

Vrativši se, ipak sam počeo malo manje da pušim i alkohol sam ograničio. Čak sam i gladovao nekoliko dana. Bolje mi je bilo. Pomislio sam tada, da nije baš obavezno svaki put se lekaru ili vidaru obraćati, možemo i sami uzeti stvar u svoje ruke, kada nas priteraju bolovi. Bolje je, u svakom slučaju, da nas bolovi ne pritiskaju. U potpunosti da se sam izlečim nisam uspeo, ali sam i pomoć Anastasijinu odlučio da ne tražim, s čime se i ona sama, očigledno, saglasila.

- Rekla si da me nećeš više lečiti, pa čak ni bol uklanjati.

- Bol tvoj više neću uklanjati. Bol - to je razgovor Boga sa čovekom. Ali ovako, kao sada - mogu hranu da ti predložim, to nije u neskladu sa prirodom, a njima protivureči.

- Kome to, njima?

- Onima, koji program štetni za čoveka stvaraju.

- Kakav program štetni? O čemu govoriš?

- O tome, da se ti, Vladimire, kao i većina ljudi, po ustanovljenom programu hraniš. Veoma štetnom programu.

- Možda se neko i hrani po programu. Mnogo ih je, svakojakih - za slabljenje, za gojenje. A ja se hranim, kako sam hoću. Čak nisam čitao ni jedan od tih programa. Dođem u radnju i odabiram sam, što mi se dopadne.

- To mu dođe ovako, biraš došavši u radnju, ali odabiraš samo od onoga što ti je ponuđeno u radnji.

- Naravno... U radnjama je sada sve zgodno sortirano i upakovano. Pošto je konkurencija velika, svi se trude kupcu da ugone, sve za zadovoljenje kupaca čine.

- Misliš da je radi zadovoljsva kupaca sve učinjeno?

- Da, naravno, a za koga bi?

- Svi sistemi tehnokratskog načina postojanja uvek rade samo za sebe, Vladimire. Zar ti prija da dobijaš zaleđene, konzervirane proizvode, napola ubijenu vodu? Zar je tvoj organizam odredio izbor proizvoda koji se nalaze u radnjama?

Sistem tehnokratskog sveta je uzeo na sebe obavezu da obezbedi ono što ti je životno neophodno. S tim si se saglasio, veruješ im u potpunosti, pa se čak i ne udubljuješ u razmišljanja, da li ti je sve što ti je neophodno stavljeno na raspolaganje.

- Ali, živimo, ne umiremo od tih prodavnica.

- Naravno, ti još živiš. Ali bol! Otkud bol tvoj? Razmisli, otkuda bol kod većine ljudi? Bolesti i bolovi su protivprirodni za čoveka, oni su posledica izopačenog puta. Sad ćeš se u to uveriti sam. Pred tobom je samo neveliki deo onoga, što je za čoveka stvoreno Božanskom prirodom. Od svega probaj pomalo, ono što ti se dopadne, ponećeš sa sobom. Tri dana je dovoljno da se pobede tvoje bolesti travkama malenim, koje ćeš ti sam i odabrati.

- Pomalo sam probao od svega, dok je Anastasija pričala. Neki od svežnjeva trave su bezukusni bili, druge sam, na protiv, još poželeo da jedem. Zatim je Anastasija, pred moj polazak, ono što mi se dopalo za ručkom, u torbu moju stavila. Jeo sam ih tri dana. Bol je nestao u potpunosti.

ONI SU KADRI SVET DA PROMENE?

- Zašto se tako događa, Anastasija, da, kada govoriš o svojim praroditeljima, uvek više pričaš o majkama, o ženama. O muškarcima, svojim očevima - skoro ništa. Kao da tvoji očevi nisu značajni podjednako u vašem rodu. Ili ti tvoj genetski kod ili zrak, ne dozvoljavaju da vidiš, osetiš svoje praroditelje po očinskoj liniji? Čak je uvredljivo za muškarce, očeve tvoje.

- Dela očeva mojih, kao i majkica koje su u prošlosti živele, podjednako mogu da osetim i vidim, samo ako poželim. Ali, daleko od toga da sve postupke svojih očeva shvatiti mogu. Da ustanovim važnost njihovu za dane sadašnje, za sve ljude, pa i za sebe.

- Ispričaj mi bar o jednom svom ocu, čije delanje shvatiti ne možeš u potpunosti. Žena si, tebi je teže da razumeš muškarce. Meni će biti lakše, muškarac sam. Ako budem razumeo – tebi ću moći da pomognem da shvatiš.

- Da, da, naravno, ispričaću ti o onom svom ocu, koji je bio u stanju da oseti i stvara jezgra živa, po snazi veće od sveg oružja sadašnjice i budućnosti. Pored njih, veštačko ništa ne može da opstane, oni su u stanju svet da menjaju zemaljski, da uništavaju galaktike ili sazdaju svetove druge.

- Savršeno. A gde je ta stvarčica sada?

- Nju je u stanju svaki čovek zemaljski da stvori, ako spozna, oseti... Egipatskim žrecima deo tajne je predao otac. Evo i sad. Danas vladari zemaljski državama upravljaju po šemi, ustrojstvu tih žredaca, sve manje smisao i mehanizam upravljanja razumevajući. Nije se usavršavao on, nego je degradirao kroz vekove.

- Sačekaj, sačekaj, po tvome ispada, da današnji predsednici upravljaju zemljama po šemi ili ukazu drevnih žredaca Egipta?

- Od tih vremena, suštastveno ništa šemi upravljanja nije pridoneo niko. Osmišljenost ustrojstva upravljanja zajednicom ljudi, danas ne postoji u državama zemaljskim.

- Tek tako se uveriti u to, veoma je teško. Po redu pokušaj da ispričaš.

- Pokušaću sve po redu da ispričam, a ti pojmiti pokušaj.

*****

Desetinama hiljada godina unatrag, dok svet još nije upoznao veličinu Egipta, dok još uvek takva država nije postojala, ljudsko društvo je bilo na mnogobrojna razdeljeno plemena. Zasebno od ljudske zajednice, po svojim zakonima je porodica živela, moj praotac, pramajka moja. Sve ih je, kao od praiskona, kao u raj, na njihovoj poljani okružavalo. Dva sunca je imala lepotica, pramajkica moja. Jedno, ono koje je svetlelo, svemu zrakom svitanja budeći život, drugo je bio – njen izabranik.

Uvek je ustajala prva, u reci se kupala, grejala svetlošću izlazećom, svetlost radosti je sama svemu darivala i čekala. Čekala, kada će se probuditi on, njen voljeni. On se budio, prvi pogled njegov ona je lovila. Kada bi se susreli pogledi njihovi, sve u okruženju bi utihnulo. Ljubav i trepet, blaženstvo i zanos, prostranstvo je sa ushićenjem u sebe upijalo.

U marljivosti radosnoj, dan je prolazio. Zamišljeno je posmatrao otac uvek, kako se sunce spušta pred suton, potom bi pevao.

Ona je sa zanosom skrivenim pesmu pažljivo slušala. Još uvek nije poimala pramajkica moja, kako su u pesmu upletene reči oblikovale sliku novu, čudnovatu. O njoj je sve češće želela da sluša. Kao da je osećao želju pramajkice, otac je pevao, svaki put crte sve blistavije neobične slikajući. Neprimetno, slika je počela među njima da živi.

Jednom, ujutro se probudivši, moj praotac, ne susrevši uobičajeni pogled ljubavi, nije se iznenadio. Spokojno je ustao i ka šumi krenuo. Na usamljenom mestu, opazio je utihlu pramajkicu svoju.

Stajala je sama, oslonjena na kedar. Obamrloj, ramena je obgrlio otac. Ona, pogled suzni ka njemu nije podigla. On dodirnu prstima meko suzu, koja je niz obraz iz oka umakla, i nežno joj reče:

- Znam. Misliš o njemu, voljena moja. Misliš o njemu, u tome nema tvoje krivice. Nevidljiv je mnome sazdan lik. Nevidljiv je, ali voljeniji od tebe, negoli ja. U tome nije tvoja krivica, ljubljena moja. Odlazim. Sada k ljudima odlazim. Uzmogao sam da spoznam kako se vizije prekrasne stvaraju. O

tome ću ljudima ispričati. Što znam ja, da osete i drugi će moći. Vizije prekrasne u vrt praiskonski odvešće ljude. Od suštinskih vizija živih, nema ničeg snažnijeg u Vaseljenu. Čak je i ljubav tvoju prema meni uspeo lik, stvoren mnome, da pobedi. Sada sam slike značajne u stanju da ostvarujem. Ljudima će te vizije služiti.

Drhtala su ramena pramajkice moje, i glas uzdrhtali prošapta:

- Zašto? Ti si, moj ljubljenu, stvorio najvoljeniji za mene lik. Nevidljiv je on. A ti, vidljiv, odlaziš od mene. Naše dete se već pokreće u meni. Šta da mu ispričam o ocu?

- Svet će vizijama prekrasnim, savršenstvo stvarati. Sliku oca, izrasli naš sin će zamisliti. Ukoliko budem dostojan slike zamišljene sinom, uzdići ću se i sin će me prepoznati. Ako nedostojnim budem predstave njegove, ostaću po strani, da ne bih ometao stremljenje ka prekrasnom, ka providenju.

Neshvaćen pramajkicom, odlazio je, moj praotac. Odlazio je među ljude. Išao je sa otkrićem veličanstvenim. Odlazio je zarad svih budućih sinova svojih i kćeri, u nastojanju da svet za sve prekrasni stvori.

ČUDNOVATA SILA

U tim vremenima, međusobno su bila zavađena plemena na zemlji. U svakom plemenu su nastojali da što više ratnika odgoje. Sred ratnika, jednim su smatrani oni, koji su ka zemljoradnji ili poeziji težili. Postojali su u svakom plemenu žreci. Ljude su nastojali da plaše. Ali, cilj jasni nisu imali, strah ostalih njih je bodrio. Sokolio je svaki samoljublje svoje time, što je navodno, više negoli ostali od Boga dobio nečeg.

Iz nekoliko plemena je moj praotac pesnike uspeo da okupi i žrece. Ukupno ih je bilo devetnaest, jedanaest pevača-pesnika, sedam žredaca i moj praotac. Na usamljenom, nenaseljenom mestu su se okupili.

Grupa pevača je sedela skromno, nadmeni žreci su odvojeno važno posedali. Moj praotac im je kazivao:

- Neprijateljstvo i ratove moguće je prekinuti između plemena. U jedinstvenoj će početi državi da žive narodi. U njoj će pravedni biti vožd, i svaka će se porodica od nevolja ratnih spasti. Jedni drugima će ljudi početi da pomažu. Zajednica ljudska će svoj put u praiskonski vrt pronaći.

Ocu su se žreci u početku podsmevali, govoreći mu:

- Ko će hteti vlast svoju da preda drugome dobrovoljno? Da se u jedno sva plemena saberu, silniji neko mora biti i pobediti druge, a ti hoćeš da ne bude rata. Naivna je reč tvoja. Zašto si pozvao nas, nerazumni hodočasniče?

Spremili su se žreci da odu. Otac ih je zaustavio rečima ovim:

- Vi ste – mudraci, a mudrost vaša je potrebna da bi se zakoni ljudske zajednice stvorili. Ja snagu mogu dati svakome od vas toliku, da se ni jedno oružje, rukom stvoreno ljudskom, njoj suprotstaviti ne može. Kada je iskoristite za dobrobit, svima će do cilja i istine, do sretnog ishoda pomoći da stignu. Kada onaj koji nju poseduje, poželi u zloj nameri da se sa ljudima sukobi, poginuće sam.

Novost o neobičnoj sili, žrece je zaustavila. Najstariji žrec je predložio ocu:

- Kad si već upoznat sa nekakvom silom neobičnom, ispričaj nam o njoj. Ukoliko je delotvorna i sposobna države da izgrađuje, ostaćeš sa nama u toj državi da živiš. Zajedno ćemo tvoriti zakone zajednice ljudske.

- Zato sam k vama i došao, da bih ispričao o sili neobičnoj - svima je otac odgovorio - ali pre toga vas molim, imenujte vladara od svih koji su vam poznati. Vladara, koji je dobar, nije gramziv, u ljubavi živi sa porodicom svojom, a na rat i ne pomišlja.

Odgovorio je stari žrec ocu da postoji jedan vladar koji sve sukobe izbegava. Ali, pleme je malobrojno njegovo, u njemu vojnike ne slave, pa je zato malo u njemu onih, koji bi vojnici da postanu. Da bi sukobe izbegli, često su staništa prisiljeni da menjaju. Seljakaju se, drugima mesta pogodna za život ostavljajući, nepogodna sami naselavajući. Egip, vožda tog zovu.

- Egipat, ta će se država zvati - reče otac. – Tri pesme ću vam otpevati. Pevači-pesnici, u raznim plemenima zapevajte pesme te ljudima. A vi, žreci, među ljudima Egipta se naselite. Iz različitih mesta će k vama porodice dolaziti, dočekajte ih dobrim zakonima svojim.

Otac je tri pesme otpevao okupljenima. U jednoj je sliku pravičnog vladara stvorio, nazvavši ga Egiptom. Druga je bila slika zajednice srećne, ljudi, koji žive zajedno. A u trećoj je slika voljene porodice, dece srećne u njoj, očeva i majki, koji žive u čudnovatoj državi.

Obične, svima od ranije poznate reči, u tri pesme su bile. Ali su se iz njih rečenice gradile takve, da su ih slušaoci zaustavljenog daha upijali. Pri tom je melodija odjekivala glasom oca. Ona je pozivala, mamila, očaravala i sazdavala predstave žive.

Još uvek egipatska država nije postojala na javi, još se nisu uzdizali njeni hramovi, ali je znao otac, sve će se pojaviti kao posledica onoga, što misao čovekova i vizija, u jedinstveno se silvajuć, priziva. Nadahnuto je pevao otac, osetivši silu čudnovatu, koju je podario svakome veliki naš Tvorac. Pevao je otac, služeći se silom tom, koja čoveka izdvaja od svega, koja mu vlast daje nad svime, koja dozvoljava čoveku da se nazove sinom Boga i stvaraorcem.

Pevači-pesnici, nadahnućem plamteći, tri pesme su pevali u raznim plemenima. Ljude su za sobom predstave prekrasne privlačile, i ljudi su dolazili iz raznih krajeva u Egiptovo pleme.

Posle pet godina samo, iz omalenog plemena, Egipatska država je uspostavljena. Sva ostala plemena, koja su se nekada značajnijim od ostalih smatrala, naprosto su se rasula. Ništa vojskovođe nisu mogle da učine protiv raspada. Njihova vlast je slabila, iščezavala, njih je nešto pobeđivalo, ali bez rata.

Navikli na direktne sukobe, nisu znali da su vizije od svega jače, te vizije, koje su duši ljudskoj po volji, te slike, koje mame srca.

Pred vizijom, makar jednom jedinom, ali iskrenom, nepomućenom načelom sitničave sebičnosti, beskorisne su vojske zemaljske, kopljima naoružane, ili ma kojim drugim oružjem smrtonosnim. Poražena će biti ta vojska. Pred vizijom, vojska je bespomoćna.

Egipatska je snažila država, razvijala se. Njenog vladara su žreci nazvali faraonom. Žreci, osamivši se u hramovima, podalje od ljudske uskomešanosti, zakone su stvarali. Da ih sledi, vladar faraon je obavezu imao. Svaki žitelj obični izvršavao je zakone sa voljom. Svako je život svoj nastojao da ravna po predstavi toj.

U glavnom hramu, među žrecima vrhovnim, otac moj je živio. Devetnaest godina su ga žreci slušali. Nauku višu od svih nauka nastojali su da upoznaju, kako se vizije veličanstvene tvore. Otac je sve iskreno nastojao da ispriča, dobrim namerama plamteći. Da li su spoznali celu nauku ili deo njen žreci – sada je nejasno, pa i smisla nema utvrđivati.

Jednom, posle devetnaest godina, vrhovni žrec je okupio oko sebe poverljive žrece. Ulazili su ceremonijalno u glavni hram, u koji pristup čak ni faraon nije imao.

Vrhovni žrec je na tronu svečano sedeo, svi ostali su niže seli. Osmehnuti otac je među žrecima sedeo. U zamišljenosti sav se u sebe povukao, sledeću pesmu stvarajući, oslikavajući viziju novu u njoj, ili možda, staru utvrđujući.

Vrhovni žrec je okupljenima rekao:

- Veličanstvenu smo nauku upoznali. Celim svetom nam dozvoljava da upravljamo, ali, da bi vlast naša bila nad svima zanavek, izvan ovih zidova se čak ni mrvica znanja o njoj ne sme odati. Svoj jezik treba da stvorimo i sporazumevaćemo se međusobno njim, da čak ni nehotice niko od nas ne može da se izlane.

Tumačenja mnoga ćemo kroz vekove na raznim jezicima u narod poslati. Neka se svi dive, misle, da sve iznosimo. I iznećemo mnoštvo nauka čudesnih i otkrića raznih, tako da od najvažnijeg sve dalje odlaze i obični ljudi i vladari. A mudraci, u budućim neka vekovima spisima zamršenim, naukama, druge zadivljuju. Od najvažnijeg se pri tom udaljavajući i sami, druge će od glavnog puta podalje odvesti.

- Neka bude tako - sa vrhovnim se saglasiše svi. Otac je jedini ćutao.

Žrec vrhovni je nastavio:

- Još jedno pitanje moramo razrešiti smesta. Za devetnaest godina učenja, shvatili smo kako se slike stvaraju. Bilo ko od nas sada je u stanju da viziju sazda, koja može svet da menja, da razruši državu ili je učvrsti - pa ipak, zagonetka ostaje. Da li mi reći može neko od vas, ipak, zašto se po snazi različite kod svakoga stvaraju vizije? Zašto vremenski tako dugo tvorimo? – žreci su ćutali. Niko odgovor nije znao. Vrhovni je nastavljao, ovlaš podigavši glas, a štap je u njegovoj ruci od napetosti drhtao, kada je vrhovni svima rekao:

- Međutim, među nama je jedan kadar da brzo slike sazda, a snaga njihova neprevaziđenom ostaje. Sve nas je on devetnaest godina učio, ali nedorečeno ostaje. Svi sada shvatiti moramo, da međusobno nismo jednaki. Nije važan rang, koji neko od nas poseduje. Neka svako zna, među nama jedan nad svima može vladati nevidljivo, tajno. On je slobodan da snagom vizije koju je stvoriti kadar, može uzdići svakoga ili ubiti. Jedini je u stanju da državama sudbinu rešava. Ja, žrec vrhovni, vlašću, datom meni, sposoban sam da izmenim odnos snaga. Zatvorene su dveri hrama u kome sada sedimo. Napolju je verna straža, bez naredbe moje vrata neće otvoriti nikome.

Žrec vrhovni sa trona ustade, polako koračajući i štapom udarajući po pločama kamenim, pođe ka ocu, na sredini sale se odjednom zaustavi i, gledajući u oca reče:

- Sada ćeš odabrati od dva, sam svoj put. Evo prvog. Ovoga trenutka ćeš svima tajnu sile slika svojih otkriti, ispričati, kako se i čime one ostvaruju, i tada, bićeš proglašen žrecem, iza mene drugim, a postaćeš prvi, kada ja odem. Pred tobom će živi svi padati ničice. Ali, ako nam tajnu ne otkriješ svoju, pred tobom će se drugi ukazati put. Vodi on jedino prema onim vratima.

Žrec pokaza na vrata koja su vodila iz sale hrama u kulu, u kojoj nije bilo ni prozora, ni drugih vrata spoljašnjih. U kuli toj visokoj sa glatkim zidovima, platforma je na vrhu postojala, sa koje je jednom godišnje, određenog dana, pred okupljenim narodom pevao otac ili neki drugi žrec.

Vrhovni, pokazujući ocu na vrata koja su vodila u tu kulu, još dodade:

- Na ta vrata ćeš ući i nikada nećeš izaći odatle. Da se dveri zazidaju naredbu ću izdati, samo će mali prozorčić ostati, kroz koji ćeš hrane minimum dobijati svaki dan. Kada dođe vreme i kod kule se okupe ljudi, na visoku platformu izaći ćeš. Izaći ćeš, samo pevati nećeš, vizije tvoreći. Izaći ćeš, da bi te narod video, da se ne bi izazvalo nespokojstvo među njima i, da kriva tumačenja ne izniknu zbog iščeznuća tvog. Možeš samo pozdraviti narod rečima. Ako se usudiš pesmu da otpevaš stvaralačku, makar jednu, nećeš hranu dobiti, ni vodu, tri dana. Za dve pesme – šest dana ni hrane, ni vode nećeš dobiti, sam ćeš označiti smrt svoju. Sada odluči, od dva, koji odabiraš put?

Otac je spokojno s mesta ustao svog. Na licu njegovom ni straha, ni prekora nije bilo, samo se tuga jedva vidljivom sitnom borom iskazala. Mimo sedjećih u nizu žredaca je prošao, u oči svakome pogledavši. U svakom paru očiju, žudnja da doznaju bila je uočljiva. Spoznaja, ali i gramzivost su bile u svakom paru očiju. Otac se vrhovnom žrecu sasvim približio i pogledao ga u oči, surove, pohlepom goruće. Sedi žrec pogled nije skrenuo, o kamen štapom udarivši, mračno je ponovio ocu u lice, štrcnuvši pljuvačku:

- Brže odluči, koji od dva puta odabiraš za budućnost.

Otac je bez straha u glasu, bez prekora, spokojno odgovorio:

- Po volji, možda, sudbine, biram jedan i po put.

- Kako se može izabrati jedan i po - žrec povika – zar se podsmevati smeš meni, i svima, koji su sad u uzvišenom hramu!

Otac je vratima koja vode u kulu prišao i, okrenuvši se, svima odgovorio:

- Ismevati se, vređajući vas, verujte, nisam ni pomislio. Po vašoj volji, u kulu ću zavek otići. Pre odlaska, tajnu ću svima otkriti, kako mogu i znam. Moj odgovor mi put drugi neće doneti. Zato i proizlazi da sam izabrao jedan i po put.

- Onda govori! Ne oteži! - glasovi poskakavših sa mesta žredaca, pod svodovima su odjekivali. Tajna, gde je?

- Ona je u jajetu - smireni se razleže odgovor.

- U jajetu? Kakvom jajetu? O čemu ti to, pojasni? – oca su okupljeni ispitivali, te on okupljenima odgovor dade.

- Jaje kokoške, pile kokoški odgaja. Jaje patke, podiže pače. Jaje orlice svetu donosi orla. Kim osećate sebe, to će se od vas i roditi.

- Ja osećam! Ja sam tvorac! – vrhovni povika iznenada žrec – Reci, kako najsnažniju viziju stvoriti?

- Neistinu si rekao - otac žrecu odgovori - ne veruješ ni sam u ono što kazuješ.

- Otkud ti može biti poznato kolika je snaga vere u meni?

- Stvaralac nikada moliti neće. Stvaralac je davati kadar sam. Molilac si ti, a to znači, da si u ljušturi neverice...

Otac ode, za njim se zatvoriše dveri, potom su zazidali ulaz, naredbu sledeći vrhovnog žreca. Kroz otvor maleni su, ne više nego jednom dnevno, ostavljali hranu ocu. Ta hrana je oskudna bila, a i nisu mu uvek vode davali dovoljno. Uoči onog dana, kada je trebao da se okupi pred kulom narod, da bi čuo pesme nove i priče, tri dana ocu nisu davali hranu. Davana mu je samo voda. Tako je naredio vrhovni žrec, naredbu prvobitnu svoju izmenivši. Tako je naredio, da islabeli otac pesmu novu stvaralačku okupljenima ne bi otpevao.

Kada se naroda mnoštvo pred kulom okupilo, otac je pred narod na platformu kule izašao. Veselo je posmatrao iščekujuću masu. Ni reči nije rekao ljudima o svojoj sudbini. Prosto je zapevao. Pesma se glasom likujućim razlivala, stvarajući sliku čudnovatu. Narod okupljeni ga je slušao. Pesmu završivši svoju, otac odmah novu započe.

Pevao je celi dan stojeći na vrhu pevač. Kada se dan približio zalasku, svima reče: »Sa praskozorjem novim, nove ćete čuti pesme«. Pevao je okupljenima otac i drugi dan. Narod nije znao, da ni vode više pevač, u tamnici živeći, od žredaca nije dobijao.

Slušajući priču Anastasijinu o njenom dalekom praocu, poželeo sam da čujem makar jednu od pesama koje je on pevao, te zamolih:

- Anastasija, ako ti tako do detalja možeš oživljavati sve scene iz života svojih praroditelja, onda i pesmu možeš, znači, otpevati? Onu pesmu, koju je ljudima pevao tvoj praroditelj sa kule.

- Sve pesme te čujem ja sama, ali je prevod verodostojni nemoguć. Nedostaju mnoge reči. Čak je i mnogim rečima smisao sada drugačiji. Pri tom, ritam poezije koji je tada odzvanjao, teško je današnjim rečenicama stvoriti.

- Kako mi je žao, želeo sam da čujem pesme te.

- Vladimire, čućeš ih. One će ponovo oživeti.

- Kako će oživeti? Sama kažeš da je nemoguć prevod.

- Verodostojno je prevesti nemoguće. Ali je moguće nove stvoriti, iste po duhu i smislu. Njih bardovi stvaraju sad, koristeći poznate svima reči današnjice. Jednu, poslednju, koju je pevao tada otac, već si čuo.

- Čuo? Gde, kada?

- Tebi ju je bard iz Jegorjevskaja poslao.

- On je mnogo toga slao...

- Da, mnogo, a među njima je jedna, nalik veoma na onu, poslednju...

- Ali, kako se to moglo dogoditi?

- Naslednost i postojanost postoji kroz vreme.

- Kakva je to pesma, u njoj su reči kakve?

- Sad ćeš shvatiti. Sve ću ti po redu ispričati.

KADA OČEVI SPOZNAJU...

Trećeg dana u svanuće popeo se na platformu ponovo otac. Osmehivao se, masu ljudi posmatrajući. Očima je stalno tražio u gomili nekoga. Putujući pevači su ga pozdravljali mahanjem i podizali instrumente svoje uvis, a strune instrumenata su podrhtavale pod rukama nadahnutih pevača. Otac im se osmehivao i sve pažljivije šarao po masi pogledom. Da vidi sina svoga, želeo je otac. Da vidi sina, rođenog od voljene pre devetnaest godina u šumi. Iznenada, iz mase do njega dopre glas zvonki, mlad:

- Reci, poeto veliki i pevaču. Na vrhu stojiš iznad svih, visoko. Ja sam ovde dole, ali mi se čini, kao da si blizak meni, kao da si mi otac?

Razgovor ove dvojice čuli su svi ljudi:

- Nije moguće, mladiću, oca ne poznaješ svog? – upita pevač sa visoke kule.

- Imam devetnaest godina, nisam video oca ni jednom. Majka moja i ja sami živimo u šumi. Otac je otišao od nas pre dolaska mog na svet.

- Reci mi mladiću prvo, kako doživljavaš svet uokolo?

- Prekrasan je svet u praskozorje, kao i u predvečerje. Čudesan i raznolik. Ali, upropašćuju ljudi lepotu zemaljsku, patnje jedni drugima nanoseći.

S visoke kule glas je odgovorio:

- Otišao je otac od vas, možda zato, što se postideo pred tobom sveta u koji te dovodi. Otišao je otac tvoj, da bi načinio vasceli svet prekrasnim za tebe.

- Zar je verovao moj otac, da će sam uzmoći svet da preinači?

- Nastupiće dan, kada će svi očevi spoznati, da su upravo oni za svet odgovorni, u kom deca njihova žive. Doći će dan, i svako će uvideti da pre nego što se dete voljeno na svet dovede, neophodno je svet srećnim učiniti. I ti si o svetu dužan da misliš, u kome će tvoje čedo živeti. Reci mi, momče, kada tvoja izabranica treba da rodi?

- Nemam izabranicu u šumi. Tamo je svet divan, mnoštvo prijatelja imam. Ali, ne poznajem onu, koja bi ushtela da pođe za mnom u moj svet, a ja ga ostaviti ne mogu.

- Šta da se radi, iako zasad još ne vidiš izabranicu predivnu svoju, zato imaš vremena da za budućnost vašeg deteta, svet bar malko radosnijim načiniš.

- Tome ću stremiti, kao i moj otac.

- Nisi momčić više. U tebi teče krv junaka, pesnika budućeg i pevača. O svetu ispričaj svom prekrasnom ljudima. Hajde da zajedno otpevamo. Udvoje ćemo pevati, o budućem, prekrasnom svetu.

- Ko može da peva kada odzvanja tvoj glas, pesniče veliki i pevaču?

- Veruj mi, momče, i ti ćeš tako moći da pevaš. Ja ću prvi redak, drugi – ti. Samo, smelije zapevaj, pesniče.

Otac zapeva sa visoke kule. Nad glavama okupljenih ljudi, ehom zahvaćen uzleteli glas, likujuće, brižljivo je ispisivao početak:

Ustajem, praskozorje mi se osmehuje...

A iz mase, dole stojeće, odjednom čisti, zvonki glas, još uvek bojažljivo nastavi:

Koračam, a meni ptice pevaju...

Iza stiha očevog, stih se razlegao sinovljev, a ponekad su se u jedinstveno slivali glasovi i pesma je zvonka o radosti odjekivala:

Ovaj dan se nikada ne završava

Sve više i više volim ja.

Već odvažnije, mladić je u strastvenom zanosu pesmu nastavljaio:

Lakim korakom po sunčanom putu

Zaći ću u šumicu Očevu,

Vidim stazu, al ne osećam noge,

Sreći se ne vidi kraj.

Pamtim, sve sam to ranije video:

Nebo, drveće, cveće.

Pogled je bio drugačiji,

Sav u tugi i uvredi,

A sada, posvuda Ti!

Sve je isto, zvezde i ptice,

Samo drugačije posmatram:

Nema više tuge,

Ne znam, kako da se ljutim,

Ljudi, sve vas volim!

Pevač sa kule pevao je sve tiše, te uskoro glas sa kule ućuta. Pevač na kuli se zaljulja, ali izdrža i osmehnu se ljudima. Do kraja je pomno slušao kako glas njegovog sina sve više jača! Sina-pevača, stojećeg dole.

Kada je okončana pesma, otac, stojeći na platformi kule, ljudima mahnu rukom, opraštajući se. Od očiju ljudskih da bi se sklonio, niz pet stepenika, vodećih nadole, siđe. Malaksavajući, svest gubeći, do krajnjih je granica naprezao svoj sluh. Potom začu, vetrić donese reči, koje je njegovom sinu, mladiću-pevaču, lepotica šaptala strastvena mlada: »Dozvoli mi, momče, dozvoli... Ja ću za tobom, ja ću sa tobom u svet prekrasni tvoj poći...«

Na kamenom stepeništu kule zazidane, gubio je svest i umirao sa osmehom otac. Sa poslednjim uzdahom, usne su prošaptale: »Produžite se rod. U krugu dece srećne, budi srećna, voljena moja«. Srcem je čula pramajkica njegove reči. Posle su reči iz pesme dvojice mojih očeva, hiljadama godina pesnici ponavljali. Same od sebe, u pesnicima raznih zemalja i vremena, reči iz pesme te i misli, ponovo su nastajale. Na različitim jezicima su odjekivale. Reči obične istinu su nosile, kroz postulate se probijajući. Evo i danas, ponovo odzvanjaju one. Ko odgonetne redke njihove, ali ne umom, ko svojim srcem pojmi, taj će mnoge mudrosti doznati.

- U drugim pesmama koje je pevao tvoj otac sa kule, da li je bilo nekakvog značenja? Zašto je život za pesme žrtvovao?

- Otac je, Vladimire, u pesmama svojim mnogo vizija sazdao. One su potom izgradile i očuvale dugo državu. Žreci, potomci prvih žredaca su uz njihovu pomoć religija mnogo stvorili, grabeći u raznim zemljama vlast. Samo

jedno žreci nisu znali, kada su iskorišćavali slike za sebične ciljeve. Žreci nisu znali, kako da zanavek, za sva vremena, vizije nateraju da njima služe. Gubile su snagu slike onih, koji su nastojali da ih sopstvenoj taštini potčine. Ko...

- Sačekaj, sačekaj, Anastasija. Nikako o slikama-vizijama da shvatim nisam u stanju.

- Oprosti, Vladimire, zbog mog nerazumljivog izražavanja. Sad ću pokušati da se opustim, sabraću se i sve po redu o nauci, od svih nauka najvažnijoj, ispričaću. Naukom slikovitosti naziva se ona. Sve iz nje, nauke drevne i savremene, potiču. Nju su žreci na deliće raščlanili, da bi osnovno zanavek zatajili, da bi svoju vlast nad svim zemaljskim zauvek sačuvali, prenoseći usmeno znanja o njoj svojim potomcima u podzemnim hramovima. Nastojali su tajnu da sačuvaju, tako da njihovi potomci, današnji žreci, samo hiljaditi deo nauke te mogu da dosegnu. A onda, kada je sve započinjalo, žreci su mnogo više uspevali.

- Kako je sve započinjalo? Sve od početka ispričaj.

- Da! Da, svakako. Nešto sam se ponovo uznemirila. Sve po redu treba ispričati. Poimanje nauke te, s kule je odjekujućim pesmama započinjalo.

ON JE RADOST ŽIVOTA UZDIZAO

Kada je otac sa visoke kule pevao, iz njegovih pesama slike su se rađale. Među ljudima koji su dole stajali, bili su pesnici, pevači i muzičari. Svi žreci tadašnji, među mnoštvom ljudi stojećih, ceremonijalno su i važno sedeli. Više od svega, žreci su se bojali da se slika iz pesme ne izrodi, njih razotkrivajući, da ne kaže otac o tome, da je zatočen od žredaca u kuli. Ali, sa kule zazidane o radosnom je samo pevao pevač. Vladara je on lik pravednog stvorio, naroda, s kojim je mogao srećno da živi. Mudrim je likove predstavio žredaca. Naprednu je naslikao zemlju i narod, živući u njoj. Nikoga ne razotkrivajući, radost života je veličao.

Žreci, koji su devetnaest godina nauku slikovitosti doznawali, više su od ostalih, verovatno, šta peveč čini, shvatali. Oni su motrili na lica ljudi i videli kako se ona nadahnjuju. Motrili su, kako pesnikove usne šapuću strofe, a muzičari po taktu pesama, na svojim instrumentima tiho prstima prebiraju po strunama.

Dva dana je sa visoke kule pevao otac. Žreci su u glavama svojim računali, za kolike hiljade godina, sam pred svima stvara budućnost čovek. Trećeg dana, sa svanućem, reči poslednje pesme odjeknuše, koju je sa sinom svojim otpevao otac i udaljio se, te se ljudi koji su ih slušali razidoše.

Vrhovni žrec je na svom mestu dugo ostao. Zamišljeno je na svom mestu sedeo, i videše uokolo stojeći u muku žreci, kako na njihove oči, kosa i obrve vrhovnog žreca počinju da bele. Prekrivala ih je sedina. On ustade i naredi da se sruši zid na ulazu u kulu. Ulaz otvoriše.

Na kamenom podu, pesnikovo telo je beživotno ležalo. Parčence hleba na oko dva metra udaljenosti – do njega ruka onemoćala nije domašila. Između ruke i hleba tog, mišić je trčao i pištao. Mišić je molio i čekao, kada će pesnik uzeti svoj hleb i s njim ga podeliti, ali ga sam nije uzeo. Čekao je, nadao se, da će oživeti pevač. Ugledavši ljude, mišić odskoči ka zidu, potom

ka nogama ljudi, koji su stajali ćutke, dotrća. Dve perle vatrenih okica mišića, u oči su ljudske da zavire pokušavale. Na pločama sivim ga ušavši žreci nisu primećivali. Tada je prema komadiću hleba iznova žurno pritrćao. Mišić sivi očajnički je pištao i parčence hleba teglio, gurajući ga ka ruci beživotnoj filozofa, pesnika i pevača.

Telo oca su uz veliku počast žreci u podzemnom hramu sahranili. Njegov grob su neprimetnim načinili za sve, u podu pod kamenom pločom. Nad grobom očevim, sedu glavu vrhovni žrec naklonivši, reče: »Niko od nas neće reći za sebe da je spoznao kao ti, kako se vizije velike stvaraju. Ali, ti nisi umro. Samo smo telo tvoje sahranili. Uokolo, hiljadama godina, nad zemljom će živeti slike tobom stvorene, u njima si ti. Potomci naši dušom će dolaziti u dodir sa njima. Možda će neko u budućim vekovima uspeti da spozna suštinu dela i, kakvi treba ljudi da postanu. A mi, učeni, koji smo nešto grandiozno dužni da stvorimo, kao tajnu ćemo ga čuvati hiljadama godina, dok ne spozna neko od nas ili potomaka naših, na šta svoju veličanstvenu snagu mora da usmeri čovek«.

TAJNA NAUKA

Žreci su stvorili tajnu nauku. Naukom živopisnosti se zvalo njihovo učenje, a nauke sve ostale iz nje su proistekle. Žreci vrhovni, da bi prikriili najvažnije, nauku slikovitosti su raščlanili u potpunosti, u različitim pravcima druge žrece nagnavši da razmišljaju. Tako su se astronomija, matematika i fizika kasnije rodile, kao i mnoge druge nauke, okultne uključujući. Sve su tako razvrstali samo zato, da, zanoseći se pojedinostima, niko ne uzmogne do najvažnijeg učenja da se domogne.

- Koje je to najvažnije učenje? Kakva je to nauka i u čemu je suština njena, nauke slikovitosti, kako ti kažeš?

- Nauka ta, omogućava čoveku da misao ubrzava i u slikama misli, da ceo svemir istovremeno obuhvati i u mikrosvet pronikne, nevidljive, ali žive slike-materije stvarajući i da upravlja uz njihovu pomoć, velikom zajednicom ljudi. Religija je mnogo uz pomoć nauke te nastalo. Onaj, ko ju je makar i ovlaš upoznao, neverovatnu je vlast posedovao, mogao je države da pokorava i svrgava careve s prestola.

- Nije valjda samo jedan čovek mogao da pokori državu?

- Da, mogao je. Šema je veoma prosta.

- Da li je istoriji današnjoj slična činjenica poznata, makar jedna?

- Poznata je.

- Ispričaj o njoj. Nešto ne mogu da se prisetim ničeg takvog.

- Zašto pričajući vreme traćiti, vratićeš se, pročitaj o Rami, Krišni, Mojsiju. I videćeš tvorevine njihove, žredaca – koji su doznali deo nauke slikovitosti tajne.

- Dobro, pročitacu o delanju njihovom, a suštinu nauke kako ću razumeti? O suštini mi ispričati pokušaj, čemu su se i na koji način učili?

- Učili su da misle živo – o tome sam ti već govorila.

- Da, govorila si, samo mi nije jasno, kakva je veza matematike ili fizike sa naukom tom.

- Naukom tom ko ovlada, ne mora formule da piše, crta i pravi modele razne. U materiju je misaono u stanju da pronikne do jezgra, i atom da cepa.

Ali, to je samo obična vežba, da bi se shvatilo, kako upravljati ljudskim sudbinama, narodima raznih država.

- Nije nego, tako nešto nigde nisam čitao.

- A u Bibliji? U Zavetu Starom postoji primer, kada su se žreci međusobno takmičili u tome, ko snažnije u slikama tvori. Žrec Mojsije i faraonovi najviši žreci. Bacao je pred svima Mojsije svoje žezlo i pretvarao ga u zmiju. Isto su žreci, koji su uz faraona bili, ponavljali. Potom je zmija, koju je Mojsije stvorio, druge zmije progutala.

- Kako, zar se to zaista zbilo?

- Da.

- Mislio sam da je izmišljotina ili nekakva alegorija.

- Nije izmišljotina, Vladimire, sve je bilo upravo tako, kako se kaže u Zavetu Starom o takmičenju tom.

- Zašto im je bilo potrebno da se takmiče tako jedni sa drugima?

- Da bi pokazali i dokazali, ko može prizor snažniji da stvori, taj je u stanju da pobedi ostale. Mojsije je svima pokazao da je najjači. Posle čega je bilo besmisleno s njim vojevati. Trebalo je molbe ispunjavati njegove, a ne ratovati. Ali, nije poslušao faraon, zaustaviti je pokušao izrailjčane, koji su bili predvođeni Mojsijem i slikom, njim stvorenom. No, rat narod Izraela da zaustavi nije bio u stanju, narod, u kom je vizija živela najmoćnija. Zatim, možeš da pročitaš kako je pobeđivao narod Izraela mnogo puta druga plemena, zauzimajući gradove. Kako je svoju religiju stvorio i državu. Izbledela je slava faraona. Dok su još uvek najjači od svih bili žreci Egipta u stvaranju slika uzvišenih, dok su proračunati bili kadri, kakav će uticaj u narodu proizvesti stvorena slika, cvetao je Egipat, vođen žrecima.

Od svih poznatih država, koje su stvorene posle poslednje katastrofe na zemlji, Egipat je duže od svih u procvatu bio.

- Ne, sačekaj, Anastasija, poznato je svima – Egiptom su faraoni upravljali. Njihove piramide - porodične grobnice do naših dana su se održale.

- Uloga vlasti izvršne se samo spolja gledano na faraone oslanjala. Osnovni zadatak faraonov je bio da sliku vladara mudrog sobom oličava. Rešenja važna nije pripremao faraon. Kada su pokušavali faraoni da vlast u potpunosti prigrabe, slabila je trenutno država. Svaki faraon je bio, pre svega, posvećen carovanju žredaca. Od detinjstva je učio kod žredaca i faraon,

nauku slikovitosti nastojeći da upozna. Nju izučivši od samog početka, samo je mogao biti postavljen zarad služenja carstvu.

Struktura vlasti, koja je postojala tada u Egiptu, danas bi se mogla ovako opisati. Na samom vrhu stajali su tajni žreci, potom žreci koji su se obučavanjem bavili i pravosuđe činili. Kontrolu nad državom naoko je ostvarivao savet od predstavnika staleža svih žredaca, a faraon je upravljao po njihovim zakonima i ukazima. Predvodnici opština imali su ne malu vlast izvršnu, smatralo se da su nezavisni. Otprilike je sve tako bilo, kao danas. U mnogim državama postoji predsednik, vlada kao izvršna vlast. Parlament – kao žreci u prošlosti, zakone obnaroduje. Razlika je u tome, što se ni u jednoj državi da se postane predsednik nema gde naučiti, kao što je faraon učio od žredaca. I onima, koji zasedaju u savetu, dumi ili kongresu, nevažno je terminom kojim će se zakonodavci-žreci današnji nazvati, nešto drugo je važno: ni oni nemaju gde da se obuče, pre nego što vladajuće zakone donesu. Gde mudrosti zakonodavci da se uče, kada se nauka slikovitosti na skrovitim mestima čuva? Zato i jeste kaos u državama mnogim.

- Šta hoćeš da kažeš, Anastasija, kada bismo kao polaznu osnovu uzeli strukturu upravljanja državom, kakva je u drevnom Egiptu bila, da bi sve bolje bilo?

- Struktura vlasti bi malo šta izmenila. Od svega je najvažnije, šta stoji iza nje. Ako se o egipatskoj strukturi govori, nije ona, nisu faraoni, pa čak ni žreci Egiptom upravljali.

- Nego ko?

- Svima su upravljale slike u Egiptu drevnom. Njima su se potčinjavali i žreci i faraoni. Iz nauke drevne živopisnosti, tajni savet od nekoliko žredaca je stvarao sliku faraona, vladara pravednog. Onakav je uzet lik, kakvim se predstavljao u to vreme. Stil ponašanja i spoljni izgled, kao i način života faraona, na tajnom savetu se pretresao dugo. Potom su obučavali jednog od odabranih žredaca, da nalik slici postane. Nastojali su da ga odaberu iz staleža carskih pretendenta. No, ako po spoljašnjosti ili karakteru nije odgovarao niko carske krvi, žreci su mogli bilo kog žreca uzeti i proglasiti upravo njega za faraona. Obavezivao se pred svima žrec-faraon da će uvek odgovarati zamišljenom liku, osobito onda, kada se među narodom pojavljuje. Posle je u narodu svako nevidljivi lik nad sobom osećao i postupao onako,

kako je shvatao sam. Kada narod poveruje u sliku, kada je po ukusu ta predstava većini, sa voljom će je svako slediti, pa u državi nema preke potrebe za ogromnim brojem nadglednika-činovnika. Takva država jača, napreduje.

- Kada bi to bilo tako, onda danas bez slika ne bi mogle da opstaju države. A one opstaju, žive i napreduju. Amerika, Nemačka i, naš Sovjetski Savez do perestrojke golema je država bio.

- Bez slika, Vladimire, ni danas ne mogu države da opstanu. Samo što danas u poređenju sa ostalim napreduje ona država, u kojoj stvorena slika upravlja kako je najprihvatljivije za većinu ljudi.

- Ma, ko je onda danas stvara? Danas nema žredaca.

- Žreci postoje i danas, samo se drugačije nazivaju, a i znanja je sve manje iz nauke slikovitosti u njima. Proračune dugoročne i nepristrasne nisu u stanju da naprave savremeni žreci. Postaviti cilj i predstavu stvoriti dostojnu, koja bi do cilja bila u stanju da dovede državu.

- O čemu pričaš, Anastasija, kakvi žreci, kakve slike su u našem Sovjetskom Savezu postojale? Svima su upravljali tada boljševici. Prvobitno Lenjin, a potom je Staljin na čelu države bio. Kasnije, neki sledeći prvi sekretari. Politbiro su imali. Religiju su tada skoro u potpunosti likvidirali, hramove rušili, a ti pričaš – žreci.

- Vladimire, pažljivije pogledaj. Šta je bilo pre nego što je država, koja se Sovjetskim Savezom zvala, stvorena?

- Kako šta je bilo? Svi to znaju. Bio je carizam. Potom je izvršena revolucija, pošli smo putem socijalizma, nastojeći da komunizam izgradimo.

- Pre nego što se revolucija zbila, u narodu se slika silovito širila pravednog, srećnog i novog ustrojstva države, a staro se uređenje izobličavalo. Jer, slika se stvarala od samog početka države nove. Slika novog, za sve najboljeg vladara, u narodu se stvarala. Kao i ona, da će svako živeti srećno. Te slike su i povele ljude, pozivajući ih da se za državu bore protiv onih, koji su još staroj slici bili verni. Revolucija je, a zatim i građanski rat, u koji je mnogo naroda bilo uvučeno, u stvari borba između dve slike bila.

- Naravno, nečeg u tome možda i ima. Samo, Lenjin, Staljin nisu slike. Oni su, to svi znaju, naprosto ljudi, šefovi države.

- Nabrajaš imena, smatrajući da su stajali iza njih samo ljudi od krvi i mesa. U stvari... Možda, ako sam razmisliš, pojmićeš – daleko je to od istine, Vladimire.

- Kako, nije tako? Kažem ti – svi znaju – Staljin je čovek bio.

- Onda mi reci, Vladimire, kakav je Staljin bio čovek?

- Kakav? Kakav... Pa, u početku su ga svi smatrali dobrim, pravednim. Decu je voleo. Njega su na fotografijama i slikama sa devojčicom malenom u naručju prikazivali. Za vreme rata, vojnici mnogi su odlazili u boj sa pokličem: »Za Domovinu, za Staljina«. Svi su plakali kada je umro, majka mi je pričala da je, kada je on umro, plakalo skoro celo stanovništvo države. U Mauzolej su ga pored Lenjina položili.

- Znači, mnogi su ga voleli i sa imenom njegovim su u smrtonosnim okršajima protiv neprijatelja pobeđivali. Stihove su mu posvećivali, ali, šta su kasnije, sada šta govore o njemu?

- Sada smatraju da je bio tiranin, ubica, krvopija. Naroda je užasno mnogo u kazamatima istrunulo. Iz Mauzoleja su njegovo telo izneli, u zemlju ga pokopali i spomenike sve uništili, kao i knjige, koje je pisao nekada...

- Shvataš li sad i sam? Pred tobom su se dve slike pojavile. Dve slike, a čovek je zbilja postojao samo jedan.

- Jedan.

- Kakav je bio, da li mi sada možeš reći?

- Verovatno, ne mogu... A ti, možeš li mi reći?

- Nije odgovarao ni prvaj, ni drugoj predstavi Staljin, i u tome je bila tragedija zemlje. Uvek su se tragedije dešavale u državama, kada je značajan nesklad bivao između vladara i slike njegove, otud su sve smutnje nastajale. Ljudi su se u nemirima za predstave borili. Do skora su ka slici komunizma stremili ljudi, ali je slika komunizma izgubila snagu, i sada, k čemu težiš ti? I u državi svi živi, ka čemu idu?

- Sada gradimo... Možda kapitalizam ili nešto poput toga, da onako živimo, kao što u zemljama razvijenim ljudi žive – u Americi, Nemačkoj. Uglavnom, da demokratija bude, kao tamo, kod njih, izobilje istinsko.

- Sada je kod vas poistovećena predstava zemlje i pravednog vladara u njoj, sa slikama onih zemalja, koje si naveo.

- Pa, neka bude, nalik na te zemlje.

- To govori o tome, da su potpuno propala znanja žredaca u zemlji, u kojoj živiš. Nema znanja. Nemaju snage da sliku sazdaju dostojnu, koja je u stanju da ih povede svojim putem. Obično su u situaciji takvoj sve države umirale, milenijumima tako istorija kazuje.

- Čega ima lošeg ako bismo svi počeli da živimo, kao što, na primer, u Americi ili Nemačkoj žive?

- Vladimire, osmotri pažljivije, koliko je problema u tim zemljama koje si naveo. Sam odgovori sebi: zašto im je policija nužna tolika i mnoštvo bolnica? Zašto se sve više samoubistava kod njih događa, i kuda putuju ljudi na odmore iz gradova bogatih i velikih tih zemalja? Sve veći broj činovnika moraju da postave, da bi društvo nadzirali. Sve to govori o tome, da slike sve više gube snagu i kod njih.

- Šta proizlazi, da mi stremimo ka njihovim malaksavajućim slikama?

- Da, upravo tako, čime produžavamo, ali ne zadugo, njihov život. Kada su slike vodilje uništavali u tvojoj zemlji, novu sliku nisu stvorili. Primamljiva je svima ona predstava koja živi u drugoj zemlji. Ako se njoj priklone svi ljudi, prestaće da postoji tvoja zemlja – zemlja koja gubi obličje svoje.

- Ko je danas u stanju da je stvori? Danas, ipak, nema žredaca.

- Postoje ljudi i danas, koji se samo time i bave, da slike tvore, proračunavajući koliko je ta predstava u stanju da zavede narod, i počesto njihove računice tačnim bivaju.

- Nisam čak ni čuo o takvima. Ili se sve to drži u najstrožoj tajnosti?

- Ti, kao i većina ljudi, iz dana u dan sa poduhvatima njihovim dolazite u dodir.

- Ma gde, kada?

- Vladimire, priseti se, kada vreme dođe da birate nove deputate u državi, ili od nekoliko zainteresovanih treba da izaberete jednog vladara – predsednikom se naziva sad – svima predstavljaju slike njihove. A sliku tu oblikuju ljudi, koji su za svoju profesiju odabrali da predstave stvaraju. Kandidati imaju po nekoliko takvih osoba. I pobeđuje onaj, čiji je lik od svih ostalih prijatnije delovao na većinu.

- Kakva predstava? Svi su oni realni, živi ljudi. Oni sami na skupovima pred biračima istupaju, i na televiziji se takođe lično predstavljaju.

- Naravno, sami, samo im savetuju uvek, gde i kako da se ponašaju, šta da govore, da bi vidom prijatnim većini odgovarali. Često se kandidati pridržavaju saveta. Pri tom, prave im reklame različite, nastojeći da se upravo njihov lik sa boljim životom za svakoga poveže.

- Da, reklamiraju ih. Ipak, nije mi baš jasno ko je važniji, sam čovek koji se za deputata ili predsednika kandiduje, ili ona slika, o kojoj ti neprestano govoriš?

- Naravno, čovek je uvek važniji, ali se ti, glasajući, nisi susretao sa njim, ne znaš tačno kakav je u stvari, te glasaš za predstavu koja ti je prikazana.

- Ali, program delovanja ima svaki kandidat, a ljudi za program glasaju.

- Koliko se često ispunjavaju programi ti?

- Ne ispunjavaju se baš uvek programi predizborni, a u potpunosti ih, može biti, nikad ispuniti i nije moguće, zato što se drugi sa svojim programima upliću.

- Zato se i dešava neprestano, da se gomila slika stvara, ali nema podudarnosti među njima. Nema puta zajedničkog, koji je u stanju da sobom sve zanese i do cilja dovede. Nema vizije, a to znači da nadahnuća nema, nejasan je put, trenutani je i haotičan život.

- Pa, ko tu viziju može da stvori? Žredaca danas mudrih, znači, nema. O nauci slikovitosti od tebe prvi put čujem, onoj, koju je žrecima predavao tvoj praotac.

- Još malo je ostalo da se sačeka, imaće viziju moćnu država. Ona će pobediti sve ratove, i snovi ljudski će se u prekrasnu javu preobratiti u tvojoj zemlji, a potom i na celoj Zemlji.

GENETSKI

KOD

Anastasija je govorila sa zanosom. Čas razdragano, čas potišteno, pričala je o onome što je bilo na zemlji nekada. Nečemu sam poverovao. Nečemu ne baš. Po povratku, poželeo sam da doznam o mogućnostima ljudskim da zadrži u svom pamćenju informacije o događajima, ne samo od trenutka svog rođenja, nego od trenutka rađanja svojih predaka, i više od toga, od trenutka stvaranja prvog čoveka. Nekoliko puta su se okupljali stručnjaci i naučnici po tom pitanju, i ovde ću navesti odlomke iz pojedinih izjava stručnjaka za okruglim stolom, koje su se ticale tog pitanja.

»... Mnogima će se činiti neobičnom tvrdnja, da obični svakodnevni predmeti čuvaju informaciju o čoveku. Ali, ako pokažete snimak sa magnetofonskim zapisom čoveku, koji nikad nije ni video, ni čuo o mogućnostima magnetofona, i kažete mu, da je na kaseti zapisan vaš glas, vaša reč, i da je može preslušati kad god poželi, kroz jednu ili deset godina – taj čovek vam neće poverovati. O vama će misliti kao o mistifikatoru. Međutim, za nas su činjenice zapisa i reprodukcije glasa – pojava obična. Hoću da kažem, da nešto, što se nama čini čudnovatim, drugima to može biti nešto najobičnije i najprirodnije«.

»Ako bi se uzela kao osnova činjenica, da čovek zasad nije pronašao ništa suštastvenije, niti savršenije od onoga što je izumela sama priroda, onda se zrak Anastasijin, uz pomoć koga ona može da vidi sa odstojanja, potvrđuje postojanjem radija, telefona, televizora. Šta više, meni se čini da su te prirodne pojave kojima se ona koristi, mnogo savršenije realizacije od onih, što mi izumevamo veštački, poput recimo, savremenog televizora, radija, telefona«.

»Pamćenje jednog čoveka jedva uspeva da održi dešavanja od pre pola godine. Drugi čovek čuva u svom sećanju i može da ispriča događaje iz

svog detinjstva. Ali sam siguran, da to uopšte nije vrhunac mogućnosti čovekovog pamćenja«.

»Mislim da će malo ko od naučnika opovrgavati, da genetski kod čovekov milionima godina pamti u sebi prvobitnu informaciju. Moguće je i prikupljanje dodatne, takozvane sporedne informacije u toku života i njeno prenošenje budućim pokoljenjima. Svima su nam poznati izrazi: »to je nasledno«, »prenosi se nasleđem«, koji upravo i svedoče o tome. Moći Anastasijine da tačno opisuje prizore koji su se dešavali čovečanstvu milionima ili milijardama godina unazad, teoretski su moguće i objašnjive. Šta više, one mogu biti mnogo tačnije što su udaljenije od naše sadašnjice. Pamćenje Anastasijino, mislim, ne razlikuje se od pamćenja mnogih ljudi. Tačnije bi bilo reći, da informacija, utemeljenih u njen genetski kod, nema ništa više nego u bilo kom drugom čoveku. Razlika je u tome, što je ona u stanju da je »dosegne«, oživi u potpunosti, a mi – samo delimično«.

*****

Ove i druge izjave stručnjaka, nekako su me uverile da Anastasija može da govori istinu o prošlosti. Posebno mi se dopao primer sa magnetofonskom trakom. Ipak, pozvani na okrugli sto naučnici nisu, bar zasad, mogli da pojasne sledeću pojavu. Na koji način Anastasija može raspolagati informacijom, ne samo o životu zemaljskih civilizacija, već i o životu civilizacija drugih svetova i galaktika? Osim toga, ona o njima ne samo da govori, nego i, kako mi se čini, može na njih da utiče. Pokušaću da ispričam o svemu po redu. Možda će neko, makar teoretski, uspeti da objasni te njene moći. Da shvati, da li su one svojstvene i ostalim ljudima. Sama Anastasija je pokušavala da objasni, uz pomoć čega o njima zna, samo što nisu baš sasvim razumljiva njena objašnjenja.

Pokušaću da opišem sledeće događaje po redu.

KUDA ODLAZIMO

U SNU?

Nekoliko puta u priči Anastasijinoj o zemaljskim civilizacijama, čule su se rečenice o postojanju života u drugim galaktikama Vaseljene, na drugim planetama. Odjednom me je to tako zainteresovalo, da sam, slušajući njeno pripovedanje o prošlosti ljudskog roda, stalno razmišljao: kako li se tamo, na drugim planetama život stvarao?

Anastasija je, verovatno uvidela, da je moja pažnja potpuno popustila, te začuta. Čutao sam i ja, razmišljajući, kako da je navedem da mi što više i određenije ispriča o životu vanzemaljskih civilizacija. Mogao bih, naravno, direktno da je pitam, ali, uvek postaje smušena nekako, čim ne može da objasni, zašto zna ono, što je drugima nepoznato. Nekako, njena želja da se ne izdvaja neobičnim svojim moćima od drugih ljudi, čini mi se, ne daje joj mogućnost da govori o svemu. Počeo sam da primećujem da se usteže zbog svoje nesposobnosti da objasni mehanizam nekih pojava. Tako se dogodilo, kad sam je pitao bez okolišavanja:

- Reci, Anastasija, možeš li se prenositi kroz prostranstvo? Prebaciti svoje telo sa jednog mesta na drugo?

- Zašto me pitaš o tome, Vladimire?

- Prvo odgovori određeno, možeš ili ne?

- Vladimire, takva mogućnost postoji kod svih ljudi. Ali, nisam uverena, da ću uzmoći da ti objasnim prirodnost tog procesa. Opet ćeš se udaljiti od mene, smatrajući me čarobnicom. Postaće ti neugodno pored mene.

- Znači, možeš?

- Mogu – odgovori posle kraće pauze oborivši glavu.

- Onda mi pokaži, kako se to zbiva.

- Da možda, prvo pokušam da objasnim...

- Ne, Anastasija, pokaži prvo. Uvek je posmatranje zanimljivije od slušanja. Posle ćeš objasniti.

Anastasija je nekako odsutno ustala, zatvorila oči. Ovlaš se napregla i iščezla. Zabezegnuto sam se osvrtao. Čak sam i mesto opipao, na kom se do maločas nalazila. Ali, na tom mestu je bila samo izgažena trava, a Anastasije nije bilo. Ugledao sam je kako stoji na drugoj obali jezera. Posmatrao sam je ćutke. Viknula je:

- Da plivam do tebe ili nanovo...

- Nanovo – odgovorih i, ne trepćući, da ništa ne bih propustio, počeh da osmatram figuru Anastasijinu, koja je stajala na drugoj obali nevelikog jezera. Iznenada, ona iščeze. Nestala je. Čak ni dim nije ostao na mestu gde je bila dotad. Ne trepćući, nastavio sam da motrim.

- Ovde sam, Vladimire – razlegao se pored mene glas Anastasijin. Iznova je stajala na metar od mene. Malo se odmakoh od nje, sedoh na travu, nastojeći da ne pokažem ćuđenje ili uznemirenje. Iz nekog razloga, pomislih: »A ako joj iznenada padne na pamet da rastvori moje telo, a da ga potom ne prikupi«.

- U potpunosti može da rastvori svoje telo, rascepi na atome, samo sopstvenik njegov. To je dostupno samo ćoveku, Vladimire – prva progovori Anastasija.

Bilo mi je jasno: sad će prvo početi da dokazuje, da je ona ćovek i, da ne bi uzalud vreme gubila, preduhitrih je:

- Razumljivo, ćoveku. Ali, ne svakom ćoveku.

- Ne svakom. Trebalo bi...

- Znam, reći ćeš: »Pomisli se moraju ćiste imati«.

- Da. Pomisli i svakako, brzo i slikovito misliti, potanko i odrećeno zamišljajući sebe, svoje telo, imati želju, volju silnu, veru u sebe...

- Ne objašnjavaj, Anastasija. Ne trudi se uzalud. Reci bolje, da li na bilo koje mesto možeš da preneseš svoje telo?

- Na bilo koje je moguće, ali, veoma retko to radim. Opasno je jako, na bilo koje... Pa, ni preke potrebe za tim nema. Zašto telo prenositi? Može se i drugaćije...

- Zašto je opasno?

- Neophodno je veoma taćno zamisliti to mesto, kuda hoćeš da premestiš svoje telo.

- A ako netaćno zamisliš, šta može da se dogodi?

- Može da se strada.

- Od čega?

- Na primer, poželiš da premestiš svoje telo na dno okeana, premestiš, a pritisak vode te zgnječi. Ili se možeš zagrcnuti. Na put možeš dospeti u gradu, pred auto u pokretu, udariće tvoje telo auto, obogaljiti.

- Da li na drugu planetu isto tako može da premesti svoje telo čovek?

- Rastojanje apsolutno nikakvu ulogu u ovome ne igra. Ono će se premestiti na ono mesto, koje ukaže tvoja misao. Isprva se misao na željenom mestu nađe. Ona i oblikuje, sakuplja iznova ranije rastvoreno u prostranstvu telo.

- Da bi se telo rastvorilo, o čemu u tom trenutku treba misliti?

- Zamisliti svu materiju njegovu, do atoma najsitnijeg i do jezgra, videti, kako u jezgru čestice spoljne haotično kretanje izazivaju i, rastvoriti ih misleno po prostranstvu. Potom ih sabrati u povezanost pređašnju, kretanje spoljno haotično u jezgru, pri tom, tačno obnoviti. Sve je prosto veoma. Kao sa kockama igra dečja.

- Može li se desiti da na drugoj planeti nema odgovarajuće atmosfere za disanje?

- Zato i govorim – opasno je nepromišljeno se premeštati. Nužno je mnogo toga predvideti.

- Znači, nemoguće je uspeti na drugu planetu?

- Moguće je. Deo okolne atmosfere može se takođe premestiti, i izvesno vreme živeće u njoj telo. Ali, bolje telo uopšte ne premeštati bez preke potrebe. U većini slučajeva, dovoljno je zrakom posmatrati sa rastojanja ili premeštati samo svoje drugo, nematerijalno »ja«.

- Neverovatno! Teško je poverovati, da je to mogao činiti nekad svaki čovek.

- Zašto »nekad«? Drugo »ja« čovekovo i sada može da se premešta lako, i premešta se. Samo što mu ljudi ne postavljaju nikakve zadatke. Ne označavaju ciljeve.

- Kod koga, kod kakvih ljudi, kada se ono premešta?

- Sada se to, uglavnom, dešava dok spava čovek. Može se to isto učiniti i u budnom stanju, ali zbog svakodnevne zahuktalosti, taštine, dogmata

svakojakih, problema raznih umišljenih, ljudi sve više gube moć da upravljaju sobom. Gube moć da dovoljno slikovito misle.

- Možda zato, što je nezanimljivo putovati bez tela?

- Zašto smatraš tako? Krajnji rezultat u osećaju je jedan te isti i mnogo puta se može ponoviti.

- Kada bi jedan te isti bivao rezultat, ne bi cimali ljudi svoja tela putujući po raznim zemljama. Turistički biznis je kod nas sada veoma isplativ posao. A i nije baš jasno to, o drugom »ja« čovekovom. Ako telo negde nije bilo, znači da nije bio tamo ni čovek. Sve je tu prosto i jasno.

- Ne žuri, Vladimire, sa donošenjem zaključaka ishitrenih. Navešću ti tri različite situacije. A ti pokušaj na pitanje odgovoriti, u kojoj je od te tri, bio na putovanju uslovni čovek.

- Odgovoriću, reci.

- Evo prve: zamisli sebe ili nekog drugog čoveka koji čvrsto spava. Polože ga na nosila. Odnose usnulog u avion i prevoze u grad neke druge zemlje. Na primer, iz Moskve u Jerusalim. Tamo, tog usnulog čoveka po glavnoj ulici provozaju, unose u hram, istim ga putem obratno vraćaju, na mesto prvobitno spuštajući. Šta misliš, da li je čovek iz Moskve bio u Jerusalimu?

- Prvo o druge dve situacije ispričaj.

- Dobro. Drugi čovek je otputovao sam u Jersalim, po glavnoj ulici prošetao, zadržao se nakratko u hramu i vratio kući.

- A treći?

- On je telom kod kuće ostao. Ali je posedovao moć da sve zamisli na rastojanju. Bukvalno kao u snu, po gradu je šetao. Bio je u hramu, navratio još koje kuda, potom se isto tako misleno pređašnjim poslovima svojim vratio. Od trojice, ko je bio u Jerusalimu, šta misliš?

- Istinski, tamo je bio samo jedan od trojice. Onaj čovek, koji je sam otputovao i sam sve video.

- Neka bude tako, šta je poseta, u krajnjem zbiru, dala svakome od njih?

- Prvome ništa nije dala. Drugi je mogao da ispriča šta je video. A treći... Treći bi takođe ispričati, verovatno, mogao, samo što može i da

pogreši, pošto će ispričati ono što je u snu video, a san se sa stvarnošću može znatno razmimoilaziti.

- Ali, san kao pojava, takođe je zbilja.

- Ma da, kao pojava san postoji. Neka je i on zbilja, ali zašto ovo pričaš?

- Zato što, verovatno, nećeš poricati, da je čovek uvek u stanju da sjedini ili dodirne istovremeno dve postojeće stvarnosti.

- Znam kuda navodiš. Hoćeš da kažeš da je san moguće potčiniti, usmeriti kuda hoćeš.

- Da.

- Uz pomoć čega se to može ostvariti?

- Uz pomoć energije misli, sposobnosti da se ona oslobađa radi pronicanja u slike, stvarnost ma koju.

- I šta, ona će tada sačuvati sve o drugoj zemlji kao kino kamera?

- Odlično, kino kamera neka kao primitivna posluži potvrda. Znači, zaključak si izveo, Vladimire, da nije uvek neophodno tela materijalna premeštati, da bi se osetilo dešavanje u najudaljenijem kraju?

- Možda, ne uvek. Ali, zašto si započela priču o tome? Šta dokazuješ?

- Shvatila sam, kada si o drugim svetovima progovorio, zahtevaćeš ili moliti da ti ih pokažem. Molbu ispuniti hoću, ne podvrgavajući tvoje telo riziku.

- Odlično si me razmela, Anastasija. Zaista sam hteo to da te zamolim. Znači, ima ipak na drugim planetama života. Uh, interesantno je pogledati ih!

- Koju bi želeo da izabereš za svoju ekskurziju planetu?

- Kako, ima mnogo, naseljenih?

- Mnogo ih je, ali zanimljivije raznolikosti od zemaljske, nema nigde.

- Ipak, na drugim planetama, kakav je život?

- Kada se Zemlja Božanskim pojavila stvaranjem, suštine su vasseljske mnoge žudnjom planule, da ponove tvorevinu čudesnu. One su svoje želele da sazdaju u svetovima drugim, koristeći planete, po njihovom mišljenju, pogodne. Stvarale su, ali život, harmoniji zemaljskoj nalik, ni jedna nije uspela da sazda. Planeta u Vaseljeni postoji, gde mravi nad svim imaju prevagu. Mnoštvo ih je na njoj. Druge oblike života mravi izjedaju. Kada im ponestaje hrane, sebe počinju da jedu. Suština, koja je takav život sazdala,

tvorevinu iznova pokušava da ponovi po svome, ali bolje od toga nikako ne uspeva. Da sjedini u harmoniji sve postojeće, ni jedna nije uspela.

Još ima planeta, na kojima su suštine pokušavale i pokušavaju i dalje da biljni, Zemljskom sličan svet stvore. I stvaraju. Drveće, trava i žbunje rastu na tim planetama. Ali, njihove tvorevine ipak umiru svaki put, kada dostignu potpuno sazrevanje. Nijedna od suština vaseljenskih nije uspela tajnu reprodukcije da odgonetne. One su kao čovek današnji. Jer, čovek današnjice je mnogo toga veštačkog sam stvorio. Ali, sve tvorevine njegove, same ne mogu da ponove sebe. One se lome, trule, habaju, i postojanu brigu nad sobom iziskuju. Velika većina ljudi zemlje, u robove se tvorevinama sopstvenim pretvorila. Dela Božja sama sebe mogu da obnavljaju i žive u harmoniji raznolikosti veličanstvene.

- Anastasija, da li postoji planeta u Vaseljenu gde se bića, kao čovek, u tehniku razumeju?

- Da, postoji, Vladimire. Planeta ta, šest puta je veća od Zemlje po obimu. Na njoj su po spoljašnjosti, nalik na čoveka bića. Njihova tehnika veštačka, mnogo je od zemaljske odmakla po savršenstvu. Život na planeti toj, stvoren je vaseljenskom suštinom koja smatra da je nalik Bogu i nadmoćnosti nad Božanskim stvorovima stremi.

- Reci, da li su to oni, što u »tanjirima«, brodovima svojim kosmičkim, na Zemlju doleću?

- Da. Oni su ne jednom pokušavali da uspostave vezu sa ljudima zemaljskim. Ali, njihovo stupanje u vezu je za Zemlju...

- Ne, sačekaj. Možeš li me nekako, moje drugo »ja«, na tu planetu preneti privremeno?

- Da. Mogu.

- Onda me prenesi.

Tada me je Anastasija zamolila da legnem na travu i da se opustim. Ruke da raširim. Svoj dlan je položila na moj, te posle izvesnog vremena počeh da uranjam u nešto, nalik snu. Kažem »u nešto«, zato što je taj početak sna bio čudnovat. Prvo se telo sve više opuštalo. Prestajalo je da oseća sebe, ali sam savršeno video i čuo sve što me je okružavalo. Ptice, šuštanje lišća, potom sam oči zaklopio i u san utonuo, ili se podelio, kako kaže Anastasija. Ali, do ovoga trenutka nisam u stanju da pojmem, šta se i na koji način

dešavalo sa mnom nadalje. Ukoliko pretpostavim, da sam uz pomoć Anastasije usnuo i video san, onda, po punoći osećaja i jasnoći spoznaje svega viđenog, nemoguće je sravniti ga sa običnim ljudskim snom.

SVETovi DRUGI

Video sam drugi svet, drugu planetu. Jasno i do detalja, upamtio sam sve što se dešavalo na njoj, a u isto vreme u svesti do ovog trenutka imam osećaj, da je tako nešto videti nemoguće. Zamislite, um i svest kažu, da je nešto tako videti nemoguće, a one su - vizije, slike – do ovog trenutka u meni. A ja evo, nastojim da vam ih opišem.

Stajao sam na tlu, nalik zemaljskom. Uokolo nije bilo apsolutno nikakvog rastinja. Kažem »stajao sam«. A može li se tako kazati – teško je reći. Nisam imao ni noge, ni ruke, nije bilo tela, a istovremeno mi se činilo da osećam stopalima, kroz đonove, kamenje, neravnu površinu.

Naokolo, dokle god je dopirao pogled, nad zemljom su se uzdizale nalik na metalne jajastog, i kvadratnog, kao kocke oblika, mašine. Kažem »mašine«, zato što je najbliža meni malo krčala. Iz svake od tih mašina, u zemlju je odlazilo mnoštvo različitih po debljini gumenih creva. Neka creva su malo podrhtavala, kao da se kroz njih nešto usisavalo iz zemlje, a neka su bila u stanju mirovanja. Nikakvih živih bića u blizini nije bilo. Iznenada ugledah kako se sa strane čudnog mehanizma otvaraju krila, i iz njih je polako isplivao nekakav disk, nalik na onaj, što bacaju sportisti, samo veliki. Prečnik diska je bio otprilike četrdeset pet metara. Lebdeo je u vazduhu, zavrteo se. Spustio se malo niže, potom uzleteo i projurio potpuno bešumno iznad mene. Drugi, udaljeniji od mene mehanizmi, činili su to isto, te još nekoliko diskova prolete jedan za drugim nada mnom, sledom prvoga. Ponovo pustoš, samo krčanje i pucketanje čudnih mehanizama. Slika okoline izazivala je u meni interesovanje, ali me je mnogo više plašila svojom beživotnošću.

- Ne boj se, Vladimire – iznenada začuh glas Anastasijin i obradovah mu se.

- Gde si, Anastasija? – upitah.

- Pored tebe. Nevidljivi smo, Vladimire. Ovde su sad prisutna naša osećanja, osećaji, razum i sve druge nevidljive energije. Ovde smo prisutni

bez svojih materijalnih tela. Niko nam ništa učiniti ne može. Strepeti možemo samo od sebe samih, od posledica sopstvenih osećaja.

- Kakve mogu biti posledice?

- Psihičke. Kao da se privremeno siđe s uma.

- Poludi?

- Da, ali samo privremeno. Na mesec ili dva priviđenja drugih planeta, dešava se, uznemiravaju čovekov um i svest. Ali, ne boj se, ne ugrožava te to. Izdržaćeš. Ni ovde se ne boj ničega, veruj mi, pojmi, Vladimire, sada si ovde, ali nema te za njih. Sada smo nevidljivi i neprobojni.

- Ne bojim se. Bolje mi reci, Anastasija, kakve su to mašine što reže uokolo. Čemu služe?

- Svaka od tih, jajastog oblika mašina je – fabrika. One upravo proizvode to, što te toliko interesuje, leteće »tanjire«.

- Ko opslužuje, rukovodi tim fabrikama?

- Niko. Isprogramirane su od vajkada za proizvodnju određenog proizvoda. Kroz cevi koje odlaze u utrobu zemlje, usisava se neophodna i u potrebnoj količini sirovina. U nevelikim prostorijama vrši se topljenje, štancovanje, zatim montaža, i izlazi napolje potpuno gotov proizvod. Ovakva fabrika je mnogo racionalnija od bilo koje zemaljske. Odstupanja skoro da i nema u njenom radu. Nije potrebno baviti se transportom sirovina iz udaljenih mesta. Nije potrebno prenositi na mesto štancovanja odvojene delove. Ceo proces stvaranja proizvoda obavlja se na jednom mestu.

- Zavidljivo! Da imamo mi ovakvu stvarčicu! A ko upravlja novim leteći tanjirom? Video sam, svi lete na istu stranu.

- Niko ne upravlja, sami lete do mesta skladištenja.

- Neverovatno. Baš kao živa bića.

- Baš u tome nema ničeg neverovatnog, čak ni za zemaljsku tehnologiju. Jer, i na Zemlji postoje bespilotne letilice – avioni, rakete.

- Njima ipak ljudi sa Zemlje upravljaju.

- Odavno postoje na Zemlji i takve rakete, koje su isprogramirane za unapred određeni cilj.

- Možda i postoje. I zaista, što se toliko iščuđavam.

- Ako bi porazmislio, nepotrebno je iščuđavati se. Samo, u poređenju sa zemaljskim tehnologijama, ovde je znatan napredak. Te fabrike su,

Vladimire, višefunkcionalne. Mogu proizvoditi mnogo toga, počev od prehrambenih namirnica do moćnog oružja.

- Od čega će prehrambene namirnice praviti? Ovde ništa ne raste.

- Sve postoji u utrobi zemlje. Sokove će u slučaju nužde, kroz cevi iz utrobe odabrati mašina, u granule ispresovati. Te granule će sve supstance, neophodne za životno obezbeđenje tela, sadržavati.

- Čime se ona sama, ta stvarčica, hrani? Električnom energijom ko je napaja? Nikakvi provodnici nisu vidljivi.

- Ona i energiju sama sebi proizvodi, iskorišćavajući sve što je okružuje.

- Kakva pametnica! Pametnija je od čoveka.

- Uopšte nije pametnija od čoveka. To je naprosto mašina. Ona se pokorava zadatom programu. Veoma ju je lako preprogramirati. Hoćeš da ti pokažem, kako se to radi?

- Pokaži.

- Hajde, bliže ćemo joj prići.

Stajali smo na metar od popločane ogromne devetospratnice, mehanizma. Jasnije se čulo njeno pucketanje. Mnoštvo elastičnih, kao pipci cevi, odlazilo je u utrobu i micalo se. Površina ploče nije bila sasvim glatka. Video sam krug od otprilike metar u prečniku, gusto prekriven sitnim, kao vlasi kose, provodnicima. Oni su se micali svaki za sebe.

- To je antena skenerske instalacije. Ona lovi energetske impulse mozga, koji se koriste za sastavljanje programa, i u stanju je da ispuni dobijeni zadatak. Ako tvoj mozak izmodelira bilo koju stvar, mašina mora da je izradi.

- Bilo koju stvar?

- Bilo koju, koju možeš detaljno da zamisliš. Kao da je izgradiš svojim mislima.

- I automobil ma koji?

- Naravno.

- Upravo sada mogu da probam?

- Da. Premesti se bliže prijemniku, i prvo misleno nateraj njegovu antenu da se prema tebi svim svojim dlačicama okrene. Čim se to dogodi, počni da zamišljaš željeno.

Stao sam pored antene i goreći od ljubopitstva, misleno, kako je rekla Anastasija, poželeo, da me sve njene dlačice slušaju. Prvo su se okrenule ka meni, onda su sve, malo zadržavši, usmerile svoje krajičke ka mojoj nevidljivoj glavi i zamrle. Sad je bilo potrebno zamisliti neku stvar. Iz nekog razloga, počeo sam da zamišljam automobil »Žiguli«, sedmi model – automobil, koji sam imao u Novosibirsku. Sve sam do detalja nastojao da zamislim: staklo i haubu, branik, boju, pa čak i tablice. Sve sam dosta dugo zamišljao. Kad mi je dosadilo – odmakao sam se od antene. Ogromna mašina je zaromorila jače.

- Moraćemo da sačekamo – pojasnila je Anastasija. – Sada ona demontira nezavršen prethodni proizvod i sastavlja program za ispunjenje tvoje zamisli.

- Dugo ćemo morati da čekamo?

- Mislim da ne.

Prilazili smo drugim mašinama. Dok sam razgledao kamenje raznobojno pod mojim nogama, glas Anastasijin mi je saopštio:

- Mislim da je izrada tobom zamišljenog završena. Hajde da pogledamo, kako je ona izašla na kraj sa zadatkom.

Premestili smo se do već poznate mašine i čekali. Posle nekog vremena njena krila se otvoriše, i po glatkom trapu se na tlo skotrlja »Žiguli«. Ali je od lepote zemaljskog automobila, ova nakaza koja je stajala preda mnom, bila veoma daleko. Kao prvo, imala je samo jedna vrata. Vrata samo pored vozačevog sedišta. Umesto zadnjih sedišta, nekakva klupka žice i parčići gume. Obišao sam, ili sam se premestio, oko tog proizvoda. Automobilom ga nazvati, bilo je nemoguće.

Sa desne strane nije bilo dva točka. Prednjih tablica, kao i branika, takođe nije bilo. Hauba se izgleda nije otvarala – predstavljala je jednu celinu sa karoserijom. Uopšte uzevši, nije automobil ta jedinstvena fabrika izradila, već nekakvu nakazu nedokučivog određenja.

Rekoh:

- Baš je artikal proizvelo preduzeće vanzemaljsko. Za nešto ovako, sve konstruktore i inženjere zemaljske bi pravo iz preduzeća pohapsili.

Kao odgovor, razlegao se smeh Anastasijin, a potom mi glas njen saopšti:

- Naravno, mogu da uhapse. Ali, glavni konstruktor u datom slučaju si ti, Vladimire, i vidiš plod svoje konstrukcije.

- Hteo sam normalni savremeni automobil, a fabrika šta je ispljunula?

- Hteti je nedovoljno. Neophodno je bilo zamisliti sve, do najsitnijih detalja. Čak ni vrata za putnike nisi izmodelirao u svojoj uobrazilji, samo si na jedna vrata za sebe pomislio. I točkove si samo sa svoje strane zamislio. Sa druge strane te je već mrzelo da točkove pričvrstiš. Mislim da ni o motoru nisi pomislio.

- Nisam.

- Znači, nema u tvojoj konstrukciji motora. Pa, što se na proizvođača ljutiš, kad si sam program tako nezavršen njemu zadao?

Odjednom, ugledao sam ili osetio približavajuća tri leteća aparata. »Moramo da uhvatimo maglu« – proletela mi je misao, ali me je glas Anastasijin uspokojio:

- Neće nas primetiti, niti osetiti, Vladimire. Do njih je doprla informacija o grešci u radu fabrike, te će sad, verovatno, početi da analiziraju. Mirno možemo da posmatramo žive stanovnike ove planete.

- Iz tri nevelike letilice, izašlo je pet vanzemaljaca... Bili su veoma slični zemaljskim ljudima. Ne prosto nalik, već je sve kod njih kao kod zemaljskih ljudi bilo. Dobra im je bila telesna građa. Nikakve pogrbljenosti, pravo i gordo držala su njihova atletska tela lepe glave. I kosu su na glavama imali, obrve, a kod jednog su brkovi bili uredno potkresani. Odeveni u čvrsto pripijene uz telo tanke raznobojne kombinezone.

Vanzemaljci su prišli napravljenom u njihovoj fabrici automobilu ili, bolje reći, nečemu što je nalik na zemaljski automobil. Stajali su pored njega ćutke, bez emocija ga posmatrajući. »Verovatno procenjuju« - pomislio sam.

Iz nepokretnen grupe se izdvoji, naizgled najmlađi, smeđe kose vanzemaljac i priđe vratima automobila, pokušavajući da ih otvori. Vrata nisu popuštala. Verovatno se brava zaglavila. Dalji njegovi postupci bili su sasvim ovozemaljski, zbog čega su mi se veoma dopali. Smeđokosi je dlanom udario bravu, još jednom snažnije cimnuo kvaku i vrata se otvoriše. Seo je na vozačevo sedište, uhvatio volan i počeo pažljivo da razgleda komandnu tablu.

»Sjajno – pomislih – mudrica«. Kao potvrdu svog zaključka, začuh glas Anastasijin:

-To je veoma značajan po njihovim merilima naučnik, Vladimire. Kod njega brzo i racionalno radi misao u tehničkom pravcu. Isto tako, on izučava način života na nekim planetama, i Zemlje među njima. I ime mu je nalik zemaljskom – Arkaan se zove.

- Kako to da na njegovom licu nema isčuđavanja što je njihova fabrika nešto pogrešno proizvela?

- Osećanja, emocije kod žitelja ove planete skoro da ne postoje. Njihov um radi racionalno i odmereno, ne podvrgavajući se emocionalnim izlivima, niti odstupa od naznačenog cilja.

Smeđokosi izađe iz mašine, ispuštajući zvuke, nalik na azbuku Morzea. Iz grupe se izdvoji jedan postariji, stade pored kosmate antene, pored koje sam ja nešto ranije stajao. Posle toga svi sedoše u svoje letilice i iščezoše.

Fabrika, koja je proizvela automobil po mom projektu, ponovo zaklokota. Njene cevi-pipci, izvlačile su se iz utrobe i usmeravale u pravcu najbliže, iste takve fabrike-automata, iz koje su se takođe protezale cevi-pipci. Kada su se svi pipci sjedinili međusobno, Anastasija reče:

- Vidiš, oni su naredili program samouništenja. Svi delovi fabrike koji su napravili havariju, biće pretopljeni i iskorišćeni u proizvodnji.

Malo mi bi žao fabrike-robotu, s kojom sam tako neuspešno napravio zemaljski automobil. Ali, ništa se tu nije moglo učiniti.

- Vladimire, želiš li da pogledaš žitelje ove planete? – predloži Anastasija.

- Da.

Našli smo se nad jednim od gradova ili naselja velike planete. Vidik odozgo pružao je sledeću sliku.

Dokle god je dopirao pogled, celo naseljeno mesto se sastojalo od mnoštva cilindričnih, nalik na savremene solitere, građevina, koje su bile razmeštene u mnogobrojnim krugovima. U centru svakog kruga nalazile su se mnogo niže konstrukcije, podsećajući nečim na zemaljsko drveće, te je čak mnoštvo njihovih listova-lokatora bilo zeleno. Anastasija mi je potvrdila da te veštačke građevine sakupljaju iz utrobe neophodne za ishranu organizma sastojke, koji se posle dopremaju kroz specijalne cevi-vodove u stanove svakog stanovnika planete. Takođe, ove razmeštene u centrima krugova građevine, održavaju neophodnu na planeti atmosferu.

Kada je Anastasija ponudila da obiđemo neki od stanova, upitao sam:

- Da li se u stanu onog smeđokosog vanzemaljca, što je u moj auto sedao, možemo naći?

- Da – odgovorila je. Upravo će se sada vratiti svojoj kući.

Obreli smo se skoro na samom vrhu jednog od cilindričnih solitera. Prozora u vanzemaljskom domu nije bilo. Ovalni zidovi obojeni neupadljivim bojama u kvadratima. Ispod svakog kvadrata pokretna vrata, kao u savremenim garažama. S vremena na vreme, iz dela koji se otvara u donjem delu kvadrata, izletao je neveliki leteći aparat, nalik na one, koji su postojali kod fabrike-automata, i leteo svojim pravcem. Proizlazi, da se u visokoj kući pod svakim stanom nalazi mala garaža za leteće aparate.

U kući nije bilo liftova, vrata. Svaki stan je imao svoj odvojen ulaz, pravo iz garaže. Kako se posle razjasnilo, takav stan je posedovao svaki žitelj te planete, koji je dostigao određeni uzrast.

Sam stan mi se u početku nije baš dopao. Kada smo se iza smeđeg vanzemaljca našli u njegovom stanu, prvo me je iznenadilo siromaštvo i skromnost. Soba, od otprilike trideset kvadratnih metara, bila je potpuno prazna. Ne samo da nije imala ni prozora ni pregrada, nego je nedostajao i najminimalniji nameštaj. Na glatkim zidovima svetle boje, nije bilo ni jedne police ili slike kao ukrasa.

- Da li je on skoro dobio stan? – upitah Anastasiju.

- Arkaan živi ovde već dvadeset godina. Sve neophodno za odmor, razonodu i rad, u njegovom stanu postoji. Ono što je neophodno, ugrađeno je u zidove. Sad ćeš sam sve videti.

Zaista, čim se smeđokosi vanzemaljac popeo iz svoje garaže, tavanica i zidovi sobe su zasvetleli blagom svetlošću. Arkaan se okrenuo ka zidu pored ulaza, položio na površinu dlanove i ispustio zvuk. Na zidu je zasvetleo kvadrat.

Anastasija je objašnjavala sve što se događa u stanu: »Sada kompjuter po linijama na dlanovima i crtežu očiju identifikuje vlasnika stana, sada ga pozdravlja i saopštava, koliko je dugo bio odsutan i da je neophodna provera fizičkog stanja. Vidiš, Vladimire, Arkaan je drugu ruku na pult položio i duboko izdahnuo, zato da bi kompjuter mogao da proveri njegovo fizičko stanje. Provera je završena, na ekranu se izveštaj pojavio da je preko potrebno da

uzme hranljivu mešavinu. I pitanje: - Čime ima nameru da se bavi domaćin u naredna tri sata?

To je nužno da kompjuter sazna, kako bi pripremio odgovarajuću mešavinu. Sada Arkaan traži mešavinu, koja može maksimalno da aktivira njegov umni rad u naredna tri sata, a posle toga ima nameru da spava.

Kompjuter ne preporučuje da se bavi aktivnim umnim radom u trajanju od tri sata, već mu preporučuje da upotrebi smesu koja je proračunata za održavanje aktivnog rada u trajanju od dva sata i šesnaest minuta. Arkaan se saglasio sa mišljenjem kompjutera.

U zidu se otvorila nevelika niša, iz koje je Arkaan dohvatio dršku neke meke cevi, povukao kraj njen ka svojim ustima, popio ili pojeo iz creva i krenuo ka suprotnom zidu. Niša sa cevkom se zatvorila, kvadrat ekrana se ugasio, zid, pored koga je do malopre stajao vanzemaljac, ponovo je postao gladak i ujednačenog tona.

»Neverovatno – pomislio sam – uz takvu tehniku otpada potreba za kuhinjom sa svim njenim uređajima: posuđem, kuhinjskim elementima, spremanjem. Pa, i potreba za ženom, koja ume dobro da kuva, otpada. U radnju odlaziti nije nužno. Pri tom, i stanje zdravlja kompjuter istovremeno proverava, hranu priprema neophodnu i preporuke svakojake daje. Interesantno, koliko bi mogao da košta takav kompjuter, ako bi se izrađivao kod nas na Zemlji?« Istog trenutka, glas Anastasijin mi saopšti: »Što se tiče troškova, jeftinije je opremiti svaki stan sličnim uređajem, nego li pretrpavati kuhinju nameštajem i mnogim spravama za prigotavljanje hrane. Mnogo su racionalniji od zemljana u svemu. Ali, na Zemlji postoji neuporedivo racionalnije, nego li kod njih«. Nisam obratio pažnju na poslednju rečenicu. Zainteresovali su me naredni postupci Arkaanovi. Nastavljao je da komanduje zvucima svoga glasa, i u sobi su se dešavali sledeći događaji.

Iz dela zida, odjednom je počela da se naduvava fotelja. Pored fotelje, otvorila se još jedna mala niša, iz koje se izvukao stočić sa nekakvom poluprovidnom začepljenom posudom, nalik na laboratorijsku retortu. Na suprotnom zidu sobe, zasvetleo je veliki ekran, od metar ipo-dva po dijagonali. Na ekranu je sedela u fotelji lepa žena u pripijenom kombinezonu. Držala je u rukama posudu, nalik na onu na stolu Arkaanovom. Slika žene na ekranu je bila trodimenzionalna, mnogo bolja nego na našim televizorima. Činilo se da

ona nije na ekranu, već da u sobi sedi. Kako mi je pojasnila Anastasija, Arkaan i sedeća preko puta njega žena, pravili su svoje dete: »Stanovnicima ove planete nedostaje dovoljna snaga emocija, te ne mogu da stupaju u polnu vezu, kao ljudi na Zemlji. Po spoljašnosti, tela njihova se ni po čemu od zemaljskih ne razlikuju. Ali, odsustvo osećanja ne dozvoljava im da proizvede potomstvo zemaljskim načinom. U epruvetama koje vidiš, nalaze se njihove ćelije, hormoni. Muškarac i žena zamišljaju kakvim bi voleli da vide svoje buduće dete, njegovu spoljašnost. Oni misleno polažu u njega postojeću u njima informaciju, pretresaju njegovu buduću delatnost. Ovaj proces se odvija otprilike tri godine po zemaljskom vremenu. Čim procene da je tok oblikovanja njihovog deteta okončan, u specijalnoj laboratoriji sjediniće sadržaj dve posude, proizvešće dete, i u posebnom odgajalištu-školi, odnegovaće ga do punoletstva. Staviće na raspolaganje punoletnom članu zajednice stan i uključiće ga u sastav jedne od radnih grupa«.

Arkaan je posmatrao čas ženu na ekranu, čas stojeću pred njim malu zapečaćenu posudu sa tekućinom. Odjednom se ugrađeni u zidu ekran ugasio, ali je vanzemaljac ostao da sedi u svojoj fotelji, ne skidajući pogled sa posude sa delićem svog budućeg deteta. Suprotni zid je zatreperio crvenim kvadratićima. Vanzemaljac se okrenuo postrance od zida, dlanom zaštitivši oči od trepćućeg svetla, te još više približi glavu svojoj posudi. Sa tavanice su istog trenutka uznemiravajuće zatreptali novi kvadrati i trouglovi svetlosti.

»Određeno Arkaanu kompjuterom vreme nespavanja je isteklo, pa ga kompjuter istrajno podseća na neophodnost sna«, objasnila je Anastasija.

No, vanzemaljac još bliže nagnu glavu uz svoju posudicu, pripivši dlanove svoje uz nju.

Prestalo je svetlosno treperenje, koje je dolazilo sa tavanice i zida. Sobu je počeo da ispunjava nekakav, nalik na paru, gas. Glas Anastasijin je prokomentarisao: »Sad će kompjuter uspavati Arkaana uspavljajućim gasom«.

Glava vanzemaljca je počela polako da se naginje ka stočiću i uskoro se spustila na njega, a oči su mu se zatvorile. Fotelja je počela da se odmiče od zida, pretvarajući se u krevet. Potom fotelja-krevet počeo da se ljuljuška, i telo već usnulog vanzemaljca utonu u udobnu postelju.

Arkaan je spavao, držeći stisnutu na grudima, svoju malu posudu.

Može se još mnogo toga ispričati o tehničkim novinama neobičnog stana i velike planete u celosti. Po rečima Anastasijinim, društvu, koje živi na njoj, nisu strašni nikakvi upadi spolja. Ne samo to, uz pomoć svojih tehničkih dostignuća, u stanju su da unište život na bilo kojoj planeti Vaseljene. Na ma kojoj, osim zemaljskoj. »Zašto? – upitao sam – znači da su naše rakete, naše oružje u stanju da odbiju njihove napade?« A odgovor: »Rakete zemaljske za njih nisu pogubne, Vladimire. Zajednica te planete, odavno je upoznala sve što predstavlja izvođenje eksplozivnog širenja. Poznat im je i prasak sažimanja«.

- Šta označava prasak sažimanja?

- Poznato je na Zemlji, kako dve ili nekoliko supstanci, sjedinivši se u reakciji trenutnoj, šireći se, proizvode eksploziju. Ali, postoji i reakcija od dodira dve supstance drugojačija. Gasovita supstanca, obima od kilometra kubnog i više, u jednom trenu u zrnce može da se sažme, najtvrdim postavši materijalom. Zamisli, granata ili raketa, koja u oblaku takvom eksplodira, a istovremeno se sili eksplozije proširenja druga sila suprotstavi, implozija će proizaći istovremeno. Samo ćeš pucanj začuti tada. U kamičak će se iz zrnca sve, što se u oblaku tom nalazilo, pretvoriti. Maglu gasovitih oblaka, zemaljske rakete ne mogu da savladaju.

U istoriji Zemlje dva su se dolaska ili napada sa njihove strane dogodila. Sada pripremaju treći. Smatraju da nastupa najpovoljniji trenutak.

- Znači, nemoguće je suprotstaviti im se, ako nema na Zemlji oružja jačeg od njihovog.

- Oružje čovek poseduje, zove se ono »čovekova misao«. Čak bih i ja sama mogla otprilike polovinu njihovog oružja da uništim pretvarajući ga u prah, i po Vaseljeni prah da razvejem. A ukoliko bi se pomoćnici našli, zajedno bismo svo mogli da likvidiramo oružje. Ali, stvar je u tome, da bi većina ljudi i skoro sve vlade na Zemlji, kao dobro došlu tu najezdu prihvatile.

- Kako bi se moglo desiti da invaziju, osvajanje svi prihvate kao nešto korisno?

- Sad ćeš videti. Evo, pogledaj centar koji priprema desant, da pokori zemaljske kontinente.

CENTAR NAJEZDE

Razume se, očekivao sam da vidim međuplanetarnu super tehniku, koja je u stanju da pokori celu planetu. Ali to, što se ukazalo pred mojim očima... Mislím da naši, američki i drugi vojni stručnjaci, ne mogu ni pretpostaviti uz pomoć kakvog oružja bi mogle biti sa lakoćom pokorene, tobože zaštićene njima teritorije. Pa i vi, uvaženi čitaoci, pokušajte, pre nego što budete čitali dalje, da zamislíte opremu vanplanetarnog centra, koji priprema invaziju na Zemlju. A posle pogledajte, kako ona izgleda zaista. Spolja, evo kakva je.

Ogromna kvadratna prostorija. Sa svake od četiri strane te prostorije, raspoređeni su u prirodnoj veličini enterijeri zemaljskih, naših rođenih, parlamenata. Državna Duma, kabinet našeg Predsednika u Kremlju. Na suprotnoj strani sale, enterijer američkog Parlamenta, kabinet Predsednika u Beloj kući. Na dva druga kraja sale, enterijeri državnih organa, po svemu sudeći, azijskih zemalja. U foteljama parlamentarnim, sedeli su naši zemaljski deputati, kongresmeni i predsednici. Prvo sam osmotrio naše, ruske deputate. Bili su tačne kopije onih poznatih lica, koje sam imao prilike da vidim na televiziji. Samo, sedeli su nepoktrreno, kao mumije. Teško je reći od čega su bili napravljeni. Možda su bili lutke ili roboti, ili nešto sasvim treće.

Posred goleme sale nalazilo se uzvišenje, na kom je svečano sedelo u foteljama oko pedesetak vanzemaljaca. Nisu bili u svojim uobičajenim kombinezonima, već u našim odelima i slušali govornika pred sobom. Verovatno je govornik bio glavni instruktor ili nekakav načelnik.

Anastasija mi je pojasnila da posmatram jednu od desantnih grupa, koja sada prolazi redovnu obuku pripreme zajedničkog dejstvovanja sa zemaljskim vladama. Izučavaju najrasprostranjenije zemaljske jezike i način ponašanja ljudi u različitim situacijama. Posebno brižljivo se pripremaju za stupanje u vezu sa zemaljskim vladama, zakonodavnim organima, kroz koje se nadaju da će moći da utiču na sve stanovnike Zemlje. Živa reč im uspeva bez neke velike muke, ali zbog odsustva nekih osećanja, koja mogu da

izazovu spoljašnje emocije, njima je veoma teško da ovladaju gestovima i mimikom zemaljskih ljudi. Pri tom, nikako ne mogu da razumeju svojim racionalnim mišljenjem logiku, u sistemu upravljanja zemaljskim državama. Bez obzira na zalaganje najvećih umova i najsavršeniju tehniku svoje civilizacije, ipak nisu uspeli da odgonetnu, na primer, ovu tajnu: zašto se, bez obzira na već postojeću na Zemlji elektronsku tehniku i mnoge specijalne naučne ustanove, državnim zakonodavnim organima ne pružaju informacije o posledicama prihvatanja određenih rešenja? Oni su ubeđeni da je, uz postojanje određenog analitičkog centra, za koji na Zemlji sve već postoji, moguće skoro sa potpunom tačnošću modelirati društvene pojave sa sveukupno prihvatljivim rešenjima. Ipak, svaki član zemaljske vlade, zakonodavac, mora delovati kod prihvatanja rešenja samostalno. Ne raspolažući dovoljnom informacijom, svaki član vlade mora da izvršava i dužnost moćnog analitičkog centra, a da pri tom vodi računa i o posledicama zbog ponašanja svojih kolega, neprijatelja i drugova.

Još se veoma tajanstvenim, neodgonetljivim pitanjem vanzemalcima postavlja i to, zašto zemaljski ljudi ne definišu cilj, koji je neophodno dostići. Oni streme ka nečemu, ali, k čemu – drži se u najvećoj tajnosti. No, bazirajući se na današnjim potrebama zemaljskih zajednica ljudi, oni su pripremili plan invazije na zemaljske kontinente. Ostvarivanje svog plana, započeće svojim predlozima zemljanima, sačinjenim uz pomoć vlada raznih zemalja. Njihovi predlozi biće sa zadovoljstvom prihvaćeni.

Kada sam upitao Anastasiju zašto je tako uverena u odluke zemaljskih vlada, sledio je ovakav odgovor:

- Tako je proračunao njihov analitički centar. Zaključak centra je tačan. Današnji nivo svesti većine zemljana oceniće ono što je predloženo vanzemalcima kao najveće ispoljavanje humanosti kosmičkog Razuma.

- Kakvi su to predlozi?

- Oni su čudovišni, Vladimire. Meni je neprijatno da o njima govorim.

- Reci barem o najvažnijim. Interesantno je saznati, kakvi su to čudovišni predlozi, koji će sa radošću biti prihvaćeni na Zemlji? Na kojoj i ja živim, a i ti.

- Vanzemaljci planiraju prvo manje iskrčavanje, koje će se sastojati od tri letilice, na teritoriji Rusije. Vojsci, koja će ih opkoliti, saopštiće da žele da se

susretnu sa vladinim krugovima radi razgovora o međusobnoj saradnji. Predstaviće se vojnicima kao predstavnici višeg Razuma Vaseljene i prikazaće im preimućstva svoje tehnike.

Posle savetovanja u vojnim, naučnim i vladinim krugovima, otprilike posle četrnaest dana, njima će biti predloženo da predstave opipljivo svoje predloge, ali da prvobitno prođu isleđivanje o bezopasnosti komuniciranja sa njima.

Došljaci će se saglasiti sa istragom i ponudiće u pismenom obliku i na video kasetama svoje predloge. Tekst će biti izložen u formi, veoma bliskoj zvaničnim današnjim dokumentima i odlikovaće se krajnjom jednostavnošću.

Sadržaj teksta je otprilike ovakav:

»Mi, predstavnici vanzemaljske civilizacije, dostigavši najviši stepen tehničkog razvitka u odnosu na druge razumne stanovnike galaktika, smatramo ljude Zemlje svojom braćom po razumu.

Spremni smo da podelimo sa zemaljskim zajednicama svoja znanja iz različitih oblasti nauke, socijalnog uređenja društva, da stavimo na raspolaganje svoje tehnologije.

Molimo da proanalizirate naše predloge i da odaberete iz njih najprihvatljivije, radi poboljšanja života svakog člana zajednice«.

Dalje se navodi mnogo određenih predloga, čija se suština svodi na sledeće.

Došljaci stavljaju na raspolaganje svoje tehnologije za obezbeđenje svih stanovnika države hranljivim smesama, za brzu gradnju stambenih objekata za svakog punoletnog čoveka. Onakvih stanova, kakve si već video, samo sa smanjenim funkcijama. Oni će, kao primer, organizovati u zemlji svoje mini fabrike. Uskladiće vanzemaljci fabrike sa već postojećim zemaljskim, ali će za pet godina sve zemaljske tehnologije biti iskorišćene. Njih će zameniti tehnički racionalnije. Svima koji žele, obezbediće se posao. Ne samo to, u neophodnom minimumu troškova za servisiranje tehnike, moraće da sudeluje apsolutno svaki stanovnik zemlje.

Zemlja, koja zaključi ugovor sa došljacima, biće u potpunosti zaštićena od vojnih upada od strane drugih zemalja. U društvu sa novim socijalnim ustrojstvom i tehnički opremljenim načinom života, neće postojati prestupi. U dodeljenom tebi stanu, sve neophodno reaguje samo na komande koje

izdaješ svojim glasom, samo tebi svojstvenom bojom. Svakodnevno, pre korišćenja hrane, kompjuter tvog stana će po očnoj jabučici, sastavu vazduha koji izdišeš i drugim pokazateljima, oceniti tvoje fizičko stanje, i propisivaće ti odgovarajući sastav hranljive smese.

Svaki kompjuter, postavljen u individualnom stanu, spojen je sa osnovnim. Na taj način, utvrđuje se mesto boravka svakog čoveka, njegovo fizičko i psihičko stanje. Bilo kakav prestup, sa lakoćom se može utvrditi uz pomoć specijalnog programa osnovnog kompjutera, pri čemu nestaje socijalni osnov, koji rađa kriminal.

U zamenu, došljaci se spremaju da zamole vlade da im omoguće da nasele predstavnike svoje civilizacije u slabo nastanjenim oblastima – uglavnom u šumama, i pravo na razmenu individualnih baštenskih parcela, za izgradnju njihovih tehnički visoko opremljenih stanova, uz doživotno obezbeđenje svih, koji žele da razmene svoje parcele.

Vlade se saglašavaju, zato što će, kako smatraju, očuvati potpunu vlast. Niz duhovnih konfesija počinje da propoveda, da su došljaci – božji poslanici, jer ne negiraju ni jednu od postojećih na Zemlji religija. Religioznim vođama, ne verujućim u njihovo božansko savršenstvo, suprotstavljanje došljacima će biti onemogućeno, zbog prihvatanja i blagonaklonosti velike većine stanovnika države, koja je zaključila ugovor. Saradnji sa došljacima počinju da teže i ostale zemlje. Posle devet godina od trenutka njihovog pojavljivanja na Zemlji, na svim kontinentima, u svim zemljama, silovito se ukorenjuje novi oblik života. Na svim informativnim kanalima se propagiraju sve novija i sve veća dostignuća tehnike i socijalnog uređenja. Većina stanovništva slavi predstavnike kosmičkog Razuma, kao savršeniju braću po razumu, kao božanstva.

- Neće ih badava slaviti – primetio sam. – Nema ničeg lošeg u tome, što na Zemlji neće biti ratova, kriminala. Svako će imati stan, hranu i posao.

- Vladimire, zar nisi shvatio, čovečanstvo će se, prihvativši vanzemaljske uslove, odreći time svog nematerijalnog, Božanskog »ja«. Ono će samo ubiti sebe. Ostaće samo materijalna tela. Svaki će čovek, Vladimire, na biorobota sve više biti nalik. I sva zemaljska deca, kao bioroboti će se rađati.

- Zašto?

- Svi ljudi će biti prinuđeni da svakodnevno opslužuju te mehanizme, koji će služiti, spolja gledano, njima. Celo čovečanstvo će u zamku upasti, prepustiti svoju slobodu i decu svoju, zarad savršenstva tehnike veštačke. Intuitivno, vrlo brzo će shvatiti svoju pogrešku mnogi zemljani, i tada će samoubistvima živote svoje okončavati.

- Čudno. Šta će im nedostajati?

- Sloboda, stvaralaštvo i osećanja, koja im mogu pružiti samo božanskim porivom stvorena dela.

- A ako parlamenti, vlade nekih zemalja, saglasnost sa vanzemaljcima ne postignu, šta će se tada zbiti? Čovečanstvo će početi da uništavaju?

- Tada će puteve drugačije početi vanzemaljski umovi da traže, kako bi sve ljude u klopku odvukli. Da unište čovečanstvo za njih nema smisla. Jer, cilj je njihov – da međusobnu povezanost upoznaju svih tvorevina zemaljskih, razmnožavanje na koji se način dešava. Jer, bez čoveka se ništa slično ne vrši. Sam čovek je – najvažniji beočug u lancu harmonije zemaljskog stvaranja. I u zraku sunčevom postoji deo energija i osećanja, koje ljudi mnogi obnavljaju. Sa današnjom svešću, ljudi zemlje došljacima nisu strašni. Mnogi zemljani već sada nastoje došljacima da pomažu.

- Kako to? Ko se to među nama za njih zalaže? Znači li da postoje izdajnici među ljudima? Da oni za njih rade?

- Rade, ali nisu izdajnici ti ljudi. Nehotično dolazi do saučesništva njihovog, ne zlobno, ne namerno. Razlog najvažniji jeste neverovanje u sebe i u savršenstvo tvorevina Božjih.

- Kakva je tu međusobna veza?

- Jednostavna. Kada misao sebi dozvoli čovek, da nije savršeno biće, kada odjednom počinje da zamišlja da na drugim planetama bića žive sa razumom mnogo jačim nego što je njegov, on ih sam, svojom mišlju i zapitkuje. Sam čovek svoju božansku snagu omalovažava, ne pripisujući božanskim delima moć. A oni su energiju, stvorenu ljudskim mislima i osećanjima, već naučili da prikupljaju u jedinstveni skup i diče se time. Vidi, pred grupom vanzemaljaca stoji posuda, u njoj tečnost svetluca, čas se pretvarajući u gas, čas se stvrdnjavajući. Jačeg nema kod njih oružja od ovog, što je u nevelikoj zatvoreno posudi. Posle će svu sadržinu njenu razdeliti u mnogo malih plitkih posuda. Jedan od zidova će biti specijalni reflektor. Sebi

će sličan uređaj oko vrata okačiti oni. Već ga imaju svi, koji pred tobom sede. Kada sa sličnog uređaja zrak na čoveka usmere, onda se u čoveku osećaj straha izazvati može, osećaj divljenja ili ushićenja. Volju je moguće, svest i telo čovekovo paralizovati. U zraku tom su misli mnogih ljudi zatočene. Misli ljudske o tome, da postoji mnogo moćniji neko u Vaseljenu od čoveka. Od čoveka – bića Božjeg. A te misli sabrane protiv samih ljudi se boriti mogu.

- Proizlazi da im sami snagu pojačavamo, kada ih uzdižemo kao umnije od sebe?

- Da, tako je. Umnije od nas, što znači, umnije i od Boga.

- Zašto sad Bog?

- Mi smo svi Njegove tvorevine. Kada smatramo da postoje savršeniji u galaktikama svetovi, time podrazumevamo da smo nesavršeni, nesavršene tvorevine Božje.

- Nije nego. Da li je mnogo sada energije takve nakupljeno u drugim planetarnim svetovima?

- U posudi koja stoji pred tobom, ima je dovoljno da bi se pokorilo otprilike tri četvrtine svih zemaljskih umova, i osećanjima ljudskim ovladalo. Oni smatraju da je to dovoljno, čak i sa kamatom. Kasnije će započeti poklonjenje i cele civilizacije zemaljske. Povećaće se njihova moć.

- Zar se ništa više učiniti ne može?

- Može, ukoliko neočekivano za njih rizikujemo. Jer, potpuni kompleks osećanja ljudskih, čak i jedan jedini, uvek je jači. Misli je moguće dati zalet i ubrzati je do brzina nepojamnih za one, koji osećanja ne poseduju. Svu energiju, koja se sakupljala u posudi, moguće je neutralisati energijom misli druge, koja bude uverljivija, samouverenija i savršenija.

- A ti, Anastasija, da li bi mogla, svu energiju koja je posudi da neutrališeš?

- Mogla bih da pokušam, ali bih telo svoje zbog toga ovde morala celo da saberem.

- Zašto?

- Nepotpun bi bio kompleks osećanja bez tela. Materija je – jedan od planova čovekovog postojanja. Sa njim je čovek mnogo jači od suština vasseljenskih.

- Onda saberi, da bi razbila posudu.

- Pokušaću da ne razbijajući učinim nešto.

Iznenada pred sobom ugledah Anastasiju telesnu. Sve je kao u šumi bilo na njoj, i bluza i suknja. Stopalima nogu bosih je stajala na podu i neočekivano pošla bez žurbe prema onima, koji su važno sedeli pred posudom sa tečnošću svetlucavom. Ugledali su je. Na licima nikakve emocije bezosećajni vanzemaljci nisu pokazali. Ali, samo su tren jedan nepokretno sedeli. U sekundi se svi pokrenuše. Naglo, kao po komandi nečijoj, ustadoše, i svako je medaljon koji mu je visio na grudima ščepao. Svi medaljoni su zracima planuli. Zraci su svi bili upereni na dolazeću Anastasiju.

Zaustavila se, zanjihala, unazad iznenada korak napravila neveliki, zaustavila se ponovo, osmehnula, lupnula bosom nogom i polako, odlučno krenula nanovo napred.

Zraci, dolazeći iz medaljona vanzemaljaca, sve su sjajniji postajali, stapajući se u jedinstven na Anastasiji. Činilo se da će u trenu pretvoriti u pepeo svu odeću na njoj. No, išla je napred Anastasija. Ispred je dlanove ruku svojih iznenada ispružila i, odbivši se od njenih dlanova, ugasi se nekoliko zrakova, a potom i ostali počеше da se gase.

Kao i pre, bez pokreta su stajali vanzemaljci. Anastasija priđe posudi, dlanove na njene zidove položi i pomilova posudu, šapćući joj nešto. U posudi je tečnost odjednom zahučala, potom je svetlost njena počela polako da gasne, te uskoro tečnost postade plavičasta. Kao zemaljska obična voda.

Anastasija dođe do postavljene uza zid, nalik na zemaljski frižider, mašine. I na nju je svoj dlan položila, nešto prošaptala, a iz mašine se prosuše, u podignuti kraj njene bluze, nekakve kvadratne šarene tablete.

Anastasija priđe i dalje skamenjenim, zanemelim vanzemalcima i pruži krajnjem pilulu koju je ispustila mašina. Vanzemaljac se pokrenu, kao da ruku na pozdrav pruža, ali se trenutno ukoči, a onda onoga, koji je stajao pred svima, verovatno rukovodioca, poče netremice da posmatra. I tako je stajala pred njim Anastasija oko pola minuta sa ispruženom rukom. Zatim je rukovodiocu sasvim blizu prišla i pružila mu tabletu. Rukovodilac posle kraće pauze pilulu uze i u usta je stavi. Anastasija je obišla sve prisutne, i sad su svi tablete od nje mirno uzimali i jeli ih ili gutali. Zatim, ka meni krenuvši, na pola puta se zaustavi, prema grupi sedećih vanzemaljaca se osvrnu i mahnu im.

Nekolicina vanzemaljaca sa svojih mesta ustade, na pozdrav joj mahnuvši. Došavši do mene, Anastasija umornim glasom reče:

- Moramo da se vratimo. Sad su tablete uzeli koje ubrzavaju misao. Neka pokušaju da shvate šta se ovde desilo.

Sve se završilo. Na travi sam po pređašnjem ležao, kao da se iz dubokog sna budim. Izgledalo mi se da je prošlo vrlo malo vremena, a telo mi se odmornim činilo, kao posle zdravog, dubokog sna. Ali glava... Unutra, kao da je besnelo sve. Kao da su misli istovremeno u različitim pravcima jurile. Slike, viđene na drugoj planeti, sve su ostale u potpunosti u meni. Šta je to bilo – san? Hipnoza? Ili sve skupa, nije mi jasno. Da sam istinski video javu druge planete, a ne zemlje, poverovati je bilo nemoguće, te upitah sedeću pored mene Anastasiju:

- Šta je to bilo – san? Hipnoza? Sve sam zapamtio i sada mi je neki haos u glavi.

Ona odgovori:

- Vladimire, kako hoćeš, proceni sam, kojom se snagom vizija pred tobom druge planete ukazala. Ako uznemirujućim osećaš to pitanje, složi se s tim, da si navodno video san. Značaja sve to nema. Smisao je u suštini, zaključcima i osećajima koji su se javili od vizije. O tome porazmisli, dok ja na kratko odem.

- Da, idi, porazmisliću sam.

Počeo sam da razmišljam o viđenom. Sam ostavši, naravno, zaključio sam da sam video san hipnotički nekakav.

Anastasija se, napravivši nekoliko koraka, odjednom osvrnula, vratila do mene, dohvatila nešto iz džepa bluze svoje i otvoreni dlan mi pružila. Ugledao sam, ležala je na dlanu... Na dlanu je ležala tableta čudnovata, koju sam video na drugoj planeti.

- Uzmi je, Vladimire, bez bojazni je možeš progutati. Nju od trava zemaljskih na onoj planeti prave, na kojoj smo bili. Petnaestak minuta će pomagati da ti se misao ubrza, pa ćeš hitrije uspeti sve da rastumačiš.

Uzeo sam sa pruženog dlana pilulu malenu. Kada je otišla Anastasija, pojedoh je.

VRATITE, LJUDI, DOMOVINU SVOJU

U početku samom, razgovor o domovini potpuno mi je nerazumljiv bio. Njeni zaključci su mi se prvobitno čak nenormalnim činili. Ali, posle... I danas ih se nekako nevoljno prisećam. Sećam se, kako je na pitanja, šta valja činiti da do međuplanetarnih i zemaljskih ratova ne dođe, da kriminalaca ne bude, da se deca zdrava i srećna rađaju, odgovorila:

- Svim ljudima treba posavetovati, Vladimire: »Vratite, ljudi, domovinu svoju«.

»Vratite domovinu« - možda si pogrešila tako rekavši, Anastasija, jer domovinu ima svako, ali jednostavno ne žive svi u domovini. Ne, domovinu vratiti – već se u domovinu vratiti – to si kazati htela?

- Vladimire, nisam pogrešila. Nema domovinu uopšte većina ljudi koja sada živi na planeti.

- Kako - nema? Rusima je – Rusija domovina, Englezima – Engleska. Svi su se negde rodili, što znači, domovinom će se nazivati ona zemlja, u kojoj je čovek rođen.

- Smatraš da domovinu svoju granicom, nekim ugovorenu, moramo odmeravati?

- Nego čime još? Tako je uobičajeno. Sve države granice imaju.

- Ako ne bi bilo granica, tada, čime bi svoju domovinu usloviti mogao?

- Onim mestom gde sam se rodio, gradom ili selom, a možda bi cela zemlja bila tada Domovinom za sve.

- Mogla bi i cela Zemlja biti Domovina za svakoga ko živi na njoj, i sve vasseljsko bi moglo uljuljkivati čoveka. Ali bi za to bi morali da se sjedine svi planovi postojanja u jedinstvenu neophodnu tačku. Tu tačku domovinom nazvati svojom, u njoj sazdati sam ljubavi prostranstvo, i tada bi sve najbolje vasseljsko bilo povezano sa njom. Sa prostranstvom Domovine tvoje. Sobom ćeš kroz tu tačku Vasseljenu osećati. Nenadmašnu snagu posedovati.

U svetovima drugim o tome će znati. Tebi će služiti sve, kako je Bog, tvorac naš, to želeo.

- Bolje jednostavnije govori, Anastasija, ništa nisam razumeo o planovima postojanja, kako ih sjediniti. O tački, koju ja domovinom svojom mogu nazvati.

- Onda od rođenja razgovor moramo započeti.

- Ma dobro, hajde od rođenja. Samo, nemoj tek tako pričati, već sa smislom za današnji dan. Na primer, kako vidiš, kako zamišljaš stvaranje porodice, rađanje i odgajanje dece u uslovima današnjice? Da se deca sva srećna rađaju. Možeš li takvu stvoriti šemu ili prikazati sliku?

- Mogu.

- Onda pričaj. Samo, ne o životu u šumi, niti o nauci slikovitosti nerazumljivoj. Niko o njoj ne zna, osim tebe...

Nisam uspeo da završim rečenicu. Kroz glavu, kao da mi je ne jedno, već mnoštvo pitanja silovitom bujicom poletelo. Najvažnije: »Zašto me odjednom interesuje da doznam, šta će mi reći o našem životu samotnica iz tajge? Otkud zna ne samo vidljive pojedinosti našeg života, već i unutarnja preživljavanja mnogih ljudi? Kakve su mogućnosti te nepojmljive nauke slikovitosti?« Nisam mogao da sedim. Ustao sam naglo i ustumarao se. Da bih se smirio i da neverovatnost shvatim, pojmim, počeh da mudrujem:

»Evo, sedi pod kedrom spokojna mlada žena. Bez žurbe po travi rukom prelazi, čas pomno nekakvu bubicu razgleda po njenoj ruci puzeću, čas se zamisli na kratko. Sedi u tajgi, daleko od uzavrelog života gradova i zemalja, od ratova i peripetija svakojakih civilizovanih svetova. A šta, ako ona odista do savršenstva poznaje tu nauku živopisnosti? Šta, ako ona uz njenu pomoć može da utiče na ljude? Da vrši veći uticaj na društvo, negoli vlade, parlamenti i mnoštvo duhovnih konfesija? Neverovatno! Fantastično, ali... Postoje istinske, jasne činjenice, koje svedoče o tome. Neverovatne činjenice! One postoje u zbilji.

Naučila me je za kratko vreme da pišem knjige. Za to joj je trebalo samo tri dana. Ona je ta, koja prosipa, izliva neprekidnu bujicu informacija. Neverovatno, ali je činjenica. Knjige bez reklame, sa lakoćom presecaju granice gradova i zemalja. U knjigama je njena vizija. Ta vizija neznano kako utiče na ljude, izazivajući u njima stvaralačko nadahnuće. Hiljade poetskih

redova, stotine pesama bardova posvećene su njenoj viziji. Ona je to savršeno znala! Još sam u prvoj knjizi navodio njene izjave povodom toga. Tada još ničega nije bilo. Tada su se njene reči činile neverovatnom besmislicom, fantastikom. Ali, sve se desilo upravo onako, kako je ona rekla. I sada, dok pišem ove redove, desilo se još neverovatnih događaja.

Izdavačka kuća »Prof-Press« je u julu 1999. godine izdala zbornik od pet stotina strana sa pismima i stihovima čitalaca. Zbornik je izdat u julu mesecu, koji se smatra u književnim krugovima »mrtvom sezonom«. Događa se neverovatna stvar: tiraž od petnaest hiljada primeraka rasprodat je za mesec dana!

Izdaje se još petnaest hiljada primeraka, ali se i oni odmah rasprodaju. Taj događaj nije tako slikovito zbog senzacionalizma prikazan od strane novinara. On totalno izlazi iz okvira predstava o senzacijama, neobičnošću zaključaka koji stoje iza njih. U te zaključke je teško poverovati. Teško je poverovati da vizija Anastasijina menja svest društva.

Čitaoci osećaju potrebu da deluju. Ljudi u Rusiji i izvan njenih granica samostalno organizuju čitalačke klubove i centre, nazivajući ih njenim imenom.

Novosibirska fabrika lekova proizvodi kedrovo ulje, o kome je ona govorila. U malenom seocetu novosibirske oblasti, mesni žitelji obnavljaju opremu, nastojeći da dobiju lekovito ulje po njenoj tehnologiji, a njima pomažu iz grada.

Ona je ta, koja je govorila da će se preporoditi sibirski sela, da će roditeljima početi da se vraćaju deca.

Ona preusmerava bujicu hodočasnika od prekomorskih svetinja ka zavičajnim. Samo za dve poslednje godine, doljme u okolini Gelenžika, o kojima je pripovedala, posetilo je više od pedeset hiljada njenih čitalaca. Oko zaboravljenih ranije svetinja, sada neguju ljudi cveće i vrtove. U raznim gradovima rasađuju kedrove i drugo rastinje po njenoj metodi.

Odlukom načelnika uprave Tomske oblasti, osnovano je preduzeće »Sibirski divljine«. Do sada su poslali u Moskvu četiri hiljade sadnica kedra.

O njoj govore naučnici. Ta njena vizija žive samodovoljne suštine već lebdi nad Rusijom. Da li samo nad Rusijom?

Žene u Kazahstanu sakupljaju novac za snimanje filma o Anastasiji. Zamislite, kazahstanske žene hoće da postoji film o sibirskoj usamljenici!

To njena vizija počinje nekuda da vodi ljude. Kuda? Kakvom silom? Ko joj pomaže? Moguće da ona sama poseduje neku neverovatnu, nepoznatu ranije snagu. Ali, zašto po pređašnjem ostaje na svojoj poljani, i kao i pre, bakće se sa neakvim bubicama?

Dok mudri ljudi raspravljaju, postoji li ona uopšte ili ne, ona naprosto dela. Ispoljavanja njenog delovanja moguće je videti, dotaći, probati kakvog su ukusa. Šta znači ta nauka slikovitosti?«

Te misli su me tada, u tajgi, pomalo plašile. Hteo sam čim pre da ih opovrgnem ili da se uverim u njih, ali je pored mene samo ona, pitati mogu samo nju.

Sad ću je pitati... Ona nije u stanju da slaže... Sad ću je pitati.

- Anastasija, reci... Reci, nauku slikovitosti znaš do savršenstva? Poseduješ li znanja drevnih žredaca?

Uzbuđeno sam očekivao odgovor, ali je bez ikakve uznemirenosti spokojni glas odgovarao:

- Znam ono, što je praotac moj tim žrecima prenosio. I ono, što mu da izgovori nisu dopustili žreci. I ponešto novo sam sama da doznam i osetim nastojala.

- Sad sam shvatio! Pretpostavljao sam! Nauku živopisnosti si bolje od svih spoznala. I pred ljude si izašla, sama svoju viziju sazdavši. Za mnoge si boginja, dobra šumska vila, mesija. Tako u pismima pišu o tebi čitaoci. Meni si govorila da je, navodno, nadmenost, samoljublje – greh veliki, da iskreno moram sve da pišem. Pojavio sam se pred svima pun mana, nedovršen, a ti si se pri tom, iznad svih uzdigla, i da će to biti tako, unapred si znala.

- Vladimire, ništa pred tobom nisam skrivala.

Anastasija se digla sa trave i ispred mene stala, ruku opuštenih, u oči me gleda i nastavlja:

- Moja vizija samo trenutno nije svakome pojmljiva. Ali, slika ona duhovna, druga, kada se pred ljudima ukaže, ostaće i moja. Nalikovaće moja vizija na čistačicu, koja samo paučinu sa najbitnijeg skida.

- Kakvu sad paučinu? Reci jasnije, Anastasija, šta još hoćeš da stvoriš?

- Pred ljudima hoću sliku Boga da oživim. Njegovo veliko providenje da svakome pojmljivim učinim. Njegova stremljenja kroz ljubav, svako živ će moći

da oseti. Danas, u ovom životu, može postati srećanim čovek. Deca današnjih ljudi sva će živeti u Njegovom Raju. Ja nisam sama. Ti nisi sam. Raj će se pojaviti kao zajedničko stvaranje.

- Sačekaj, sačekaj. Sad shvatam, tvoje reči će izmemiti mnoga učenja. Njihovi autori, sledbenici, baciće se ne samo na tebe, već će i mene ocrniti. Šta će mi ti problemi? Neću pisati sve što o Bogu kazuješ.

- Vladimire, uplašio si se samo od predstojeće, neznano s kim, borbe.

- Da, sve mi je jasno. Obrušiće se svi oni, koji su raznim konfesijama na čelu. Svoje fanatike-sledbenike na mene će napudati.

- Ne njih – sebe se bojiš, Vladimire. Stidiš se da sam izađeš pred Boga. Ne veruješ u novi način života svog. Smatraš da nećeš uspeti da se promeniš.

- Kakve ovde imam veze ja? Neprestano ti ponavljam o slugama božjim. I tako već mnogi od njih na tvoje izjave reaguju.

- Pa, šta ti kažu?

- Različito govore. Neki se ne izražavaju baš pohvalno, a neki baš obrnuto. Jedan je pravoslavni sveštenik iz Ukrajine sa svojim parohijanima kod mene dolazio, da bi tvoje mišljenje podržao. Ali, on je seoski sveštenik.

- Kakve veze ima što je seoski bio, taj doputovavši kod tebe, sveštenik?

- Zato što postoje isto tako i drugi, velikodostojnici. Njima se svi potčinjavaju. Sve od njih zavisi.

- Pa, i ti velikodostojnici, kako kažeš, nekada su takođe u malim crkvama služili.

- Nije važno to. Ipak neću da pišem, dok barem neko iz uprave ozbiljnog hrama... Ma, što pričam, kad ti i sama sve možeš unapred da kažeš. Tako i reci, ko će ti se suprotstaviti, a ko pomoći. Hoće li se naći bar neko, ko će pomagati?

- Kog bi sveštenik ranga tebe mogao da ubedi da odvažniji budeš, Vladimire?

- Ne niže od igumana ili episkopa. Možeš li mi navesti nekog?

Samo se na tren zamislila, kao da se pažljivo zagleda i kroz vreme, i kroz prostor istovremeno.

Čuo se odgovor neverovatni:

- Već je pomogao, na nov način govoreći o Bogu, rimski papa Pavle Jovan 2. – odgovori Anastasija. – Duhovne slike Hrista i Muhameda sjediniće u prostranstvu energije svoje, i u jedinstvenu će se sliti sve duhovne predstave. Još će se zemaljski naći pravoslavni patrijarh, sa pijetatom će se kroz vekove pronositi njime rečeno. No, biće najvažnije od svega, spolja gledano, običnih ljudi porivi nadahnuti. Tebi je zemaljski njihov status važan, ali, od svega na svetu istina je najvažnija.

Ućutala je, spustivši pogled Anastasija, kao da ju je nešto iznenada uvredilo. Kao da joj se grlo stegalo, proguta s naporom i uzdahnu. Potom dodade:

- Oprosti, ako je nejasno duši tvojoj kako se izražavam. Zasad baš ne uspevam, ali ću se potruditi da razumljivija budem, samo ljudima ispričaj...

- O čemu?

- O tome, da prikrivati od njih hiljadama godina nastoje. O tome, da svako u jednom magnovenju može u vajakadašnji vrt Tvorčev ući i sa njim činiti zajednička prekrasna dela.

Osećao sam kako raste u njoj uznemirenost. I sam sam iz nekog razloga počeo da se uzrujavam, te rekoh:

- Nemoj se uzbuđivati, nego reci, možda ću uzmoći da razumem i napišem.

U onom što je dalje pripovedala, bila je najveća moguća određenost i jednostavnost. Kasnije, preispitujući i prisećajući se njenih reči, počeo sam da shvatam – nekakav postoji, svakako, ne mali smisao u njenim rečima: »Vratite, ljudi, Domovinu svoju«. A tada, u šumi, ponovo sam je pitao:

- Shvatio sam kako će se sve to događati. Shvatio sam, ako ti sa lakoćom možeš da proizvodiš slike iz života hiljadugodišnje drevnosti, onda znači, da su ti poznata sva učenja, rasprave, i da ćeš ih razotkriti ljudima?

- Poznata su mi učenja, koja su kod ljudi ushićenje izazivala.

- Sva?

- Da, sva.

- Možeš li ih u potpunosti preneti?

- Mogu. Samo, čemu na to traćiti vreme?

- Zar nećeš da ljudski rod upozna najdrevnija učenja? Meni o njima ispričaj, a ja ću u knjizi napisati.

- I, šta posle? Šta će sa čovečanstvom, kao rezultat toga, proizaći, šta misliš?

- Kako šta? Mudrije će ono postati.

- Vladimire, sva je upravo smicalica tamnih u tome, da gomilom učenja nastoje najvažnije od čoveka da prikriju. Deo istine, samo zarad pamćenja prikazujući u spisima, od najvažnijeg marljivo odvlače.

- A zašto onda one, koji učenja prikazuju, ljudi nazivaju mudracima?

- Vladimire, ako mi dozvoliš, priču alegoričnu ću ti ispričati. Onu priču, koju su pre hiljadu godina na skrovitom mestu šapatom jedni drugima prenosili mudraci. Mnogo vekova je niko nije čuo.

- Ispričaj, ako smatraš da ta priča može nešto da pojasni.

DVA BRATA

(priča)

U kojim vremenima, potpuno je nevažno, supružnici su živeli. Dugo nisu imali dece. U poodmaklim godinama, žena je rodila dva sina, blizanca, dva brata. Težak je porođaj bio, te je žena, rodivši dva sina, na drugi svet uskoro otišla.

Otac je dojlje našao, trudio se da ih odneguje i odgoji, i do četrnaeste godine ih je podizao. Ali, umro je kada je petnaesta godina krenula sinovima. Sahranivši oca, dva brata su tugujući u sobi sedela. Dva brata-blizanca. Tri minuta su ih delila u dolasku na svet, te se zato među njima jedan smatrao starijim, a drugi – mlađim. Posle ćutnje žalosne, brat stariji reče:

- Otac naš umirući, svoj jad nam je ispričao, kako mudrost života nije uspeo da nam prenese. Kako ćemo živeti bez mudrosti nas dvojica, moj mlađi brate? Nesrećno će se rod naš bez mudrosti produžavati. Mogu nam se smejati oni, koji su uspeali mudrost od očeva da prime.

- Ne žalosti se – mlađi starijem reče – utonuo u misli često bivaš, možda će se vreme tako rasporediti, da utonuo u misli mudrost i spoznaš. Radiću sve što kažeš. Ja bez promišljenosti živeti mogu, i ipak mi je živeti prijatno. Radujem se kada dan nastupa, i kada je sumrak. Prosto ću živeti, starati se o domaćinstvu, a ti – mudrost spoznaj.

- Saglasan sam – stariji mlađemu odgovori – samo je nemoguće ostavši u domu, mudrost pronaći. Ovde nema nje, ni od koga ovde nije ostavljena ona, niko nam je sam neće doneti. Odlučio sam, stariji sam brat i moram zbog nas obojice, radi roda koji će se kroz vekove nastavljati, da sve mudro, što na svetu postoji, prikupim. Da nađem i donesem u naš dom, i podarim potomcima roda našeg i nama. Sve što imamo dragoceno od našeg roditelja, sa sobom ću poneti, obići ću ceo svet i sve mudrace iz raznih zemalja, upoznaću sve nauke njihove i u dom roditeljski se vratiti.

- Tvoj će dug biti put – brat mlađi saučestvujući reče. – Imamo konja, uzmi ga, taljige, što više natovari svega, da bi manje oskudevao u putu. Kod kuće ostajem i čekaću mudrijeg tebe.

Na dugo vreme su se braća rastajala. Prošle su godine. Od mudraca je odlazio drugom mudracu, iz hrama u hram, učenja je upoznao istoka, zapada, na severu je boravio, kao i na jugu stariji brat. Izvanredno je pamćenje njegovo bilo, um britki lovio je sve veoma brzo i lako pamtio.

Šezdeset je godina svetom krstario brat stariji. Postale su mu kosa i brada sede. Radoznali um je putovao i mudrost spoznao. Smatrali su ga jednim od najmudrijih ljudi, tog sedog hodočasnika. U gomilama su ga pratili učenici. Propovedao je umovima znatiželjnim mudrost darežljivo. Slušali su ga ushićeno i oni, koji su mladi bili, kao i starci. Pre njega je stizao dobar glas, sela obaveštavajući usput o mudračevom dolasku značajnom.

U oreolu slave, okružen mnoštvom učenika pokornih, naselju, gde je bio dom u kome je rođen, iz koga je otišao kao momčić od petnaest godina, a u kom nije bio šezdeset, sve više se približavao sedi mudrac.

Svi ljudi iz naselja su izašli da ga dočekaju, a mlađi brat sa podjednakom sedinom u susret mu je potrčao razdragano, i glavu pognuo pred bratom-mudracem. U ganutosti radosnoj šaptao je:

- Blagoslovi me, moj brate-mudracu. Uđi u naš dom, opraću ti noge posle putovanja dugog. Uđi u naš dom, moj mudri brate i odmori se.

Većičanstvenim pokretom je svim učenicima svojim zapovedio mudrac da ostanu na brežuljku, da prime darove od onih što su ih dočekali, razgovore mudre da vode, te u dom uđe za bratom mlađim. Seo je za sto umorno u sobi prostranoj dostojanstveni sedi mudrac. Mlađi brat mu je toplom vodom noge oprao i slušao reči brata-mudraca. Kazivao mu je mudrac:

- Ispunio sam svoj dug. Spoznao sam učenja velikih mudraca, svoje učenje sam saznao. U domu se neću dugo zadržati, sada druge treba da učim – u tome je moja sudbina. Ali, kako sam ti obećao u dom mudrost doneti, obećano ispunjavajući, kod tebe ću dan jedan u gostima ostati. Za to vreme istine najmudrije ću tebi, moj mlađi brate, saopštiti. Evo prve: svi ljudi treba da žive u vrtu prekrasnom.

Čistim, sa prelepom čipkom peškirom noge mu brišući, trčkarao je naokolo mlađi, nastojeći da u svemu ugodi starijem bratu, i reče mu:

- Okušaj, na stolu pred tobom su plodovi iz bašte naše, sam sam za tebe najlepše ubrao.

Plodove raznolike predivne probao je mudrac zadubljen u misli, te nastavi:

- Preko je potrebno da svako na svojoj zemlji sam nasledno drvo odneguje. Kada umre, to drvo će njegovim potomcima ostaviti lepu uspomenu. Ono će i vazduh potomcima pročišćavati. Svi dobar vazduh treba da udišemo.

Požurio je mlađi brat, molećivo rekavši:

- Oprosti, moj mudri brate, zaboravio sam da otvorim prozor, da bi svež vazduh udisao. – Zavesa razgrnu, otvori prozor i nastavi: - Evo, vazduhom dva kedra podiši. Posadio sam ih one godine, kada si odlazio. Jednu sam svojom lopatom jamu iskopao za mladicu, a za drugu sam jamu tvojom lopatom kopao, kojom si se igrao nekada davno, u detinjstvu našem.

Mudrac je zamišljeno na drveće pogledavao, a potom progovori:

- Ljubav je – veliko osećanje. Nije svakome dato da u ljubavi život proživi. I mudrost postoji velika – ka ljubavi sa danom svakim, svako treba da hita.

- Oh, kako si mudar, moj stariji brate! – uskliknu mlađi. – Veličanstvene si spoznao mudrosti, a ja se gubim pred tobom, oprosti, nisam te ni upoznao sa svojom ženom – i viknu prema vratima: - Bakice, pa gde si ti, moja kućanice?

- Ma, evo me – na vratima se vesela starica pojavi, noseći na poslužavniku kolače vruće. - Oko kolača sam se zadržala.

Stavivši na sto kolače, vesela starica živahno poklon šaljivi pred braćom izvede. Blizu prišavši bratu mlađem, svome suprugu, reče polušapatom, ali je šapat taj čuo i stariji brat:

- Uz to, mužiću, oprosti mi, napuštam vas sad, prileći moram.

- Ma, šta ti je, raspustila si se, odjednom si se odmarati odlučila. Imamo gosta milog, mog brata rođenog, a ti...

- Nisam ja, vrti mi se u glavi, pa i muka mi je pomalo.

- A od čega se moglo, tebi vrednice, to dogoditi?

- Verovatno si sam kriv, opet će se, po svemu sudeći, dete nama roditi – kroz smeh je izustila starica i pobešla.

- Oprosti, moj brate, – izvinjavao se mlađi brat smušeno pred starijim – ne zna cenu mudrosti, uvek je vesela ona bila, te je i u starosti veselica ostala.

Zamišljen je mudrac sve više bivao. Udubljenost njegovu, larma dečjih glasova prekide. Čuvši ih, mudrac reče:

- Veliku da spozna mudrost treba da nastoji svaki čovek. Kako odgajati decu srećnu i pravednu u svemu.

- Ispričaj mi, mudri brate, žudim da srećnom svoju decu i unučad učinim, gle, uđoše, bučni moji unučići.

Dva dečaka, ne starija od šest godina i devojčica od oko četiri godine, na vratima su stajali i prepirali se međusobno. Pokušavajući da umiri dečurliju, brat mlađi im užurbano reče:

- Brže mi recite, šta vas je snašlo, galamdžije, ne smetajte nam da razgovaramo.

- Jao, - manji dečak uzviknu – dvojica deda iz jednog se stvoriše. Koji je naš, a koji nije naš, kako da raspoznamo?

- Ma evo ga, naš dedica sedi, zar nije jasno?

Mlađem od braće malena unučica je pritrčala, na nogu njegovu je obraz priljubila, onda ga za bradu čupkala i cvrkutala:

- Dedice, dedice, k tebi sam žurila samo ja, da bih ti pokazala kako sam igrati naučila, a braća su se za mene pilepila. Jedan sa tobom želi da crta, on je, vidiš, tablu i kedu doneo. Drugi frulu i sviralu nosi, on hoće da mu ti na fruli i svirali sviraš. Dedice, dedice, prva sam kod tebe odlučila da dođem. Obojici im tako i reci. Otpravi ih, dedice, neka se kupe kući.

- Nije tako, prvi sam pošao da crtam, sa mnom je brat posle odlučio da krene, da na fruli zaszvira – primeti unuk sa parčetom table tanke.

- Vas dvojica deka, vi presudite – unukica procvrkuta – ko je prvi došao od nas? Pa tako odlučite da sam prva bila, inače ću zaplakati gorko uvređena.

Sa osmehom i tugom, unuke je posmatrao mudrac. Odgovor pripremajući mudri, čelo mu se namrštilo, ali ništa nije kazao. Uzmuvao se mlađi brat, ne dozvoljavajući da se produži nastala pauza, te brzo uze iz dečjih ruku frulicu i bez premišljanja reče:

- Razloga nema za sporenje uopšte. Igraj, lepotice moja i skočice, pratiću igru frulicom. Na svirali će mi pomoći moj mili muzikant. A ti, umetniče, nacrtaj, šta zvuci muzike oslikavaju, i kakvu igra igru balerina, nacrtaj. Brzo, svi na posao.

Brat je mlađi na fruli melodiju veselu, predivnu izvodio, a unuci su ga poletno svi istovremeno pratili, svoje najomiljenije izvodeći. Na svirali je nastojao da ne zaostane u melodiji veliki, budući poznati muzičar. Kao balerina je skakala malena, zarumenevši se radosno prikazujući igru svoju. Slikar je budući, sliku radosnu slikao.

Mudrac je ćutao. Mudrac je doživeo... Kada se završilo veselje, ustade:

- Pamtiš li, brate moj mlađi, dleto staro očevo i čekić, daj mi ih, najbitniju svoju pouku u kamen isklesati hoću. Sad ću otići. Po svemu sudeći, neću se vratiti. Nemoj me zadržavati, nemoj čekati.

Otišao je brat stariji. Sedi mudrac je sa učenicima kamenu prišao, staza je taj kamen zaobilazila. Staza, koja je hodočasnike za mudročću pozivala, u krajeve daleke od domova njihovih. Dan je prolazio, noć je nastajala, a sedi mudrac je kucao, klesao na kamenu epitaf. Kada je završio iscrpljeni sedi starac, njegovi učenici na kamenu pročitашe:

»Za čim tragaš, putniče – sve sa sobom nosiš, i ne nalazeći novo gubiš sa svakim korakom.«

Anastasija začuta priču ispričavši, gledajući me upitno u oči: šta sam shvatio iz priče? – razmišlja, verovatno.

- Ja sam, Anastasija, razumeo iz priče, da je sve mudrosti o kojima je stariji brat propovedao, mlađi brat u život istinski pretočio. Samo mi nije jasno, ko je mlađeg brata svim tim mudrostima učio?

- Niko. Sve mudrosti vaseljenske, u svakoj su duši ljudskoj zapretene zanavek, od trenutka stvaranja duše. Samo mudrujući prepredeno zarad svoga zadovoljstva, od najbitnijeg odvlače često duše mudraci.

- Od najbitnijeg? A to najvažnije – u čemu je?

VEĆ DANAS SVAKO MOŽE IZGRADITI DOM

- Najvažnije je, Vladimire, to, da i danas svako može da izgradi dom. Sobom Boga osećati i živeti u raju. Jedan tren samo, živuće na zemlji ljude danas od raja deli. Spoznaja je u svakome unutra. Kada spoznaji postulati ne smetaju... Tada, Vladimire, pogledaj...

Anastasija odjednom vesela postade. Uhvativši me za ruku i odvlačeći ka obali jezera, gde je zemlja bila bez vegetacije, progovori brzo u hodu:

- Sad. Sad ćeš sve razumeti. I ljudi će svi shvatiti, čitaoci moji, tvoji.

Oni će sobom suštinu zemlje ustanoviti, svoje predodređenje spoznati. Sada, Vladimire, evo, sad ćemo u mislima graditi dom! I ti, i ja, i svi oni. Uveravam te, veruj mi, misao svakoga povezaće se sa mišlju Božjom. Ka raju će se otvoriti dveri. Hajdemo, pođimo brže. Nacrtaću štapom na obali... Zajedno ćemo dom izgraditi sa onima, koji će u budućnosti sa tvojim redovima zapisanim doći u dodir. U jedinstvenu će se ljudska misao sliti. Moć Božja u ljudima postoji, da u stvarnost pomišljeno pretoče. Neće samo jedan dom na zemlji biti. Sve će svako u tim domovima uzmoći da spozna. Sam moći da oseti i pojmi stremljenja božanskog providenja. Gradićemo dom! Oni, i ja, i ti!

- Anastasija, sačekaj. Postoji vrlo mnogo različitih projekata kuća, u kojima ljudi savremeni žive. Kakva može korist biti od toga što ćeš još jedan, ko zna koji po redu, projekat predložiti?

- Vladimire, nemoj me tek onako slušati. Oseti sve što budem nacrtała, i misleno projekat sam dočrtaj, i svako neka ga sa mnom crta. O Bože! Ljudi, makar pokušajte, molim vas!

U nekom radosnom uzbuđenju, Anastasija kao da je treperila. Prizivala je u ljudima i u meni sve veću zainteresovanost prema svom projektu koji je počeo da se pomalja. U početku mi se običnim činio, a istovremeno je osećaj iznikao, kao da tajnu izvanrednu pred svima usamljenica Anastasija razotkriva. Sva tajna je u čudnovatoj prirodnosti bila, a ako bih po redu, evo kakav je sve ostavljalo utisak.

Anastasija je nastavljala:

- Prvo izaberi sebi od svih mogućih mesta, najprijatnije na zemlji za tebe. Mesto, na kom bi želeo da živiš. Na kom bi pozeleo i deci svojoj život da prožive. I praunucima svojim ćeš ostati u dobroj uspomeni. Na tom mestu klima mora da ti odgovara. Na tom mestu zauvek jedan hektar zemlje sebi uzmi.

- Ali, zemlju da uzme niko sada ne može tek tako, po želji svojoj. Zemlja se sada prodaje samo tamo, gde je prodati hoće.

- Da, nažalost, tako se sve i dešava. Ogromna je domovina, ali nema na njoj čak ni hektara zemlje tvoje, gde bi mogao za svoju decu, potomke, da sazdaš rajski ugao. Ipak, došlo je vreme da se započne. Od svih zakona koji postoje, može se iskoristiti onaj koji je najpovoljniji.

- Zakone sve, u svakom slučaju ne znam, ali sam ubeđen da nema zakona kod nas, koji dozvoljava svakome da za navek poseduje neku količinu zemlje. U zakup seljacima daju i mnogo hektara, ali ne na više od devedeset devet godina.

- Šta je, tu je, za početak se može uzeti na kraći rok, ali se hitno mora sačiniti zakon, da zavičaj svako ima, zemlju. Od toga procvat zavisi državni. A ako nema ozbiljnog zakona, onda ga znači treba stvoriti.

- To je lako reći, a učiniti teško. Zakone Duma državna donosi. Ona mora u Ustavu da izvrši neku ispravku, ili poglavlje novo da unese. A u Dumi partije međusobno spore, nikako ne mogu o zemlji pitanje da reše.

- Ako nema po snazi partije takve, koja bi domovinu svakome mogla zakonom da ozakoni, onda je stvoriti takvu partiju neophodno.

- A ko će je osnovati?

- Onaj, ko o domu stvorenom pročita i pojmi, šta znači zavičaj za svakoga, za svakog živućeg danas čoveka, i za budućnost cele zemlje.

- Ma, dobro to sa partijama. Bolje o svom domu čudesnom ispričaj. Zanimljivo mi je saznam, šta to novo u projektovanju možeš doneti. Hajde, zamislićemo da je neko unajmio hektar zemlje. Ne rajski, već neki u gust korov obrastao. Bolji, po svoj prilici ne bi ni dali. I evo, stoji on na svom hektaru – a dalje šta?

- Vladimire, sam promisli, maštaj. Kakva bi delovanja tvoja mogla proizaći, kada bi na svojoj zemlji stajao?

OGRADA

- Prvo... Prvo sve treba, naravno, ograditi plotom. Inače, kada materijal počneš za gradnju kuće da dopremaš, razneti ga mogu. Pa, i kada poseješ, mogu letinu da pokradu. Ili si protiv ograde?

- Nisam protiv. Čak i životinje sve obeležavaju teritoriju svoju. Samo, od čega ćeš svoj plot napraviti?

- Kako – od čega? Od dasaka. Ne, sačekaj. Drvena skupa može ispasti. Prvo stubove treba ukopati i žicom bodljikavom opasati parcelu. Posle, ipak od dasaka, da se ne bi videlo šta se iza ograde radi.

- Koliko godina ograda može da stoji drvena bez popravke?

- Ukoliko bi kvalitetan bio materijal, ako se ofarba ili bajcom zaštiti, uključujući i stubove u onom delu koji su u zemlji smolom premazani, pet godina bi bez popravke izdržala, a možda i duže.

- A posle?

- Posle se popravi, prefarbati je ogradu obavezno, da ne istrune.

- Znači, neprestano ćeš morati oko ograde da se bakćeš. A tvojoj deci ili unucima još će više ona brige zadavati. Zar nije bolje sve napraviti tako, da se deci brige ne natovare, ne žalostiti njihov pogled trulećim gradnjama? Hajde da razmislimo, kako da se napravi solidna i dugovečna ograda, da bi te se toplim rečima tvoji potomci sećali.

- Naravno, moguće je dugovečnije. Ko to neće! Na primer, moguće je napraviti stubove od cigli, a između stubova rešetke od livenog gvožđa, one ne rđaju. Takva ograda može čak i sto godina da izdrži. Njenu gradnju samo veoma bogati ljudi uspevaju da ostvare. Zamisli, hektar – to je četiri stotine metara u obimu. Takva ograda ne može sa sto hiljada rubalja da prođe, a možda se i na milione rubalja odlije. Ali bi zato sto-dvesta godina opstala, ili više. Moguće ju je i sa monogramima nekakvim porodičnim napraviti. Potomci će gledati i sećati se pradede, a svi uokolo će im zavideti.

- Zavist nije lep osećaj. Naškodiće on.

- Tu se ništa učiniti ne može. Kažem ti, da dobrom ogradom opaše hektar malo ko može.

- Znači, treba drugačiju ogradu osmisliti.
- Kakvu drugačiju? Možeš li predložiti?
- Nije li bolje, Vladimire, umesto gomile stubova koji pre ili kasnije istrule, drveće posaditi?
  - Drveće? I šta, posle na njih prikucati...
  - Zašto prikucavati? Pogledaj, u šumi mnogo drveća raste, na metar ipo do dva su udaljena njihova stabla.
  - Da, tačno, rastu... Ali, između njih su rupe. Ne dobija se ograda.
  - Moguće je između njih posaditi žbunje neprohodno. Pogledaj pažljivo, zamisli, kakva ograda predivna može ispasti. Kod svakoga bi malo drugačija bila. Svako bi sa uživanjem posmatrao taj prizor. I sećaće se kroz vekove tvorca prekrasne ograde potomci, te im vreme na popravke neće oduzimati ograda, a i korist će doneti. Ne bi samo zaštitna bila funkcija njena. Jedan će ogradu složiti od breza koje u nizu rastu. Drugi od hrasta. A neko će u stvaralačkom nadahnuću, u boji, kao u bajci, napraviti ogradu.
  - Kako u boji?
  - Drveće raznobojno će posaditi. Breze, klen, dub i kedar. Uplešće oskоруšu sa grozdovima crvene plamene boje, između njih još će posaditi i udiku. Divlje trešnje će jorgovanu mesto ostaviti. Sve se može osmisliti unapred. Pripaziti svako mora koliko šta raste u visinu, kako cveta u proleće, kako miriše i kakve k sebi privlači pernate životinje. I tvoja će ograda raspevana biti, mirisna, te se pogled tvoj nikada neće zamoriti, danom svakim menjajući polutonove svojih slika. Čas će se u proleće cveće rascvetavati, čas će ujesen boje zaplamteti.
  - Uh, Anastasija, kao da si pesnikinja. Obična ograda, a kako si sve preokrenula! Znaš, veoma mi se dopada ovakav preokret. Kako se ljudi ranije nisu toga dosetili? Ni bojiti ne treba, ni popravljati. A kada izraste velika, još se i za drva može iskoristiti, a u zamenu novo saditi drveće, menjajući sliku, kao da se slika. Samo, dugo će biti potrebno da se takva ograda presadi. Ako se na svaka dva metra rasađuje drveće, treba iskopati dvesta rupa za sadnice. Pa još i žbunje među njima posaditi. Za tehniku ćeš, naravno, reći, da se koristiti ne sme.
  - Obrnuto, Vladimire. Nju za dati projekat odbijati ne vredi. I sve što se kao ispoljavanje tamnih sila pojavi, neophodno je ka svetlima okrenuti. Da bi

se brže projekat zamišljeni u život ovaplotio, moguće je plugom po obimu parcele brazdu prokopati, i sadnice u nju postaviti. Istovremeno sve mladice i seme žbunova posejati, koje si odlučio među drvećem da posadiš. Potom plugom iznova pored proći i nasuti zemlju. Dok još nabijena ne bude zemlja, popraviti, ispraviti u liniju svaku od sadnica.

- Divno, tako ću za dva ili tri dana i sam moći celu ogradu da podignem.

- Da.

- Samo je šteta, što takva ograda dok ne izraste, prepreka lopovima neće biti. A čekati dok izraste, ispašće dugo. Kedar, hrast – sporo rastu.

- Ali, brzo raste breza i jasika, među njima će brzo izrasti žbunje. Ako se žuriš, onda je rasade drveća i od dva metra moguće odmah posaditi. Kada breza izraste, moguće ju je otpiliti i u domaćinstvu iskoristiti, izrasli kedar i hrast će zameniti ona posečena stabla.

- Dobro, živa ograda se može dovesti u red. Mnogo mi se dopada. Sad mi reci, kakvu gradnju za vilu zamišljaš na parceli?

- Možda, prvo parcelu da zamislimo, Vladimire?

- Šta imaš u vidu, leje različite paradajza, krompira, krastavaca? Time se obično žene bave. Muškarci zidaju kuću. Mislim da treba odmah graditi jednu veliku kuću, vilu raskošnu u evropskom stilu, da bi me potomci, unuci po dobrom pamtili. Druga kućica, manja, za poslugu. Jer, parcela je velika. Na njoj se raditi mnogo mora.

- Vladimire, ako se kako treba sve uradi od samog početka, posluga ti neće biti nužna. Sa ogromnim zadovoljstvom i ljubavlju, cela će okolina tebi i deci svoj tvojoj, i unučićima služiti.

- Tako nešto nikome ne uspeva. Čak ni vikendašima tvojim ljubljenim. Oni zemlje imaju oko pet, možda, šest ari, i na njoj od jutra do večeri rade svakog slobodnog dana. A ovde je hektar. Za to, samo đubriva treba ne manje od desetak kamiona svake godine dovoziti.

Đubriva gomilu treba po parceli nabacati, prekopati potom svu zemlju. Inače će slabo sve rasti. Još nekakva gnojiva treba nabavljati, njih u prodavnicama specijalizovanim prodaju u džakovima. Ako se ne bi đubrilo, neplodno bi zemljište postalo. I agronomi, koji se naukom o zemlji bave to znaju, pa su se i vikendaši na iskustvu svom u to uverili. Računam da si s tim, da zemlju treba đubriti, saglasna.

- Svakako, zemlju treba nađubriti, ali time ne treba sebe opterećivati. Bog je sve unapred promislio, tako da će bez napora posebnih fizičkih, monotonih, nađubrena idealno biti zemlja na kojoj poželiš da živiš. Samo se treba sa Njegovom povezati mišlju. Celovitost Njegovog sistema treba osetiti, a ne isključivo razumom zaključivati.

- Onda, zašto se sada nigde i ništa na zemlji ne nađubruje po sistemu Božjem?

- Vladimire, sad se nalaziš u tajgi. Pogledaj uokolo, kako je visoko drveće, a njihova stabla moćna. Među drvećem je trava, grmlje. Maline postoje, ribizle... pa i ogromna količina svega raste u tajgi za čoveka. A da od ljudi niko, čak ni za hiljade proteklih godina u tajgi ni jednom zemlju nije nađubrio. Ali, ostaje plodna zemlja. Šta misliš, kim je i kako ona nađubrena?

- Kim?... Ne znam, ni kim niti kako. Ali si činjenicu zaista navela ozbiljnu. Da, zadivljujuće je sve što se sa čovekom dešava. Reci, zašto u tajgi nisu potrebna đubriva razna?

- Misao i sistem Božji nisu narušeni u tajgi do stepena onolikog, kao tamo gde čovek živi danas. U tajgi sa drveća pada lišće, i sitne grančice otkida vetrić. Đubri se zemlja u tajgi listom i grančicom, i crvićem. I uređuje trava rastuća sastav zemlje. Grmlje, višak kiselosti ili alkaličnosti njoj pomaže da dovede u red. List, opao sa drveta, ni jedno od đubriva koja znaš ne može zameniti. Jer on, listić, u sebi energiju ogromnu kosmičku nosi. On je doživeo zvezde, sunce i mesec. Nije ih naprosto iskusio – zajednički je delovao sa njima. I neka prođe mnogo hiljada godina, zemlja tajge će plodonosna biti.

- Ali, na parceli, na kojoj će biti izgrađena kuća, nema tajge.

- Onda isplaniraj! Sam šumu od drveća različitih vrsta posadi.

- Anastasija, bolje odmah ispričaj, šta učiniti da zemljište na parceli uvek bude nađubreno samo od sebe. To je velika stvar, zato što mnogo drugih poslova predstoji. Leje saditi, sa štetočinama se različitim boriti...

- Naravno, može se ispričati do najsitnih pojedinosti, podrobno, ali je bolje da svako svoju misao, dušu i san dozove pri izgradnji. Intuitivno svako može da oseti, šta će za njega prihvatljivije biti, a deci i unucima radost doneti. Zajedničko planiranje nije moguće. Ono je osobeno, kao kod stvaraoca-umetnika značajna slika. Kod svakoga je njegova lična.

- Barem približno ispričaj. U opštim crtama.

- Dobro – vidi, nacrtaću ponešto. Ali, prvo najvažnije pojmi. Sve je Bogom sazđano za dobrobit čovekovu. Ti si čovek i možeš okolinom celom upravljati. Ti si čovek! Da spoznaš, osetiš, možeš svojom dušom, u čemu je istinski raj zemaljski...

- Hajde određenije, bez filozofije. Reci, gde šta saditi, gde iskopati ponešto. Kakve je korisno kulture posaditi, da bi se skuplje prodale potom?

- Vladimire, znaš li zašto nema sreće kod seljaka, poljoprivrednika današnjice?

- Zašto?

- Da što veći prinos dobiju nastoje mnogi, a onda da prodaju... O novcu više misle nego o zemlji. Ne veruju ni sami u to, da je moguće biti srećan u nasleđenom svom gnezdu, smatrajući da su svi srećni u gradovima. Veruj mi, Vladimire, sve što se u Duši zbiva, spolja će se neizostavno odraziti. Svakako, spoljašnja opipljivost je takođe nužna, zato hajde da približno zamislimo zajedno plan parcele. Samo ću započeti, a ti mi pomaži.

- Dobro, pomoći ću. Započni.

- Parcela naša je na nenaseljenom mestu. Pustara je živom ogradom opasana. Tri četvrtine ili polovinu ćemo staviti pod šumu, posadivši različito drveće. Po obodu šume koji se sa ostatkom zemlje dotiče, živicu ćemo posaditi od žbunja takvog, kroz koju ne mogu da prođu životinje i izgaze useve. U šumi, od sadnica živih, koje su posađene dovoljno blizu, napravićemo tor, u kom će živeti kasnije, na primer, koza ili dve. Još ćemo od mladica podići i sklonište za kokoške-nosilje. U bašti ćemo iskopati ne previše duboko jezerce, veličine jednog ara sa dva. Između šumskog drveća, grmove malina i ribizli ćemo posaditi, po obodu jagode. Još ćemo u šumi, kasnije, kada drveće poodraste, košnice tri prazne za pčele postaviti u krošnjama. Senicu ćemo od drveća rasađenog napraviti, gde ćeš sa drugovima ili decom, sklonivši se od vrućine, moći da se družiš. Spavaću sobu letnju ćemo podići živu, i tvoj radni kabinet. Spavaću sobu za decu i gostinsku.

- Savršeno! Neće onda šuma ispasti, već, reklo bi se, dvorac.

- Samo, živ će biti dvorac, rastući večno. Tako je sve zamislio sam Tvorac. A čovek samo zadatke svemu treba da da. Svemu, po ukusu, zamisli i njuhu svom.

- A što odmah tako Tvorac nije uradio? U šumi raste sve kako bilo.

- Šuma je kao knjiga za tebe, tvorčeva. Pažljivije pogledaj, Vladimire, napisano je sve u njoj Ocem. Evo, pogledaj, tri drveta rastu na svega pola metra jedno od drugog, slobodan si da ih u liniji posadiš ili da drugačije potpuno uobličiš iz mnoštva sličnog njima. Među drvećem je žbunje, promisli, kako ih prilagoditi na radost tvog sopstvenog života. A evo, drveće ne dozvoljava travama i grmlju da među njima raste, i o tome moraš povesti računa kod budućeg doma svog živog. Preko ti je potrebno, da svemu kao da zadaješ program i ispraviš po ukusu svom. Pomno će te štiti, pružati užitak tebi, deci tvojoj, sve, što bude na području tvoje parcele, paziće vas i hraniti.

- Da bi ishranilo, obavezno je povrtnjak zasaditi. A sa baštom se baš moraš preznojiti.

- Veruj mi, Vladimire, i baštu je moguće isto tako urediti, da te ne opterećuje previše. I tu samo nadgledati treba. Između trava, kao što sve raste u šumi, moglo bi i povrće rasti, najdivniji paradajzi, krastavci. Njihov ukus će ti biti mnogo prijatniji, i korist ogromnu će organizmu doneti, kada uokolo ne bude ogoljena zemlja.

- A korov? Štetočine, bube, zar ih neće uništiti?

- Nema uopšte u prirodi nekorisnog, ni korova nepotrebnog nema. Nema ni buba, koje škode čoveku.

- Ma, kako nema! A skakavci, ili, na primer, gundelj, on, gad, krompir izjeda na poljima.

- Da, izjeda. Time pokazuje ljudima, da narušavaju svojom neupućenošću samostalnost zemlje. Protivureći zamisliva Božanskim Tvorčevim. Kako se može svake godine jedno te isto mesto uporno uzoravati, mučiti zemlja? Kao da ranu nezaraslu strugačem čupaju, pri tom iziskujući, da blagodat iz rana izrasta. Gundelj ili skakavac ovu parcelu, koju oslikavamo mi, neće ni dotaći. Kada u harmoniji velikoj izrasta sve, onda se harmonični plodovi, onome ko ih uzgaja, daju.

- Ako bi tako sve uspevalo na kraju krajeva, da na parceli zamišljenoj tobom nije potrebno zemlju đubriti, da je bespotrebno otrovima se protiv štetočina raznih boriti, plevljenjem se baviti, i da sve na njoj samo od sebe raste, onda, šta čoveku preostaje da radi?

- Da živi u raj. Kako je Bog to želeo. I onaj, ko uzmogne raj takav da stvori, s mišlju Božanskom će se sjediniti, i delo novo zajedničko sa njim će ostvariti.

- Koje novo?

- Sve će krenuti svojim tokom, kada se prethodno ostvari. Hajde da zamislimo, šta nismo doradili još.

DOM

- Treba sagraditi još dom solidni. Da bi deca, unuci u njemu mogli da žive bez problema. Kuća od cigala, jednospratna vila sa toaletom, kupatilom i bojlerom. Sada je moguće to uraditi u bilo kojoj privatnoj kući. Bio sam na izložbi i video: mnogo je raznih uređaja usavršeno za udobnost privatnih kuća. Ili ćeš opet reći da ne treba primenjivati tehnokratske stvarčice.

- Na protiv, potrebno je. Ako za to imaš mogućnosti, neophodno je prinuditi sve da na dobrobit služe. Uz to, blag je prelaz neophodan u navikama. Samo, unucima neće biti nužan dom izgrađen tobom. Shvatiće kada poodrastu. Neizostavno će im biti nužan dom drugačiji. Zato ne вреди truda isuviše ulagati i graditi dom veliki i odveć čvrst.

- Anastasija, opet si smicalicu nekakvu pripremila. Sve odbijaš, predloženo mnome, čak i dom. A ja smatram da dom neosporno mora da bude solidan. Rekla si da ćemo zajedno crtati projekat, a ovamo mi protivurečiš, što god da kažem.

- Svakako, zajedno. Vladimire, ne odbijam ništa, samo iznosim razloge svoje. Svako je u stanju da za sebe odabere šta je bliže njegovoj prirodi.

- Bolje da si odmah više pričala o razlozima svojim. Mislim da niko neće moći da shvati, zašto je unucima dom izlišan.

- Ljubav prema tebi i uspomena večna, drugačijim njihovim domom će se sačuvati. Unuci će, kada porastu, to sigurno shvatiti, kakav će materijal za dom, od svih zamišljenih zemaljskih, za njih biti prijatniji, trajniji i korisniji. A ti trenutno takav materijal nemaš. Sagradiće unuci drveni dom od onog drveća, koje je deda njihov posadio, i koje su otac i majka voleli. Taj dom leči, čuva od zlih duhova i nadahnjivaće ih ka svetlome. Uzvišena energija ljubavi u tom će domu prebivati.

- Da... Zanimljivo... Dom od materijala, od drveća koje su gajili deda, otac i majka. A zašto će on, one koji u njemu budu živeli štiti? Ima u tome mistike nekakve.

- Zašto ti mistikom nazivaš svetlu energiju ljubavi, Vladimire?

- Ma, zato što mi nije sve baš jasno. O projektima doma i parcela razmišljam, a ti odjednom počinješ o ljubavi da govoriš.

- Zašto – odjednom? S ljubavlju od iskona sve i treba da se stvara.

- Šta – i plot? I sadnice šumske takođe s ljubavlju treba posaditi?

- Razume se. Veličanstvena energija ljubavi i sve planete univerzuma tvog, pomoći će ti da punim životom živiš, kako je svojstveno sinu Božjem.

- Ma, potpuno si već nerazumljivo počela da govoriš, Anastasija. Od doma, bašte, na Boga si se prebacila iznova. Kakva veza tu može biti?

- Oprosti mi za nerazumljivost izražavanja, Vladimire. Dozvoli, pokušaću malo drugačije da govorim o značaju našeg projekta.

- Pokušaj. Samo, on ispada ne naš, već tvoj.

- Sveopšti je on, Vladimire. Ljudske duše mnoge intuitivno ga osećaju. Njega učiniti stvarnim, osmisliti ga, čoveku ne dozvoljavaju sadašnji dogmati, tonovi puta tehnokratskog i nauke, mnogi nastoje da od sreće odvuku ljude.

- Onda pokušaj da sve izložiš jasnije.

- Da, pokušaću. Oh, kako želim da budem razumljiva ljudima! O, logiko Božanskih stremljenja, da nanižem reči jasnije, pomози mi!

ENERGIJA

LJUBAVI

- Ona, uzvišena energija ljubavi, na zemlju poslata od Boga za svoju decu, dolazi svakome jednom. Biva, i to ne samo jednom, da nastoji da ogreje sobom čoveka i s njim ostane zavek. Ali, većina ljudi mogućnost da se usidri uz njih, energiji Božanskoj veličanstvenoj ne dopuštaju.

Zamisli, susreću se jednom prilikom ona i on, u bljesku ljubavi prekrasne. Čeznu da život svoj sjedine zauvek. Smatraju, da će čvršći savez njihov biti potvrđen na papiru, uz ritual sa gomilom svedoka. Ali, zalud. Tek nekoliko prođe dana, energija ljubavi ih napušta. Tako je gotovo kod svih.

- Da, u pravu si, Anastasija. Razvodi se ogromna većina ljudi. Oko sedamdeset procenata. A oni, koji se ne razvode, dešava se, žive kao pas i mačka, ili ravodušno žive jedno pored drugog. Poznato je to svima, ali zašto se to masovno događa, nije jasno nikome. Kažeš, da ih energija ljubavi napušta, ali, zašto? Kao da se podruguje svima, ili nekakvu svoju igru igra?

- Ljubav se ne podruguje nikome i ne igra se. Žudi da sa svakim večno živi, ali čovek sam način života odabira, a način života takav, energiju ljubavi plaši. Ljubav ne može razaranju nadahnuće darivati. Da plod ljubavi njen u mukama živi, već od trenutka kada zajednički život započinju da grade on i ona. Kada u stančić, kao okamenjen, beživotni, žele da se usele kao u grobnicu. Kada svako ima svoj posao i interese, okruženje svoje. Kada delanja zajedničkog nema zarad budućnosti, nema ni zajedničkih stremljenja. Kada se samo fizičkim zadovoljenjem zanose tela, da bi potom dete svoje dali na rastrgnuće svetu, u kome čiste vode nema, već kriminalci, ratovi i bolesti. Pred tim energija ljubavi uzmiče.

- A ako on i ona imaju mnogo novca? Ili roditelji mladencima poklone ne baš mali stan, već šestosobni, u zgradi sa novom savremenom opremom, sa čuvarima na ulazu, auto poklone izvanredan, a i novca u banci mladenci

imaju mnogo – da li će se energija ljubavi saglasiti da u takvim uslovima živi? Da li će uzmoći on i ona do starosti u ljubavi da prožive?

- Do starosti će u strahu biti prinuđeni da žive, bez slobode i ljubavi. Posmatračće, kako sve uokolo stari i truli.

- Šta je onda nužno probirljivoj energiji ljubavi?

- Nije probirljiva ljubav, niti hirovita, ka Božanskom stvaranju ona stremi. Doveka može ogrejati onoga, ko na stvaranje ljubavnog prostranstva s njom pristaje.

- A u tom projektu koji oslikavaš, postoji li negde ljubavi prostranstvo?

- Da.

- Gde je ono?

- U svemu. Ono će se prvo zarad dvoje nastati, kasnije za njihovu decu. Kod dece će kroz tri plana postojanja veza biti sa Vaseljenom celom.

Zamisli, Vladimire, on i ona započeće u ljubavi ostvarivati projekat koji mi opisujemo. Rasađivati drveće porodično, trave, vrt. Radovaće se, kako se u proleće njihova dela rascvetavaju. Ljubav će večno živeti među njima, u njihovim srcima, uokolo. Svako će zamisliti onog drugog u cvetku proletrnjem, prisećajući se, kako su zajedno drvo koje je procvetalo, sadili. I ukus maline će na ukus ljubavi sobom podsećati. On i ona, u ljubavi uzajamnoj grančice maline ujesen doticaće.

U bašti senovitoj zru predivni plodovi. A baštu su sadili zajedno, on i ona. Sadili baštu u ljubavi.

Smejala se zvonko kada se preznojio on kopajući jamu, a kapi sa čela njegovog, svojom je rukom otirala i ljubila usne vrele.

Biva u životu često tako, da voli samo jedan. Drugi ili druga, tek da pored njih borave dozvoljavaju. Čim baštu svoju uzgajati započnu, energija ljubavi će se podeliti, i neće napustiti dvoje nikada! Jer, način života će se podudarati u nastojanju da je moguće živeti u ljubavi, i u produžetku deci će se preneti ljubavno prostranstvo. Odgajaće decu na sliku i priliku svoju, skupa sa Bogom.

- Anastasija, o podizanju dece podrobnije ispričaj. O odgoju čitaoci pitaju mnogi. Ako ti svoj sistem nemaš, onda barem od postojećih, koji je najbolji, reci.

PO SLICI I PRILICI

- Za sve skupa, u podizanju dece se jedinstveni sistem ne može pronaći, makar i zbog toga, Vladimire, što svako sam sebi mora da odgovori na pitanje najpre, koga nastoji da vaspita u svom detetu.

- Kako, koga? Čoveka, naravno, srećnog i umnog.

- Ako je već tako, onda sam prvenstveno mora postati takav. A ako sam nije uspeo sretnim postati, trebao bi znati, šta ga je omelo u tome.

Veoma želim o deci da govorim sretnoj. Njihovo odgajanje je, Vladimire, vaspitavanje sebe samih. Projekat, koji svi zajedno sada oslikavamo, pomoći će u tome. Kako se deca rađaju sada, tebi je poznato i poznato je svima. Ono što rođenju prethodi potcenjuju ljudi, i deci mnoge planove postojanja, svojstvene samo čoveku, ne dopunjuju, pa samim tim nesumnjivo bogalje rađaju.

- Bogalje? Imaš u vidu, bez ruke ili noge, ili od poliomelitisa bolesne?

- Ne samo spolja gledano, rođeni čovek, bogaljem može biti. Telo se spolja može i normalnim činiti. Ali, postoji drugo »ja« u čoveku, i skup potpuni svih energija u svakome mora postojati. Um, osećanja, misao i mnogo drugog. Ali, više od polovine sve dece, čak i po savremenim, veoma sniženim merilima, sada kao nepotpune ocenjuje vaša medicina. Kada poželiš da se uveriš u to, saznaj, koliko postoji škola sada za mališane slaboumne. Takvim ih vaša medicina smatra. A porede njihove sposobnosti samo sa onima, koje smatraju relativno normalnom decom. Ako bi uvideli lekari, kakav može biti um i unutarjni kompleks ljudskih energija u idealu, onda bi samo pojedince, među svima rođenim na zemlji, normalnim bili prisiljeni da smatraju.

- Zašto se ne baš punovredna rađaju sva deca, kako kažeš?

- Tehnokratski nastoji svet da ne dopusti da se kod novorođenih u jedinstveno tri tačke osnovne sliju. Teži tehnokratija da se niti sa razumom

božanskim pokidaju. Kidaju se niti pre rođenja detetovog. I traga za tim vezama, kasnije stradajući po svetu čovek i, ne nalazi ih.

- Koje su tačke osnovne? Kakve niti sa razumom? Ništa nisam razumeo.

- Vladimire, pre dolaska na svet oblikuje se umnogome čovek. Odgoj njegov sa svim tvorevinama svemira mora biti povezan. Ono, čime se služio Bog, tvoreći svoja prekrasna dela, sin Njegov ne sme da prenebregne. Tri tačke osnovne, tri prvenstvena plana postojanja, roditelji su dužni da daju biću svom.

Evo, tačka prva rođenja čovekovog, njen naziv je – roditeljska misao. I u Bibliji se o tome govori, i u Kuranu: »Prvobitno je bila reč«, ali se može još tačnije reći: »Prvobitno je misao bila«. Neka se priseti onaj koji se naziva roditeljem sad, kada je, kakvo je u mislima zamišljao svoje dete. Šta mu je predskazivao? Kakav je svet za biće svoje sazdao?

- Mislim, Anastasija, da se većina baš i ne trudi da razmišlja, sve do trenutka kad zatrudni žena. Onako, prosto zajedno spavaju. Biva, i ne venčavši se. A venčavaju se, kada zatrudni prijateljica. Zato što je neizvesno, da li će zatrudneti uopšte ili ne. Zato, misliti unapred nema nikakvog smisla, kada je neizvesno da li će uopšte biti deteta.

- Da, na žalost, tako proizlazi. U zadovoljstvima telesnim većina ljudi je začeta. A čovek, slika i prilika Boga, ne treba kao posledica zadovoljstava telesnih na svet da dolazi. Zamisli drugačiju okolnost. On i ona u ljubavi uzajamnoj, mislima o biću budućem svom, prekrasni grade dom živi. Zamišljaju, kako će njihov sin ili kći na tom mestu biti srećni. Kako će čedo njihovo čuti prvi zvuk – zvuk disanja majke i poj ptica, bića Božjih. Kasnije, zamisliće kako će poželeći da odahne već poodraslo njihovo dete posle puta teškog, te u vrt dolazi roditeljski i u hlad kedra seda. Pod okrilje drveta, roditeljskom rukom punom ljubavi prema njemu, uz misao na njega, posađenog na zemlji rodnoj. Sadnjom zavičajnog drveta roditelji će buduću tačku prvu označiti. Planete će biti pozvane da im pomognu u stvaranju buduće tačke te. Ona je neophodna! Ona je važna! Više od svih je svojstvena Bogu! Ona jeste potvrda toga, da ćeš stvarati nalik Njemu! Njemu, Stvoritelju Velikom! Radovaće se On promišljenosti sina Svoga i kćeri Svoje. »Svemu kao začetak služi misao«. Veruj mi, molim te, Vladimire. Bujice svih energija

kosmosa obrešće se u toj tački, u kojoj se misao dvoje u ljubavi u jedinstvenu tačku slivaju, u kojoj dvoje o delu savršenom promišljaju.

Tačka druga, tačnije, plan ljudski još jedan će iznići na nebu novu zapalivši zvezdu, kada u ljubavi i sa mišlju o stvaranju predivnom, dva tela u jedno se sliju na onom mestu, na kom izgrađuju dom rajski i živi, za budućnost svoga deteta.

Zatim, na tom mestu devet meseci treba da proživi bremenita žena. Još je bolje, ako ti meseci budu ispunjeni prolećnim cvetanjem, miomirisima letnjim i jesenjim plodovima. Gde je sem radosti i prijatnih osećaja, ništa neće odvrćati. Gde će zvuci samo Božanskih tvorevina okružavati ženu i, u kom već živi predivno biće. Živi i celu Vaseljenu sobom oseća. Da doživljava zvezde buduća mati, i zvezde sve, i sve planete misleno da mu daruje, predivnom detetu svom, mati može sa lakoćom, za sve ima snage. Sve će se za mišlju majčinskom povesti bez oklevanja. I biće svemir verni sluga predivnom, od dvoje u ljubavi, biću.

Treća tačka, novi plan na tom mestu treba da nastane. Tamo, gde je začeto dete, tamo i porođaj treba da se dogodi. Pored svakako treba da bude otac. I nad troma uzneće venac uzvišeni, ljubeći sve nas Otac.

- Neverovatno! Ne znam zašto, ali, ponele su mi duh reči tvoje, Anastasija. Znaš, zamislio sam mesto o kome pričaš. Tako mi se jasno ukazalo ono! Poželeo sam da se iznova rodim na takvom mestu. Da upravo ovoga trenutka onamo mogu da odem i da se odmorim u vrtu prekrasnom, koji su otac i majka sadili. Pod drvo senovito da sednem, koje su pre mog rođenja posadili za mene. Na kom sam bio začet i gde sam se rodio. Gde je mati po vrtu šetala s mišlju o meni, koji se još nisam pojavio na svetu.

- Takvo mesto bi sa radošću ogromnom dočekalo tebe, Vladimire. Ako bi telo bolesno bilo tvoje, ono bi ga izlečilo. Ako bi duša – dušu bi izlečilo. I nahranilo, napojilo umornog tebe. Obujmilo bi te snom spokojnim, i radosnim svitanjem probudilo. No, kao i većina ljudi danas na zemlji, nemaš ti takvo mesto. Ne postoji zavičaj tvoj, gde se planovi postojanja sakupiti u jedinstveno mogu.

- Zašto se sve dešava tako nesuvislo kod nas? I zašto decu poludebilnu nastavljaju majke da rađaju? Ko me je lišio tog mesta? Ko ga je oduzeo drugima?

- Vladimire, da možda odgovoriš sam, ko mesto takvo nije sazdao za tvoju kćerku, Polinu?

- Šta? Nagoveštavaš da sam ja kriv za to... Što ga nema kći moja?

A KO JE KRIV?

- Ma, nisam znao da se može načiniti baš tako savršeno. Šteta što je život nemoguće unazad vratiti i sve ispraviti.

- Zašto vraćati? Život se nastavlja, i svakome je dato da predivni oblik života sazda u trenutku ma kom.

- Život se nastavlja, svakako, samo korist kakva je, na primer, od staraca. Sada oni čekaju da im deca pomažu, a deca besposlena sede. Pri tom, kako je decu moguće sada vaspitavati, kada su svi već odrasli?

- I odrasloj deci je vaspitanje Božansko moguće dati.

- Kako?

- Znaš, dobro bi bilo da se starci deci svojoj izvinu. Da im se izvinu iskreno za to, što im svet bez nedaća pružiti nisu umeli. Za vodu prljavu, za vazduh neprozirni.

Neka starećom rukom, dom istinski i živi počnu za decu već poodraslu da podižu. Produžice se životni dani starcima, samo li se misao slična kod njih pojavi. A kada domovinu svojom rukom dotaknu starci, poveruj mi, Vladimire, i deca će se k njima vratiti. Neka dom do kraja i ne uspeju starci da podignu, ali će moći deca njihova da ih u zavičaju svom sahrane, čime će im pomoći da se iznova preporode.

- Sahraniti u zavičaju? Zavičajem smatraš parcelu nasledne zemlje. Znači, na parceli takvoj, a ne na groblju, roditelje svoje sahranjivati treba? Tamo im spomenike podizati?

- Da, svakako, na svojoj zemlji. U šumici, njihovom rukom posađenoj. A spomenici veštački njima nisu potrebni. Jer, uspomeni na njih sve uokolo će služiti. Svaki dan će na njih podsećati ne sa tugom – već sa radošću cela okolina. I rod će besmrtni postati tvoj, jer samo uspomena blaga na zemlju duše vraća.

- Sačekaj, sačekaj. A groblja? Ona, kako, nisu potrebna uopšte?

- Vladimire, groblja današnjice nalik su na šupe, kuda se baca sve ono, što nikome nije potrebno. U ne tako davna vremena, tela umrlih su

sahranjivana u grobnicama porodičnim, u kapelama, hramovima. Samo su one bez rodbine i zabludele odvozili izvan granica naselja. Ostao je samo izvitopereni ritual iz vremena dalekih – umrlih se sećati. Posle tri dana, potom posle sedam dana, za pola godine, godinu, a posle... Posle se samo ritualu danak i daje. Zaboravu se umrla duša, od onih koji žive danas, postepeno predaje. Neretko, zaboravljaju se i živi, kada čak i roditelje svoje deca odbacuju, u daleke krajeve bežeći od njih. A u tome nema krivice dece, oni beže, intuitivno osećajući roditeljsku laž i bezizglednost sopstvenih žudnji. Od beznađa oni beže, sami u taj isti ćorsokak dospevajući.

Uređeno je sve u Vaseljenu tako, da se iznova u materijalnom telu ovaploćuju prvo one duše, koje uspomene nežne sa zemlje zovu. Ne ritual, već iskrena osećanja. One će se u živima na zemlji pojaviti, kada umri načinom života svojim, ostavi o sebi prijatna sećanja. Kada uspomene na njega nisu ritualne, već delotvorne, stvarne.

Među mnoštvom drugih ljudskih vaseljenskih planova postojanja, plan čovekov materijalni, značaj ne manji ima, a odnos prema njemu treba da bude brižan.

Iz tela roditeljskih koja su sahranjena u šumici, njihovom rukom posađenom, iznićiće trava, iznićiće cveće, drveće i žbunje. Videćeš ih i uživati u njima. Sa parčencetom zavičaja odnegovanim roditeljskom rukom, svaki dan dolazeći u dodir, podsvesno ćeš se družiti sa njima, i oni će sa tobom razgovarati. O anđelima-čuvarima si slušao?

- Da.

- Ti anđeli-čuvari, daleki i bliži roditelji tvoji, bdeće nad tobom. Kroz tri pokoljenja njihove duše će se ovaplotiti iznova na zemlji. Ali, i dok ih ne bude u materiji zemaljskoj, energije njihovih duša, kao anđeli-čuvari, u svakom magnovenju tebi će zaštita biti. Na tvoju zemlju zavičajnu niko sa agresijom neće uspeti da uđe. Energija postoji straha u svakom čoveku. Ta energija će se u napadaču i pokrenuti. Bolesti mnoge će se u nasrtljivcu pojaviti. Bolesti, koje od stresova nastaju. One će ga potom i uništiti.

- Kasnije, a on dotad može mnoge pakosti počinuti.

- Ko bi hteo da napada, Vladimire, ako bude znao da je kazna neizbežna?

- A ako ne bude znao?

- Intuitivno to zna svaki čovek i sada.

- Dobro, pretpostavimo da je tako, da si u pravu za napadače, a sa drugovima šta će biti? Na primer, u goste želim da pozovem svoje prijatelje. Oni dođu, a njih počne da plaši sve što je u blizini.

- Drugovima tvojim, čije su pomisli čiste, sve uokolo će se veseliti, kao i ti. Ovde psa možemo kao primer navesti. Kada gazdi psa prijatelj dolazi, neće ga ni dirnuti verni čuvar. Kada neprijatelj napada, onda je verni pas spreman u borbu na život i smrt sa napadačem da uđe.

Na parceli zavičaja tvojoj lekovita će biti svaka travka, kako za tebe, tako i za tvoje prijatelje. Dašak vetra će prah isceljujući vama doneti sa cveća, drveća i grmlja. Predaka svih tvojih energije su sa tobom. U predosećaju užitka stvaranja, planete će isčekivati tvoja naređenja.

I pogled voljene odražavaće se dovek kroz latice svakog cveta prekrasnog. Nežno će razgovorati sa tobom hiljadama godina, tobom vaspitavana, tvoja deca. Ovploćivaćeš se u novim pokoljenjima ti. Sam ćeš sa sobom razgovarati, i sam ćeš vaspitavati sebe. Stvaraćeš sa Roditeljem svojim. Na rodnoj grudi svojoj, u ljubavnom tvom prostranstvu, Božanska će živeti energija – ljubav!

Kada je Anastasija u tajgi pričala o parceli, od intonacije glasa njenog, opčinjenost mi je obuzela duh. Posle, kad sam već otputovao, ove redove napisavši, često sam razmišljao: »Da li je stvarno za svakoga tako važno da je ima? Kako naziva ona komadić te domovine svoje? Da li se zaista može vaspitavati dete, već odraslo, poslednjim svojim uzdisajem? Da li se odista može uz pomoć njenog zavičajnog imanja s roditeljima razgovarati i da te njihove energije štite, i duh i telo?« I desilo se, sumnje sve je slučajno razvejavao sam život. Dogodilo se ovako...

STARAC PORED DOLJMENA

Pre tri godine, doputovavši na severni Kavkaz, pisao sam prva poglavlja o doljmenima, prema kojima sada jure u neprekidnoj bujici ljudi. Ali, tada, retko je ko zalazio da pogleda te drevne građevine naših predaka. Često sam odlazio sam do doljmena, smeštenom na zemlji Bambakova, u zaseoku Pšada, gelenžidske oblasti. Svaki put bi se iznenada pojavljivao kod doljmena starac Bambakov. Uvek je iskrsavao nekako neočekivano, u košulji sa zakrpama i teglom meda iz svog pčelinjaka.

Starac je bio visok, mršav i veoma pokretan. Zemlju je dobio nedavno, na početku perestrojke, i sticao se utisak da jako žuri da sve na njoj obavi. Podigao je sebi neveliku kuću, nastrešicu za košnice, domaćinske građevine od različitog rđavog materijala. Počeo je da utemeljuje baštu, da kopa omanji ribnjak, smatrajući da će naići na izvor na tom mestu gde kopa, ali je naleteo na kamene žile.

Starac Bambakov se veoma brižljivo odnosio prema doljmenu. Čistio je oko njega, slagao kamenje sa poljane pored doljmena i govorio: »Ovo kamenje je doneto ovamo rukama ljudi, vidiš, nisu nalik na ono koje je u okrugu. Ljudi su od tog kamenja kurgan napravili, na njemu doljmen izgradili«.

Imanje starca nalazilo se podalje od naselja i puta. Najčešće je radio sam. Razmišljao sam: »Shvata li kako su besmisleni njegovi naponi? Neće uspeti da podigne svoje gazdinstvo, neće uspeti da obradi zemlju, niti da izgradi normalni savremeni dom. Pa i da se desi čudo, i uspe da oplemeni okolnu zemlju, podigne domaćinstvo, teško da bi uspeo da se poraduje. Deca sva u gradove hrle. Eto, i sin starca se u Moskvi nastanio sa ženom, činovnik postao.

Zar ne shvata starac, da su nerazumni njegovi naponi? Nisu potrebni nikome, čak ni deci. S kakvom li će tugom u srcu umirati, znajući, da čeka zapuštenost njegovo imanje? Znajući da će sve obrasti u gusti korov. A

doljmen, koji tako nezgodno stoji nasred njegovog polja, ponovo će zatrpiti đubretom. Da se odmara u svojim poznim godinama bilo bi bolje, a on od jutra do večeri stalno nešto kopa i gradi kao omađijan«.

Jednom sam došao do doljmena kad se već smračilo. Putić, vodeći ka njemu obasjavao je mesec. Uokolo tišina, samo šum lišća od vetrića. Došavši na nekoliko koraka od drveća rastućeg oko doljmena, zaustavih se.

Na kamenu, pored portala doljmena, sedeo ja starac. Prepoznao sam njegov mršavi stas odmah. Obično pokretan i veseo, starac je sedeo nepokretan, i meni se učinilo, plakao. Zatim je ustao, svojim brzim korakom prošao napred - nazad duž doljmena, naglo se zaustavio okrenuvši se licem ka doljmenu i potvrdno mahnuo rukom. Shvatio sam: starac Bambakov je opštio sa doljmenom, razgovarao s njim.

Okrenuh se i nastojeći da što tiše koračam, krenuh ka naselju. Razmišljao sam usput: »U čemu li može pomoći već proživlom svoj vek čoveku doljmen, njegov duh, ma kako silan i mudar on bio? Čime? Zar samo takvim razgovorom? Mudrost! Mudrost je nužna u mladosti. U starosti kuda sa njom? Kome je ona potrebna? Ko da sluša reči mudre, ako su deca već iza sedam gora?«

Posle godinu i po dana, prilikom sledećeg dolaska u Gelenžik, ponovo se uputih ka doljmenu, koji je na imanju starca Bambakova. Već sam znao, Stanislav Bambakov je umro. Bilo je pomalo tužno što neću ponovo videti tog veselog, usredsređenog na postizanje određenog cilja čoveka, niti okusiti više med iz njegovog pčelinjaka. A osnovno, nisam želeo da vidim ponovo đubre pored doljmena i zapuštenost uokolo. Ali...

Putić, koji je vodio od druma prema gazdinstvu, tek što je bio pometen. Pre skretanja na stazu ka doljmenu, među drvećem, stajali su drveni stočići sa klupicama uokolo, lepa senica. Duž puta, obložene uredno izbeljenim kamenčićima, zelenele su se sadnice čempresa. U prozorima kućice i pored nje na stubu, gorela je svetlost.

Sin! Sin starca Bambakova, Sergej Stanislavovič Bambakov napustio je Moskvu, svoj posao i naselio se sa ženom i sinom u domaćinstvu očevom.

Sedeo sam sa Sergejem za stolom pod drvećem...

- Telefonirao mi je otac u Moskvu i zamolio da dođem. Dopotovao sam, pogledao i prebacio porodicu – pričao je Sergej - zajedno sam sa ocem ovde

radio. Donosio mi je radost rad sa njim, pokazalo se. Kada je umro, nisam mogao ovo mesto da napustim.

- Ne žališ, što si se preselio iz prestonice?

- Ne, ne žalim, a ni žena ne žali. Svakoga dana ocu blagodaram. Udobnije nam je ovde.

- Komfor ste u domu obezbedili, vodu uveli?

- Udobnosti, klozet napolju pred kućom, još je otac napravio. Na druge udobnosti mislim. Unutra je nekako prostranije postalo, ispunjenije.

- A sa poslom kako je?

- Posla ovde ima i previše. Baštu treba urediti, pčelinjak srediti. Još ne znam baš tačno kako se sa pčelama ophodi. Šteta, nisam uspeo iskustvo očevo da usvojim. Ljudi sve više do doljmena dolazi, sačekujemo svaki dan autobuse, žena sa zadovoljstvom pomaže. Otac je molio da ja dočekujem ljude, i ja ih dočekujem. Stanicu sam napravio, vodu dovesti hoću. Ali, porezima guše. Zasad sredstava nedostaje. Dobro je da načelnik uprave bar koliko-toliko pomaže.

Ispričao sam Sergeju o onome što je govorila Anastasija o zemlji, parcelama, o uspomeni na roditelje, a on odgovori:

- Znaš, u pravu je ona! Potpuno u pravu. Umro je otac, a ja s njim svaki dan kao da razgovaram, ponekad se prepirem. Sve mi bliži postaje, kao da nije umro.

- Kako to? Kako s njim možeš razgovarati? Kao ekstra sensi, glas čuješ?

- Ma, ne, jednostavnije je sve. Vidiš jamu? Tu je vodu tražio, ali se sa stenovitim tlom susreo. Hteo sam da zatrpam tu jamu, i da na tom mestu stočić još jedan sa klupicama postavim. Mislio sam u sebi : »Kako to, oče, nisi dobro proračunao, pa sad izlišni posao imam, a i ovako je posla previše«. Kako kiše kretoše, s gore voda poteče, ispuni se jama vodom, i ostala je, ne otekavši iz jame nekoliko meseci. Jezerce se oblikovalo. Pomislio sam: »Bravo, oče, dobro će doći tvoja jama«. Još je mnogo toga tu osmislio, pokušavam da rastumačim.

- Kako te je ipak, Sergej, od Moskve otrgnuo, kojom pričom?

- Ma, uobičajeno je, reklo bi se, pričao. Reči svakodnevnne. Pamtim samo, da su se osećanja neka nova od reči njegovih pojavila, želje, i eto me ovde. Hvala ti, oče.

Kakve je reči otkrio stari Bambakov, opšteći sa doljmenom? Kakvu je mudrost spoznao, kad je uspeo da vrati k sebi svoga sina? Da ga vrati zauvek! Žalosno je, sahranili su Bambakova na groblju, a ne na zemlji njegovoj, kako je savetovala Anastasija. Uz to, zavideo sam Sergeju: našao je ili saznao za njega otac njegov komadić domovine. Da li ću je ikada imati ja? Da li će je ostali imati? Dobro je na poljani Anastasijinoj. Dobro je kod Bambakova. Dobro bi bilo da svi imaju svoje parčence Zavičaja!

ŠKOLA, ILI NAUK BOGOVA?

Posle poslednje posete doljmenu na zemlji Bambakova i razgovora sa njegovim sinom, još življe sam počeo da se prisećam razgovora sa Anastasijom o zavičaju, o njenom projektu imanja. Iskrsavale su u sećanju štapićem nacrtane na zemlji zasebne parcele budućih predivnih naselja. Tako je sva zanesena, uz neobične intonacije glasa o njima pokušavala da ispriča, te se sticao utisak da se čuje šuštanje lišća u baštama koje su prekrile pustare, i čista žuboreća u potocima voda. Priviđalo mi se kako sred njih žive lepi, srećni muškarci i žene. I detinji smeh i pesme u smiraj dana. Od osobitosti mnoštvo je pitanja iskrsavalo:

- Zašto crtaš tako, Anastasija, kao da se parcele ne dotiču međusobno?

- Potrebno je da u naselju predivnom prolazi postoje, staze i putevi. Sa bilo koje strane, od svake parcele do sledeće, trebalo bi da bude rastojanje, ne manje od tri metra.

- A škola, da li će u tom naselju postojati?

- Svakako, pogledaj, evo je škola – u centru svih kvadratića je ona.

- Zanimljivo je osmotriti, kakvi će u školi novoj biti učitelji, nastava kako će se odvijati. Verovatno onako, kao što sam u školi Šćetinjina video. Sada onamo mnogo odlazi ljudi. Svima se škola dopada šumska, koja je u Tekosu. Mnogo ljudi želi takvu istu u svojim mestima da stvori.

- Škola Šćetinjina je savršena, ona je – stepenik ka školi, u kakvoj će u novim naseljima učiti deca. Maturanti Šćetinjina će u izgradnji pomagati, i predavaće u njima. Ali, glavno nije samo u pedagozima obrazovanim i mudrim. Roditelji će svoju decu u tim novim školama obučavati, a i sami će od svoje dece učiti.

- Kako to roditelji odjednom učiteljima mogu postati? Zar će svi roditelji imati više obrazovanje, pa još stručno? Predmete razne, matematiku, fiziku, hemiju, književnost, ko će u školama deci objašnjavati?

- Obrazovanje će kod svih nejednako biti, naravno. Jer, poznavanje predmeta i nauka nije nužno, nisu oni sami sebi svrha. Kako postati sretan najvažnije je doznati, to samo roditelji svojim primerom mogu pokazati.

Uopšte nije obavezno da roditelji tradicionalnim načinom školski čas vode. Na primer, mogu učestvovati roditelji u razmeni mišljenja uzajamnoj ili ispit kolektivno polagati.

- Ispit? Kod koga ispit mogu roditelji polagati?

- Ispit kod dece svoje, deca će ispitivati njih, roditelje rođene.

- Roditelji uz decu – ispit školski?! Nemoj me zasmejavati. Onda će odlikaši biti deca sva. Koji će roditelj dvojku dati detetu svom? Razume se, peticu će ma koji roditelj dati sinu ili kćerki svojoj.

- Vladimire, sa zaključcima ne hitri. U nastavi, na današnje časove nalikujuće, biće i drugih, najvažnijih časova nove škole.

- Drugih? Kakvih?

Odjednom mi pretpostavka sinu. Ako Anastasija sa lakoćom pokazuje slike hiljadugodišnje davnine, nevažno je kako ona to uspeva – uz pomoć zraka, hipnoze ili još koječega, ali uspeva. Znači... znači, može da pokaže i blisku budućnost, te upitah:

- Možeš li pokazati, Anastasija, barem jedno predavanje u toj budućoj školi, koja će u naseljima novim nići? Čas netradicionalni možeš li pokazati?

- Mogu.

- Onda pokaži. Hoću da ih uporedim sa onim što sam video kod Šćetinjina. I sa onim, kako sam ja učio u školi.

- A pitati nećeš, niti se plašiti, kojom silom ću slike budućnosti stvarati?

- Sve jedno mi je kako ćeš to uraditi. Samo da zvirnem, veoma me zanima.

- Onda lezi na tavu, opusti se i zaspi.

Anastasija je na dlan moj, svoj lagano položila i...

Opazio sam, kao da gledam odozgo, usred mnoštva parcela jedna, koja se izdvajala svojim unutaršnjim planom od svih ostalih. Na njoj je bilo nekoliko velikih drvenih kuća, povezanih međusobno putićima, po čijim su ivicama bile različite cvetne leje. Pored skupine građevina, prirodni amfiteatar: brežuljak, na kom su se u polukrugu, odozgo nadole spuštali redovi klupa. Na njima je sedelo otprilike trista ljudi različitog uzrasta. Bilo je među njima

starijih, već sedih ljudi i sasvim mladih. Delovalo je da su posedali po porodicama, zato što su sedeli naizmenično odrasli muškarci, žene i deca različitog uzrasta. Svi su međusobno uzbuđeno razgovarali. Kao da im je predstojalo da vide nešto neobično, koncert super zvezde ili istupanje predsednika.

Ispred publike su na drvenom podijumu-sceni bila postavljena dva stočića i dve stolice, iza, velika tabla. Pored podijuma grupa dece, njih petnaestak, uzrasta od pet do dvanaest godina, o nečemu je živo diskutovala.

- Sad će početi nešto nalik na simpozijum iz astronomije – čuo sam glas Anastasijin.

- A deca, zašto su ovde? Nemaju kod koga da ih ostave roditelji? - upitah.

- Jedan iz grupice koja raspravlja, sad će podneti uvodni referat. Oni zasad biraju, ko će to biti. Vidiš, ima dva pretendenta: dečak od devet godina i devojčica od osam. Deca glasaju. Većinom su izabrali dečaka.

Dečak je ozbiljno, sigurnim korakom prišao stočiću. Izvadio je iz fascikle i raširio po stolu nekakve papire sa skicama i crtežima. Sva deca su se – neka staloženo, neka potrčavši, uputila ka svojim roditeljima, koji su sedeli na klupama. Crvenokosa, sva u prolećnim pegicama devojčica – pretendent za nastup – koračala je pored stola sa gordo podignutom glavicom. U njenim je rukama fascikla bila veća i deblja nego kod dečaka, verovatno isto tako sa nekakvim skicama i crtežima.

Dečak je pokušao nešto da kaže prolazećoj mimo devojčici-pretendentu, ali se malena nije zaustavila. Popravljajući svoju riđu pletenicu, prođe mimo demonstrativno se okrenuvši. Dečak je neko vreme izgubljen gledao za udaljavajućom gordom crvenokosom devojčicom. Potom iznova počeo usredsređeno da premešta svoje listove.

- Ko je ovoj deci uspeo do takvog stepena astronomiju da prenese, kad referat pred odraslima mogu da drže? – upitah Anastasiju.

- Niko im nije predavao. Bilo im je predloženo da sami porazmisle, kako je sve uređeno, da se pripreme i predstave svoje razborite zaključke. Oni su se više od dve nedelje pripremali, i sad je nastupio odlučujući trenutak. Njihove stavove može osporavati ko god hoće, oni će braniti svoje mišljenje.

- To je igra, čini se?

- Možeš da oceniš dešavanje i kao igru. Samo, veoma ozbiljnu. Kod svakog od prisutnih sad će biti uključena i ubrzana misao o planetarnom ustrojstvu, a možda će i o nečem znatno većem prisutni početi da razmišljaju. Jer, deca su mislila dve nedelje, promišljala, a njihova misao ničim, nikakvim dogmama nije ograničavana, nikakve verzije o planetarnom ustrojstvu nad njima nisu vršile uticaj. Još je neizvesno šta će izneti.

- Izmaštaće svojim dečjim umovima, hoćeš da kažeš.

- Hoću da kažem, predstaviće svoje tumačenje. Jer, ni odrasli isto tako nemaju nespornu istinu planetarnog ustrojstva. Cilj ovog simpozijuma nije da se stvore nekakvi zakoni, već da se ubrza misao, koja će kasnije i ustanoviti istinu, ili će joj prići bliže.

Drugom stočiću je prišao mladi čovek i objavio početak izlaganja. Dečak počeo da govori.

Istupao je sigurno i poletno dvadeset pet-trideset minuta. Njegov govor je bio, kako mi se činilo, najobičnija dečija maštarija. Maštarija, ne samo neobrazložena nikakvim naučnim teorijama, već ni elementarnim znanjima kursa astronomije srednje škole. Dečak je govorio otprilike sledeće:

- Ako se uveče pogleda nebo, tamo svetli vrlo mnogo zvezda. Zvezde bivaju različite. Sasvim male, a i veće. A sasvim male zvezde, takođe mogu biti velike. Samo što mi mislimo u početku da su one male. A one su veoma velike. Zato što je i avion kada leti visoko, mali, a kada mu na zemlji pridemo, vidi se da je veliki i da mnogo ljudi u njega može da stane. I na svakoj zvezdi mnogo ljudi može da se smesti. Samo, nema sada na zvezdama ljudi. One noću svetle. Velike svetle, i male isto tako. One svetle da bi mi gledali u njih i mislili o njima. Zvezde žele da i na njima isto tako sve dobro uradimo, kao na zemlji. One pomalo zavide zemlji. Veoma žele da na njima rastu iste takve, kao kod nas, jagode i drveće, da rečica ista takva postoji i ribe. Zvezde nas očekuju i svaka nastoji da svetli što jače, da bismo obratili na nju pažnju. Ali, još ne možemo put njih da poletimo, zato što imamo mnogo posla kod kuće. Ali, kada sve kod kuće obavimo, i posvuda na celoj zemlji bude dobro, poletećemo ka zvezdama. Samo, nećemo leteti avionom, niti raketom. Zato što bi se avionom dugo letelo, a i na raketi je dugo i dosadno. Pri tom, u avion i raketu svi ne bismo stali. I mnogo raznog tovara ne bi stalo. Ni drveće se ne bi smestilo, ni reka. Kada uradimo na celoj zemlji sve dobro, poletećemo ka

prvoj zvezdi sa celom zemljom. Uz to, neke zvezde će ushteti da do zemlje dolete i da se priljube uz nju. Već su slale svoje komadiće, i ti parčići njihovi su se pripojili zemlji. Ljudi su u početku mislili da su to komete, ali su to delići zvezda, koje su veoma želele da se priljube uz prelepu zemlju. Njih su poslale zvezde koje nas očekuju. Možemo doleteti na daleku zvezdu celom zemljom, a ko bude želeo, ostaće na zvezdi, da bi tamo bilo, kao na zemlji, lepo.

Dečak je podizao svoje listove i pokazivao ih slušaocima. Na papirima su bili crteži zvezdanog neba, putanja premeštanja zemlje ka zvezdama. Na poslednjem crtežu dve rascvetale u baštama zvezde, i udaljavajuća od njih, u svom međugalaktičkom letu, Zemlja.

Kada je dečak završio svoj govor i pokazivanje crteža, voditelj je saopštio da oni koji žele, mogu da nastupe kao zastupnici suprotnih stavova, i da izraze svoje mišljenje o onom što su čuli. Niko sa istupanjem nije žurio. Svi su ćutali, i kako mi se činilo, iz nekog razloga su bili uznemireni.

- Zašto su uznemireni – upitah Anastasiju – Niko od odraslih astronomiju ne poznaje, zar ne?

- Uznemireni su zato, što treba govoriti argumentovano i razumljivo. Zato što su ovde prisutna njihova deca. Ako istupanje bude nerazumljivo ili neprihvatljivo dečjoj duši, prema govorniku izbija nepoverenje ili, još gore od toga – neprijateljstvo. Odrasli veoma vode računa kako se neko odnosi prema njima, uzbuđuju se i ne žele da rizikuju. Boje se da deluju nasuvislo pred skupom, a što je najvažnije, pred svojom decom.

Glave mnogih prisutnih počele su da se okreću u pravcu sedećeg u sredini, starijeg prosedog muškarca. On je obgrlio oko ramena malu riđu devojčicu, onu, koja je bila jedan od pretendenata za referat. Pored njih je sedela mlada, veoma lepa žena. Anastasija je protumačila:

- Mnogi posmatraju u ovom trenutku muškarca, koji sedi u sredini. On je profesor univerziteta. Naučnik. Sad je u penziji. Lični život mu u početku nije baš išao naruku, dece nije imao. Pre deset godina je uzeo sebi parcelu, da je sređuje sam je započeo. Zavolela ga je mlada devojka i rodila im se riđa devojčica. Mlada žena pored njega je – njegova žena i majka njegove kćeri. Bivši profesor izuzetno voli svoje zakasnelo dete. Riđa devojčica, njegova kći, odnosi se prema njemu sa velikim poštovanjem i ljubavlju. Mnogi od prisutnih smatraju da je profesor dužan prvi da istupi.

Ali je prosedi profesor otezao sa svojim nastupom. Bilo je uočljivo kako premeće uznemireno nekakav časopis. Napokon, profesor ustade i poče da govori. Ispričao je nešto o sklopu Vaseljene, kometama, o masi Zemlje, i na kraju dao kratak pregled:

- Planeta Zemlja se, naravno, kreće u prostranstvu i okreće. Ali je neraskidivo povezana sa Sunčevim sistemom, i ne može samostalno, bez svog Sunčevog sistema da se premešta ka udaljenim galaktikama. Sunce daje život svemu živom na zemlji. Udaljavanje od sunca bi povuklo za sobom znatno hlađenje zemlje, i kao posledicu, odumiranje planete. Svi možemo da opazimo šta se dešava čak i pri relativnom udaljavanju od sunca. Nastaje zima...

Profesor iznenada začuta. Dečak-izveštač je smeteno čas prebirao po svojim crtežima, čas gledao upitno svoje vršnjake iz grupe, sa kojima je pripremao nastup. Očigledno je svima dokaz sa zimom i zahlađenjem bio vrlo značajan i razumljiv. Taj dokaz je rušio lepo dečje snevanje o zajedničkom letu. Odjednom, u nastalom muku koji se odužio, iznova odjeknu glas prosedog profesora:

- Zima... Uvek život zamire, ako nedostaje zemlji sunčeve energije. Uvek! Nisu potrebna nikakva naučna teoretska izučavanja, da bi se to videlo... da bi se uverili... Ali je moguće, da ista takva, kao sunčeva, postoji energija i na samoj zemlji. Samo što se još nije ispoljila. Nju još niko nije otkrio. Možda ćete je jednom vi otkriti... Moguće, da zemlja samodovoljna može biti. Ta energija će se ispoljiti u nečem... Ispoljiće se na zemlji energija sunca, i ona će otvarati, kao sunčeva energija, latice cveća. Tada će biti moguće putovati na zemlji po galaktici... Da, tada...

Profesor se zbuni i učuta. U gledalištu se začu nezadovoljno brundanje. I započe...

Govornici, odrasli, ustajali su sa svojih mesta i izjašnjavali se, opovrgavajući profesora u delu izlaganja o mogućnosti života bez sunca. Pričali su nešto o fotosintezi, koja se dešava u biljkama, o temperaturi okružavajuće sredine, o putanjama kretanja planeta, sa kojih nijedna planeta ne može da skrene. A profesor je sedeo, sve niže opuštajući prosedu glavu. Njegova riđokosa kći je okretala glavicu prema svakom govorniku, ponekad se pridižući – činilo se, htela je sobom da zaštiti oca od njegovih protivnika.

Starija žena, nalik na učiteljicu, uzevši reč, poče da govori o tome da nije dobro povlađivati, ulagivati se deci zarad njihove naklonosti.

- Bilo koja laž će se otkriti vremenom, i našta ćemo onda svi ličiti? To nije naprosto laž, to je kukavičluk – govorila je žena.

Riđa devojčica se grčevito uhvatila rukama za skute očevog sakoa. Počela ga je tresti zamalo ne zaplakavši, prigovarajući mu slomljenim glasom:

- Ti si, tatice, slagao za energiju... Slagao si, tatice? Zato što smo deca? Teta je rekla – da si bio plašljiv. Bojažljivost je – nešto loše?

U gledalištu pod otvorenim nebom nastaje muk. Profesor podiže glavu, pogleda svoju kćer u oči, položi ruku na njeno ramence i tiho reče:

- Poverovao sam, kćeri, u ono što sam rekao.

Riđokosa devojčica isprva zamre. Potom se brzo uspenra na stolicu i svojim dečjim glasom kriknu gledalištu:

- Moj tata nije bio kukavica. Tata je poverovao! Poverovao!

Devojčica je preletela pogledom sve zamukle prisutne. Niko na njihovu stranu nije gledao. Ona se okrenula ka svojoj majci. Ali je mlada žena okrenuta na drugu stranu, oborene glave, čas raskopčavala, čas zakopčavala dugmeta na rukavu svoje jakne. Devojčica ponovo pređe pogledom po utihlom gledalištu i okrenu se prema ocu. Profesor je, kao i pre, nekako bespomoćno posmatrao svoju malenu devojčicu. U apsolutnoj tišini, ponovo, ali sad već tiho i umiljato, začu se glas riđokose devojčice:

- Ljudi ti ne veruju, tatice. Oni ne veruju zato, što se još nije pojavila na zemlji energija koja može, kao sunašce, raskriliti latice cveća. A kada se bude pojavila, svi ljudi će ti poverovati. Kasnije će poverovati, kada se pojavi. Kasnije...

Odjednom devojčica popravi brzim pokretom svoje šiške, skoči u prolaz između sedišta i potrča. Dotrčavši do kraja gledališta pod vedrim nebom, ona jurnu ka jednoj od kućica, utrča unutra i posle nekoliko sekundi se iznova pojavi na vratima. Držala je u rukama saksiju sa nekom biljkom. S njom je dotrčala do već praznog stočića izlagača. Stavila je saksiju sa biljkom na sto. Dečji glasić, snažan i odlučan, odjeknu nad glavama prisutnih:

- Evo cveta. Sklopile su se njegove latice. Latice svog cveća su se sklopile. Zato što nema sunašca. Ali, sad će se otvoriti. Zato što postoji na zemlji energija... Ja ću... Pretvoriću se u energiju koja otvara latice cveća.

Riđokosa devojčica stegnu svoje prstiće u pesnice i poče da posmatra cvet. Posmatrala je netremice.

Sedeći na svojim mestima, ljudi su prestali da pričaju. Svi su piljili u devojčicu i stojeću pred njom na stočiću saksiju sa nekom biljkom.

Polako se podiže sa svog mesta profesor i pođe ka kćeri. Priđe joj, obgrli joj ramena, pokušavajući da je odvede. No, riđokosa trgnu ramenima i prošapta:

- Bolje mi pomoz, tata.

Profesor se verovatno potpuno izgubio i ostade da stoji pored ćerkice, položivši ruke na dečja ramena, i isto tako poče da posmatra cvet.

Ništa se sa cvetom nije dešavalo. Bilo mi je nekako žao i riđokose devojčice, i sedog profesora. Nije morao baš tako da se upetlja u svoje izjave o veri u neotkrivenu energiju!

Odjednom, iz prvog reda ustade dečak, koji je podneo referat. Napola se okrenu ka zamuklom gledalištu, šmrknu i krenu ka stolu. Dostojanstveno i odlučno priđe stolu i stade pored devojčice. Kao i ona, upravi svoj usredsređeni pogled na biljku u glinenoj saksiji. Ali se sa biljkom kao i ranije, dakako, ništa nije događalo.

Tada videh! Ugledah, kako su iz gledališta počela da ustaju sa svojih mesta deca različitog uzrasta. Jedno za drugim, prilazili su stolu. Čutke su stajali jedno uz drugo i posmatrali pomno cvet. Poslednja devojčica, od možda šest godina, vukla je obema rukicama sasvim malenog svog brata. Progurala se ispred ostalih s velikom mukom, uz nečiju pomoć podiže brata na stolicu ispred stola. Mališan se, osmotrivši one koji su stajali u krugu, okrenu ka cvetu i poče u njega da duva.

Odjednom, na biljci u saksiji počеше polako da se otvaraju latice na jednom od cvetova. Veoma polako. To su primetili svi u utihlom gledalištu. Neki od njih su čutke ustali sa svojih mesta. A na stolu je otvarao svoje latice već drugi cvet, a istovremeno s njim treći i četvrti...

- Jupiii... – vrisnu ushićenim dečijim glasom starija žena, nalik na učiteljicu i zapljeska. Gledalištem se zaorio pljesak. Prema odmaknutom u stranu profesoru koji je trljao slepoočnicu, od onih koji su stajali pored cveta - likujuće dece, trčala je iz gledališta mlada lepa žena, njegova žena. Ona mu se iz trka baci oko vrata i poče da ljubi njegove obraze, usne...

Riđa devojčica koraknu ka svojim roditeljima koji su se ljubili, ali je zadrža dečak-izveštač. Ona istrgnu svoju ruku, ali, načinivši nekoliko koraka, okrenu se, priđe mu sasvim blizu i poče da mu zakopčava, otkopčano na njegovoj košulji, dugme. Zakopča, osmehnu se i brzo se okrenuvši, potrča ka svojim zagrljenim roditeljima.

Iz gledališta je ka stolu prilazilo sve više ljudi, poneki su uzimali svoju decu u naručje, poneki su stezali ruku malenom izveštaču. Stajao je tako, pruživši za rukovanje ruku, a dlanom druge ruke je stiskao tek zakopčano riđokosom dugme.

Odjednom, neko zasvira na harmonici nešto između ruske i ciganske melodije. Lupnu nogom na sceni neki starac, a njemu se već primicala, kao labudica, podebela žena. Probiše se u smelim prisjatkama dvojica mladih momaka. I posmatrao je cvet otvorenim laticama odvažnu, zamamnu, privlačeću sve više ljudi, rusku igru.

Slika neobične škole naglo iščeze, kao da se ekran ugasio. Sedeo sam na travi. Uokolo rastinje tajge, i Anastasija pored. U meni nekakvo uzbuđenje, čujem smeh ljudi srećnih, zvuke melodije vesele igre, i od svega toga nisam želeo da se rastanem. Kad su se stišali postepeno odjeci u meni, reko:

- To, što si mi malopre pokazala, uopšte ne liči ni na kakav školski čas. To je nekakav skup porodica koje žive u susedstvu. Nije bilo ni jednog nastavnika, sve se samo od sebe odvijalo.

- Učitelj je bio tamo, Vladimire, najmudriji. Ničiju pažnju učitelj taj nije odvrtao.

- A roditelji, zašto su prisustvovali? Zbog njihovih emocija, doživljaj je bio snažan.

- Emocije i čula višestruko ubrzavaju misao. Slični časovi se u toj školi jednom nedeljno odvijaju. Nastavnici i roditelji su jedinstveni u svojim ciljevima, i decu jednakom sebi smatraju.

- Nekako se čudnovatim, ipak, čini učešće roditelja u obuci dece. Jer, roditelji nisu učili da budu učitelji.

- Tužno je to, Vladimire, što je uobičajeno postalo ljudima da svoju decu predaju drugima na vaspitanje. Kome – nevažno. Školama ili drugim nekim ustanovama. Predati svoju decu, ne znajući uglavnom, kakav će im se ulivati pogled na svet, kakvu će im prirediti sudbinu nečije učenje. Svoju decu

prepustivši neizvesnosti, sami se lišavamo svoje dece. Zato i zaboravljaju svoje majke ona deca, koja su prepuštena neznano kome na školovanje.

*****

Trebalo je da se vratim. Primljena informacija me je tako preplavila, da ono što me je okružavalo nisam ni shvatao, ni opažao. Sa Anastasijom sam se oprostio nekako užurbano. Rekoh:

- Nemoj me pratiti. Ako budem išao sam, niko me neće ometati u razmišljanju.

- Naravno, neka te niko ne ometa u razmišljanju. Kada stigneš do reke, tamo će biti deda, da se prebaciš do pristaništa će pomoći.

Hodao sam sam kroz tajgu i razmišljao o svemu što sam video i doznao. Najistrajnije od svih pojavljivalo se pitanje: kako se to dogodilo sa nama, mislim – sa većinom ljudi? Domovinu naoko ima svako, a mali sopstveni delić zavičaja nema niko. Čak ni zakona nema u državi, zakona koji bi garantovao čoveku, njegovoj porodici mogućnost, da uzme u zakup na doživotno korišćenje, makar jedan hektar zemlje. Partije, vladari, smenjujući jedni druge, obećavaju razne blagodeti, ali to pitanje sa parčencetom domovine za svakoga obilaze. Zašto? Velika Domovina se sastoji iz malih komadića. Rodnih, naslednih malih mestašaca. Bašti i domova u njima. Ako nema takvih ni kod koga, od čega se onda sastoji Domovina? Treba izglasati takav zakon, da poseduje to malo parčence Zavičaja svako. Svaka porodica koja poželi da ga ima. Zakon deputati mogu da donesu. Njih svi biramo. Znači, treba birati one, koji su saglasni da se takav zakon usvoji. Zakon. Kako ga formulisati? Kako? Možda ovako:

»Svakom porodičnom paru, država je obavezna da stavi na raspolaganje na njihov zahtev, jedan hektar zemlje na doživotno korišćenje, s pravom prenošenja na naslednike. Poljoprivredna proizvodnja, ostvarena na naslednim dobrima, nikada i ni na koji način se neće oporezovati. Nasledni posedi se prodavati ne mogu«.

To bi trebalo da bude normalno. A šta ako zemlju neko uzme, a ništa na njoj ne radi? Onda treba još naglasiti u zakonu:

»Ako se u toku tri godine zemlja ne obrađuje, država je može oduzeti«. A ukoliko čovek hoće u gradu da živi, radi, a da na posed svoj kao u vikendicu dolazi povremeno? Neka. Da rađaju, žene će svejedno na svoj zavičajni posed odlaziti. Onima koje ne odu, njihova deca neće oprostiti. A ko će zakon pogurati? Partija? Koja? Organizovati treba takvu partiju. A ko će se organizacijom baviti? Gde takve političare naći?

Treba ih nekako potražiti. Brže tražiti! Inače ćeš umreti, a u domovinu ni jednom nećeš uspeti da odeš. Unuci te se neće setiti. Kad li će se desiti da se ukaže takva prilika?... Kada će biti moguće reći: »**Zdravo, zavičaju moj!**«?

*****

Deda Anastasijin je sedeo na brvnu uz obalu. Blizu njega, ljuljuškala se na talasima privezana mala drvena barka. Veslati do nedalekog pristaništa na drugoj obali reke nekoliko kilometara nizvodno nije teško, ali kako će biti obratno, uzvodno veslati? - pomislio sam pozdravljajući se sa starcem, te ga upitah o tome.

- Stići ću polako – odgovori deda. Obično uvek veseo, ovog puta je, kako mi se činilo, bio ozbiljan i ne baš pričljiv.

Sedoh pored njega na brvno i rekoh:

- Ne mogu da shvatim, na koji način Anastasija toliko informacija u sebi čuva? Prošlost pamti, a i ono što se sad dešava u našem životu, sve zna?! A živi u tajgi, cvetovima, sunašcu i zverčicama se radujući. Reklo bi se da ne misli ni o čemu.

- Šta tu ima da se misli? – odgovori deda. – Ona je oseća, informaciju. Kada joj je potrebna, uzima onoliko, koliko hoće. Odgovori na sva pitanja su u prostranstvu, pored nas, umeti preuzeti ih i ozvučiti, samo je to potrebno.

- Kako?

- Kako... Kako... Eto, ulicom ideš poznatog grada, o svojim poslovima razmišljaš, prolaznik ti iznenada priđe i pita kako nekuda da stigne. Moći ćeš, valjda, da mu daš odgovor?

- Moći ću.

- Eto vidiš, prosto je sve. Razmišljao si o nečem svom. Pitanje je iskrslilo potpuno nevezano za ono o čemu si razmišljao, ali ćeš odgovoriti čoveku. U tebi se odgovor nalazi.

- Ali, to je molba da se objasni kako nekuda stići. A ako bi me pitao prolaznik, šta je bilo u gradiću u kom smo se sreli, pa, recimo, hiljadu godina pre našeg susreta, niko mu ne bi mogao odgovoriti.

- Ne bi mogao, ako je lenj. Sve je u čoveku svakom i oko njega, od trenutka stvaranja sačuvano. Sedi bolje u čamac, vreme je da se otisnemo.

Starac dohvati vesla. Kada smo se odmakli od obale oko kilometar, ćutljivi deda progovori:

- U toj informaciji i razmišljanjima nastoj da se ne zaglibiš, Vladimire. Zbilju sam ustanovi. Sobom osećaj materiju i ono, što je nevidljivo, ravnomerno.

- Zašto to govorite, ne razumem.

- Zato što si po informaciji počeo da riješ i dangubiš, umom je razjašnjavajući. Ali, ne uspeva se umom. Obim onoga što zna unuka, um ne može da primi. I prestaćeš ono što se oko tebe događa da opažaš.

- Ma, sve ja primećujem. Evo, reka, čamac...

- Pa, zašto onda ti, sveopažajući, da se pozdraviš sa unukom, sinom svojim nisi umeo normalno?

- Da, možda nisam umeo. Zato što sam o sveobuhvatnijim stvarima razmišljao.

Zaista sam otišao, maltene se i ne oprostivši sa Anastasijom, i ceo put sam razmišljao tako usiljeno, da nisam ni primetio kako sam se kod reke našao, te dodadoh dedi:

- Anastasija takođe o drugome sanjari, o sveobuhvatnosti, njoj preterane osećajnosti kojekakve i nisu nužne.

- Anastasija oseća sobom sve planove postojanja. I nijedan nije na račun drugog uskraćen za osećanja.

- I šta s tim?

- Dvogled dohvati iz svoje torbe, na drvo na obali, odakle je krenuo čamac naš, obrati pažnju.

Drvo sam kroz dvogled pogledao. Na obali je pored stabla stajala, sina na rukama držeći, Anastasija. Na savijenoj ruci visio joj je zavežljaj. Stajala je sa sinom i mahala za čamcem koji se udaljavao nizvodno. Mahnuo sam Anastasiji.

- Čini se, unukica je sa sinom za tobom išla. Čekala je, kad okončaš svoja razmišljanja, sina ćeš se setiti i na nju pomisliti. I bošču ti je pripremila. Ali ti je informacija, dobijena od nje, važnija bila. Duhovno, materijalno, sve treba ravnomerno osećati. Tada ćeš i u životu čvrsto, na dve noge stajati. Kada jedno ima prevagu nad drugim, bukvalno hrom postaješ. – Bez zlobe je govorio starac, veslima umešno baratajući.

Da li njemu, ili sebi, naglas sam pokušavao da odgovorim:

- Najvažnije mi je sad da razumem... Sam da pojmem! Ko smo mi? Gde smo mi?

ANOMALIJE U GELENŽIKU

Uvaženi čitaoci, sve što je napisano mnome u knjigama, čuo sam od Anastasije, video i doživeo sam. Svi događaji su stvarni događaji iz mog života i opisujući ih, naznačavao sam, posebno u prvim knjigama, stvarne adrese, neizmišljena prezimena ljudi, zbog čega sam snosio posledice i došao u situaciju da zažalim. Sve češće su počeli te ljude da uznemiravaju ljubopitljivci.

Suštinski problem su postale i raznorazne glasine, događaji i pojave, koje vezuju za mene i Anastasiju. Osobena tumačenja tih događaja i, sledstveno tome, osobeni zaključci, mene i uznemiravaju. Ne mogu se sa svima saglasiti. Na primer, ja sam protiv kulta doljmena. Smatram da se prema doljmenima može i treba sa uvažavanjem odnositi, ali im se ne treba klanjati.

Među čitaocima knjiga o Anastasiji su ljudi različitih veroispovesti, duhovnih konfesija, različitog stepena obrazovanja. Smatram, da se prema ma kom tumačenju događaja treba odnositi brižljivo. Svako ima pravo na sopstveni stav, ali bi onda trebalo reći: »To je moje sopstveno mišljenje, moja pretpostavka«. I naravno, ne treba sve odreda mistifikovati, ni mene, ni Anastasiju. Inače možete pretvoriti Anastasiju iz čoveka, iako ne sasvim običnog, u nekakvo čudnovato biće. Možda je ona zaista sasvim običan čovek, a neobični smo upravo mi? Eto, vidite i sam sam se upetljao u uputstvima To je zato što me brinu neke okolnosti.

Sada se brzinom munje šire glasine o ognjenoj lopti sa kojom opšti Anastasija. Sećate li se, uvaženi čitaoci, opisao sam u prethodnim knjigama kako se ta kugla pojavljuje pored Anastasije u izuzetnim prilikama? Da se ona prvi put pojavila kada je malena Anastasija plakala kod humke svojih roditelja, a potom ju je učila da načini prve koračiče na zemlji. Na pitanje dedino: »Šta je to?«, Anastasija je odgovorila: »Ona je dobra«.

Da, ona sa njom opšti, ali ne zna u potpunosti, šta predstavlja ta prirodna pojava. Zašto sam se odjednom setio ognjene kugle, koja se pojavljuje neznano otkud? Zato što se upravo ta kugla, kako tvrdi masa svedoka, pojavila nad Gelenžikom i proizvela priličnu pometnju. Sada nedobronamerni šire glasine kako, navodno, Anastasija može ako se nešto dogodi, uz pomoć te kugle maltene da bombarduje one koji joj nisu po volji. Da ona opšti ne samo sa svetlim, već i sa tamnim silama. Pri tom, i sami čitaoci dolivaju ulje na vatru. U Tuapsu su me već molili da upravim tu kuglu na administraciju Sočija, kako bi se i njima otvorile oči, kao onima u Gelenžiku.

Poštovani čitaoci, pokušaću sada da vam ispričam, šta se zbilo u Gelenžiku zaista, i upozoravam vas da se odnosite prema tome mirno i razborito.

U Gelenžiku se mesno društveno udruženje pripremalo za sprovođenje čitalačke konferencije o knjigama. Uzajamni odnosi rukovodstva udruženja i uprave grada su bili, blago rečeno, zategnuti. A pri tom sam se, u drugoj knjizi ne baš pohvalno izrazio o starom rukovodstvu grada. Na takvom temelju... moralo se to desiti.

U drugoj polovini dana, 17. septembra 1999. godine, uoči konferencije posvećene knjigama o Anastasiji, u gradu poče da duva snažan vetar i pretvori se u oluju. Na nevelikom trgu ispred zdanja uprave grada, iznenada se pojavi ognjena lopta. Kasnija njena delovanja, kako sada pričaju, veoma su nalik na dejstva Anastasijine kugle.

Ognjena lopta, koja se pojavila nad Gelenžikom, mimoilazila je gromobrane okolnih zgrada, dotakla drvo koje je stajalo na sredini trga. Potom se iz ognjene kugle izdvojilo nekoliko ognjenih kugli ili zrakova manjih. Jedna je uletela u kabinet gradonačelnika, proletela po kabinetu na očigled prisutnih i odletela.

Druga je uletela kroz prozor zamenice gradonačelnika Galine Nikolajevne, neko vreme ja visila u vazduhu, potom se usmerila ka prozoru, nacrtala na staklu čudnovati znak, koji se ne može ni dan danas obrisati i odletela.

Dalje, glasine tvrde, da je uprava Gelenžika postala časna ili uljudna. Smatraju, da je upravo posle tog slučaja sa ognjenom kuglom, gradska vlada

odlučila da preduzme mere za bolji doček čitalaca koji dolaze u grad, da se obnove doljmeni u okolini grada, da se održava svake godine festival duhovnih autorskih pesama, i mnogo toga drugog, što ranije nije htela da radi.

Glas o događaju krenuo je uz tvrdnju – da je Gelenžik je posetila ognjena kugla Anastasijina. Pokušao sam da iznesem verziju, da je to bila loptasta munja, a da je sličnost njenog ponašanja sa onim što je opisano u knjizi, slučajna podudarnost. Uprava grada je, ipak, bila prinuđena da donese neki zaključak. Nije ovde - toga bilo. Odmah su počeli da mi dokazuju: »Slučajnosti ne bivaju. Pri tom, ovde nije jedna slučajnost, već čitav niz«. Tvrđili su: »Kada slučajnosti slože neki povezani niz, onda se to naziva zakonomernošću«.

Naravno, slučajnosti su se, moglo bi se reći, složile u lanac: Zasad je neobjašnjivo, kako je kugla mimoišla gromobrane? Zašto je dotakla drvo koje dominira trgom, plamtela, tutnjala nad njim, ali ga nije uništila, nego je poletela ka prozorima gradske vlade? Poletela upravo prema onim kabinetima, u kojima su se nalazili ljudi, koji su imali moć da odlučuju o pitanjima povezanim sa dolaskom čitalaca u grad? Zašto je vlada, posle posete ognjene kugle odmah pozitivno rešila gomilu pitanja? Zašto je posle pojave te kugle, konferenciju došla da pozdravi predsednica zakonodavne skupštine? I tako dalje.

Glasine su tvrdile da su se gradonačelnik Gelenžika i ceo administrativni aparat do te mere promenili, da će sad Gelenžik procvetati, i postati, kako je govorila Anastasija »...bogatiji od Jerusalima i Rima«. Drugi tvrde da je kugla sve preplašila.

Doputovavši u Gelenžik, susretao sam se i sa gradonačelnikom i sa zamenikom. Video sam nacrtan ognjenom kuglom na staklu znak, doticao sam ga. Osećao sam čudan miris u kabinetu, ličio je na miris tamjana i sumpora. Ali, nisam osećao nikakav strah. Naprotiv, na primer, Galina Nikolajevna – zamenik gradonačelnika je čak postala veselija, nego što je bila ranije. Ona mi je ispričala kako se sve dešavalo, te me upita: »Šta vi mislite, da li je to bio neki znak?«

Sve u svemu, okolnosti su se složile tako, da verziju o običnoj loptastoj munji nisu prihvatili. A mene su počeli da okrivljuju da uprošćavam dešavanja.

Neću kriti, zaista sam pokušavao da uprostim, i to ne samo ovu situaciju. Zašto? Zato što raspoložem informacijom, kako plaše ljude neki lideri duhovnih konfesija moćima Anastasijinim. Tvrde da te moći nisu od Boga, i da Anastasija nije čovek. Oni pišu o tome članke u svojim duhovnim izdanjima. Mogu da zamislim, kako će se sad naduvavati ta situacija oko pojave kugle u Gelenžiku.

Ne nameravam da opovrgavam ili dokazujem da ognjena kugla pripada Anastasiji – to bi tek bila besmislica. U ovome će svako ostati pri svom stavu. Želim da pokušam zajedno sa vama, uvaženi čitaoci, da barem promislimo, ispoljavanjem kakvih sila je bilo moguće da se pojavi, posetivši Gelenžik, ognjena kugla?

U Bibliji se kaže: »Po plodovima njihovim, o njima sudite«. Kakvi su plodovi? Pre svega, ognjena kugla nije nanela nikakva štetu zdanju uprave. Čak ni staklo, na kom je nacrtala svoj znak, nije razbila. Sačuvani u kabinetu miris, ne izaziva neprijatnost. Galina Nikolajevna, vlasnica kabineta, razgovarala je sa mnom u prisustvu četiri čoveka, i niko od njih nikakav strah nije osetio u njoj. Nad drvetom na trgu kugla je tutnjala, nastao je sjajan bljesak, kažu, kao da je drvo bukulo. A sada ono raste u potpunom zdravlju. Uprava je donela odluku da se poboljša kultura opsluživanja pristiglih u grad čitalaca. Usvojila je rešenje o uvođenju ekskurzija do doljmena, o kojima je govorila Anastasija. Ne vidim ni jednu rđavu posledicu. Prema tome, plodovi su istinski savršeni.

Anastasija o ognjenoj kugli kaže da deluje isključivo samostalno, da joj se ne može naređivati, nju je moguće samo zamoliti.

U svojim knjigama nastojim da tačno, koliko mogu, opišem događaje viđene svojim očima, koje sam osetio sam i čuo sopstvenim ušima. U pogledu slučaja sa ognjenom kuglom u Gelenžiku, svako može da iznese bilo kakav, svoj stav. Ali, ne bih želeo da neko iskoristi taj slučaj za zaplašivanje ljudi.

Pri tom, ako se ovako nastavi, mogu se mistifikovati i najobičnije okolnosti. Već počinju da pričaju o tome, da mi je ta ognjena kugla pomagala pri nastupu na konferenciji u Gelenžiku. Uopšte nije tako. Ja lično prema njoj nemam nikakav odnos. A tim glasinama dala je svoj doprinos i štampa.

Cenjeni »Aganjok« je štampao veliki članak, čiji autor kaže: «... nad državom se sprovodi ogromnih razmera eksperiment...«, i piše autor tog

članka o meni: »... on je istupao čitavih osam sati, takvog govornika odavno nisam video«. Druge novine još dodaju »... pri tom je bio svež kao krastavčić«. Sve te izjave su, blago rečeno, preuveličane i netačne.

Pre svega, na konferenciji nisam istupao osam časova, nego samo šest. Dva sata su mi dodali od mog istupanja sledećeg dana.

Što se tiče pomoći, ona je zaista postojala, ali je bez ikakve mistike.

Dan uoči konferencije, u Gelenžik je doputovala Anastasija. Te noći uoči konferencije, rekla mi je da treba dobro da se ispavam. Ponudila mi je da popijem pre spavanja neki, donet iz tajge, napitak. Pristao sam, pošto sam u poslednje vreme zaista vrlo loše spavao. Zatim, kada sam legao, sela je pored mene, uzela me za ruku, kako je ne jednom činila u tajgi (opisao sam to u poglavlju »Doticanje raja«). Zaspao sam, kao da sam odleteo nekuda. Kada je to činila u tajgi, uvek je nastajalo nekakvo smirenje.

Probudio sam se izjutra, napolju je bilo divno vreme, samoosećanje je bilo savršeno, raspoloženje radosno.

Za doručak je Anastasija predložila samo kedrovo mleko, rekavši, da je meso bolje ne jesti pošto mnogo energije odlazi na njegovo varenje. Nisam ni želeo meso posle mleka. Posle kedrovog mleka više uopšte niste gladni.

Dok sam istupao pred ljudima na konferenciji, Anastasija nije bila u mojoj blizini. Neko vreme je stajala krišom u sali među čitaocima, a zatim je otišla nekuda.

Već posle objava u štampi i glasina koje su mistifikovale moje istupanje na konferenciji, i sam sam pomislio da mi je Anastasija nekako pomagala, te joj rekoh:

- Šta ti bi, Anastasija, sasvim si zaboravila da sam trebao umorno da izgledam, barem pred kraj izlaganja? Zašto mistikom ljude izazivaš?

Nasmejala se i odgovorila:

- Kakve mistike može biti kad odmoran čovek, u dobrom raspoloženju sa prijateljima razgovara? A to, što si dugo govorio, to je od toga, što se misao tvoja zaplitala, pošto si istovremeno nekoliko tema pokušavao da obuhvatiš. Moguće je bilo kraće i jasnije rečenice graditi, ali to nisi mogao da uradiš još i zbog toga, što su ti cipele bile tesne, pa su noge stisnute trnule, usled čega ti je krv kroz vene uz velike teškoće kružila.

Eto vidite kako je sve jednostavno u stvari? Nema nikakve mistike ni u mojim istupanjima.

*****

Cenjeni čitaoci! Sve više pisama stiže od vas sa pitanjem, zašto ni ja, ni Fond »Anastasija« ne odgovaramo na kritičke članke o knjizi, na uvrede, na okrivljavanje mene i svih čitalaca zbog sektaštva. Uvaženi čitaoci, vremena mi je žao. Ma zašto odgovarati onima, koji sračunato izazivaju skandal? U novembru se jedan novinar (Bi... je njegovo prezime. Neću ga imenovati, da ga u istoriju ne bih uveo) dosetio da jedan te isti materijal, pod raznim naslovima istovremeno u pet izdanja objavi. Naslove je izmenio, i različitim se prezimenima potpisao. Rečenice su u tekstu malo ispremeštane, mene, naravno, vređa, prosuđujući o moralu, etici, proračunatosti. Malo kasnije urednici će ga sami dovesti u red. Znam koliko se to urednicima ne dopada. Neetičnim se u krugu novinara to smatra. Jer, honorar mu je svaki isplatio za ekskluzivnost. Što bih s njim sporio? Možda čovek nema šta da jede? Što se tiče prljavština i laži koje iznosi, mislim da se na Anastasiju one neće zalepiti, na njemu će sve i ostati.

Sada je tema Anastasije popularna postala, pa će verovatno, mnogi još pokušati na njen račun da podignu svoj tiraž? Vas je, uvaženi čitaoci, već više od milion. Zamislite da započnem polemiku sa publikacijama koje izlaze u tiražu od pedesetak hiljada primeraka i koji štampaju paskvile. Vi ćete, naravno, poželeti da pročitate, čime biste im trenutno jako podigli tiraž. Ne treba s njima sporiti. Jer, vi sami bolje znate, da li ste sektaši ili ne. **Ukoliko neke publikacije nanose uvrede, najbolji odgovor njima će biti vaše odbijanje da se pretplatite na njih.**

Što se mene tiče, mogu da razgovaram sa vama samo kroz svoje knjige. U njima ću se potruditi da odgovorim na niz pitanja.

Kao prvo, trenutno se nikakvim biznisom ne bavim, samo pišem. Nikakvoj duhovnoj konfesiji ne pripadam. Pokušavam da razjasnim sam, šta je šta u našem životu. Ali, kritika, lažljivih izmišljotina na moju adresu, i

Anastasijinu, po svemu sudeći, biće još više. Mnogo čemu, čini se, Anastasija preprečava put.

Oni će dakako, sami sebe staviti pod svetlost reflektora. Već sada je jasno, Sibirka Anastasija predstavlja pretnju, kako za neke duhovne konfesije, tako istovremeno i za neke industrijsko-finansijske imperije, kako kod nas, tako i u inostranstvu.

Upravo su oni ti, koji prilježno podmeću u štampi pitanje: »Postoji ili ne postoji«, »Ko je taj Megre«, i sami odgovaraju: »Ne postoji«, »Megre je lakomi preduzetnik«. U stvari, oni bolje od drugih znaju da Anastasija postoji.

Nužno im je da po bilo koju cenu, skrenu ljude od same sušitne informacije. Bilo kojim sredstvima isključiti izvor informacije, pokušati potčiniti je sebi, a ako se ne uspe – uništiti.

Po svoj prilici, oni su bolje i brže od nas procenili dolazeću od nje informaciju. Oni se smeju onima, koji uopšte postavljaju pitanje o postojanju. Prosudite sami, može li neko da sumnja slušajući vesti na radiju, u postojanje te iste stanice? Dok se neko praveći se pametan, zadrto zalepio za pitanje »postoji ili ne postoji«, u irkutskoj, tomskoj i novosibirskoj oblasti, sprovodilo se pojačano kupovanje i izvoz kedrovog oraha. Preprodaja za valutu. Po izveštajima iz Novosibirsk i Tomsk, time su se bavili predstavnici Kine. 1999. godina je bila veoma rodna za kedrov orah u mnogim oblastima. Ali, novosibirska fabrika medicinskih preparata nije uvećala proizvodnju ulja. Nije bilo dovoljno oraha! Orah, iz kog na zapadu prave skupe lekove, pomno skrivajući, šta je u njima osnovna komponenta.

Sećate se, cenjeni čitaoci, još sam u prvoj knjizi pisao o tome, da odvoze orah u inostranstvo? Kada sam pokušao da se obavestim o kedrovom ulju, dobio sam upozorenje iz Poljske, »to pitanje bolje ne poteži«. Ove godine su još uspeli da prigrabe za sebe. Ubuduće, videćemo. U sledećoj knjizi ću ispričati, kakvo je iznenađenje pripremila Anastasija.

Ja sam preduzetnik. Hteo sam da završim pisanje knjiga i da ponovo počnem da se bavim poslom. Namere svoje ni od koga nisam skrivao, sam sam o njima još u drugoj knjizi pisao. Ali, sad su se moje namere izmenile. U biznisu sa zapadnim pametnjakovićima, takmičiće se drugi sibirski preduzetnici.

Namere moje su se izmenile zato, što organizatori kritičkih publikacija nastavljaju da vređaju i plaše čitaoce, nazivajući ih sektašima, koji čitaju moje, kako oni smatraju, glupe, bez ikakve umetničke vrednosti, knjige. Svakako, nemam ni visoko obrazovanje, ni iskustva u literarnom stvaralaštvu, a one, koji sve to imaju, razdražuje popularnost napisanih mojom rukom knjiga. Osobito ih razdražuje, što uz svoj nivo obrazovanja, nastavljam da odbijam usluge lektora. Bukvalno je jarost izazvalo to, što sam izdao zbornik od pet stotina strana »U zraku Anastasijinom odzvanja duša Rusije«. A pisma i stihove čitalaca od kojih se sastoji zbornik, takođe nisam dao da se rediguju. Pri tom sam sam napisao predgovor, rekavši da zbornik predstavlja istorijsku knjigu. I dalje tako smatram. Kako se može misliti drugačije, ako su u zbornik ušla pisma u kojima se rasuđuje o životu, o predodređenju čovekovom, o nadanjima današnjih ljudi. Pisma i stihovi su iskreni, napisani ljudima različitog uzrasta, različitog socijalnog stanja i veroispovesti. Taj zbornik uživa veliku popularnost. Njegova popularnost je raspršila mit o tome, da su savremenom čoveku potrebni samo detektivski romani i knjige o seksu. Ljudi su spremni da čitaju stihove, premda ne baš jako profesionalne, ali zato iskrene.

Ne jednom su izjavljivali: »Bacaš rukavicu svoj pišućoj bratiji i našem obrazovanju. Tebe će u prah satreti. Niko i nikada te neće priznati«.

Ni ne pokušavam da nekome bacim rukavicu izazova kao pisac. Nisam ni nameravao, ali sada, kada oni čak i u štampi pišu, objašnjavajući popularnost knjige time, što je »... Rusija zemlja glupa«, i da su svi moji čitaoci budale, sektaši, sad ću im odgovoriti. Postaću pisac! Još malo ću vežbati, učiti, zamoliću za pomoć Anastasiju i, postaću pisac. Napisaću nove i ponovo izdati već objavljene knjige u najboljim štamparijama sveta. Načiniću knjige o Anastasiji, o ljudima današnje Rusije, najboljim knjigama našeg milenijuma.

Samim tim ću odgovoriti sadašnjim i budućim kritizerima, a zasad ću im samo reći:

»Gospodo kritizeri, zbogom! Odlazim sa Anastasijom, premda pomalo bezazlenom, ali lepom, dobrom i iskrenom. Odlazimo u naš novi milenijum sa više od milion čitalaca, u čijim srcima živi prekrasna i nadahnuta vizija. A šta je u vašim srcima, gospodo kritizeri? Fuj... ne puzite u naš novi milenijum. Idite... pa, uglavnom, u svoj. U naš, iako se uvućete puzećki, sve jedno ćete se ugušiti u njemu od sopstvene pakosti i zavisti. U našem milenijumu

započćeće prekrasno stvaranje, biće čist vazduh, živa voda i mirisni vrtovi. I nastaviću u njemu da izdajem nove zbornike sa stihovima i pismima čitalaca. Nazvaću ih serijom »Narodna knjiga«. Vi pišete da su »stihovi u njima užasni«, a ja kažem – da su divni.

Izdavaću audio kasete sa pesmama bardova o Duši, o Rusiji, o Anastasiji. Vi govorite kako svako može da drnda po gitari. A ja kažem, da oni pevaju Dušom. I dodaću rečima Anastasijinim:

»Nema ni u jednoj galaktici strune, kadre da lepši ton ispusti, do što je zvuk pesme ljudske duše.«

Početak novog, našeg milenijuma, čestitam svima vama, uvaženi čitaoci! Srećan početak predivnog vašeg stvaranja na zemlji!

»Ko smo mi?« Tako želim da nazovem sledeću knjigu.

S poštovanjem prema vama, cenjeni čitaoci

Vladimir Megre

**FOND KULTURE
I PODRŠKE STVARALAŠTVU
»ANASTASIJA«
GRAD VLADIMIR**

Vladimirovski fond kulture i podrške stvaralaštvu »Anastasija«, stvoren je kao nekomercijalna organizacija, na inicijativu autora serije knjiga »Zvoneći Kedri Rusije« Vladimira Nikolajevića Megre - 17. marta 1999. godine.

Fond ostvaruje sledeće oblike delatnosti: pripremu i sprovođenje svake godine konkursa autorske pesme (bardova), sa ciljem otkrivanja novih talenata; organizovanje njihovih gostovanja po gradovima Rusije, bližim i daljim inostranim zemljama; objavljivanje i širenje audio i video zbornika autorskih i tematskih pesama; sprovođenje konkursa za najbolje tematsko likovno delo; ostvaruje druge vidove delatnosti koji ne protivureče zakonu i statutarnim ciljevima Fonda.

Fond poziva na saradnju zainteresovane preduzetnike, ruske i međunarodne organizacije, sve, koji žele da pruže doprinos i podršku Fondu u njegovim poduhvatima.

Svi zainteresovani mogu da potraže mnoge zanimljive informacije, da učestvuju u diskusijama, da šalju predloge, naručuju proizvode od kedra... i mnogo toga drugog preko našeg sajta: www.Anastasia.ru

S A D R Ź A J

SVE TO I SADA POSTOJI! -----	5
POČETAK STVARANJA -----	10
PRVA POJAVA TVOJA -----	14
DAN PRVI -----	20
PROBLEMI SAVRŠENSTVO ŽIVOTA POTVRĐUJU -----	22
PRVI SUSRET -----	23
KADA JE LJUBAV -----	28
ROĐENJE -----	31
JABUKA, KOJOM SE ZASITITI NIJE MOGUĆE -----	35
INTIMNE VEZE SA NJOM TREBA IZBEGAVATI -----	44
TRI MOLITVE -----	47
ROD ANASTASIJIN -----	55
DA SE SHVATE DELA SVIH LJUDI -----	61
OBED U TAJGI -----	66
ONI SU KADRI SVET DA PROMENE? -----	72
NEOBIČNA SILA -----	75
KADA OČEVI SPOZNAJU -----	82
ON JE RADOST ŽIVOTA UZDIZAO -----	86
TAJNA NAUKA -----	88
GENETSKI KOD -----	95
KUDA ODLAZIMO U SNU? -----	97
SVETOVİ DRUGI -----	104
CENTAR NAJEZDE -----	114
VRATITE LJUDI, DOMOVINU SVOJU -----	122
DVA BRATA -----	129
VEĆ DANAS SVAKO MOŽE IZGRADITI DOM -----	134
OGRADA -----	136
DOM -----	143
ENERGIJA LJUBAVI -----	145
PO SLICI I PRILICI -----	147
KO JE KRIV? -----	151
STARAC PORED DOLJMENA -----	154
ŠKOLA ILI ČAS BOGOVA -----	158
ANOMALIJE U GELENŽIKU -----	171
FOND KULTURE I PODRŠKA STVARALAŠTVU »ANASTASIJA« -----	180

Zadnja strana korica

*»Nema ni u jednoj galaktici strune,
kadre da lepši ton ispusti,
do što je zvuk pesme ljudske duše.«*

ANASTASIJA

Četvrta knjiga

iz serije

Zvoneći Kedri Rusije

18.1.2007.
BEOGRAD

